

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1999-2000

17 december 1999

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

INHOUDSOPGAVE

I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS (Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn	Blz.
Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden	223
Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie	228
Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen	251
Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Stedelijk Beleid, Huisvesting en Brusselse Aangelegenheden	260
Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming	278
Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme	280
Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw	281
Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport	298
Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media	303
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn	
Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden	309
Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen	316
Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Stedelijk Beleid, Huisvesting en Brusselse Aangelegenheden	319
Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming	320
Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme	322
Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw	325

II. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS EN WAAROP NOG NIET WERD GEANTWOORD (Reglement artikel 81, 6)

Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden	326
Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Stedelijk Beleid, Huisvesting en Brusselse Aangelegenheden	327

III. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS MET TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN EN DIE OP VERZOEK VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG (Reglement artikel 81, 4)

Nihil

REGISTER	328
----------------	-----

**I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN
ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS
(Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)**

**A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de
reglementaire termijn**

PATRICK DEWAEL

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN FINANCIEN,
BEGROTING, BUITENLANDS BELEID
EN EUROPESE AANGELEGENHEDEN

**Vraag
van 18 oktober 1999
van de heer JAN LOONES**

Havenuitbouw Zeebrugge – Gebiedsbestemmingen

(Deze vraag werd gesteld aan de heer Steve Stevaert, minister vice-president, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie (vraag nr. 36 van 18 oktober 1999), aan mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw (vraag nr. 18, zelfde datum), aan de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media (vraag nr. 11, zelfde datum), en aan de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme (vraag nr. 11, zelfde datum). Het gecoördineerde antwoord wordt verstrekt door de minister-president – red.)

De Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij West-Vlaanderen (GOM) heeft een nota overgezonden aan de minister waarin ze aandringt op een spoedige oplossing m.b.t. de problematiek rond de verdere uitbouw van de achterhaven van Zeebrugge (persnota GOM-West-Vlaanderen, nummer 26 van 6 oktober 1999).

De onderling tegenstrijdige beslissingen van de Vlaamse overheid liggen aan de basis van deze problematiek.

Zowel het oorspronkelijke gewestplan Brugge-Oostkust (1977), als de gewijzigde versie ervan (eind 1996), houden de uitbouw in van de Zeebrugse achterhaven tot bij de zuidelijke havenrandweg.

Het probleem ontstond echter toen door de Vlaamse regering, in uitvoering van een Europese richtlijn m.b.t. bescherming van natuurgebieden, in

totaal bijna 500 ha in het achterhavengebied van Zeebrugge werden omgevormd tot vogelrichtlijngebied (1988) en habitatrictlijngebied (eind 1996).

Het statuut van deze natuurbeschermingsgebieden is strijdig met de in het gewestplan aangeduide bodembestemming : de uitbouw van de Zeebrugse achterhaven.

De Vlaamse overheid, die de realisatie van de haven zelf gewild heeft en daarin reeds ongeveer 100 miljard investeerde, zou zich volgens een aantal Vlaamse administraties bewust zijn van het probleem. Dat blijkt uit een mogelijke oplossing die zij zou overwegen via het uitvoeren van een ruiloperatie : het vogelrichtlijngebied en de habitatrictlijngebieden zouden worden geschraapt op voorwaarde dat andere, elders gelegen gebieden dit statuut zouden krijgen.

De GOM-West-Vlaanderen heeft begrip voor dit standpunt en is zelfs bereid mee te helpen zoeken naar dergelijke compenserende gebieden.

Gezien het prangende karakter van de zaak en de nu reeds geblokkeerde uitvoering van infrastructuurwerken en van de vestiging van een bedrijf, wil de GOM echter niet dat de uitbouw van de achterhaven ondertussen zou worden vertraagd.

1. Hoe beoordeelt de minister de problemen die worden aangegeven in de nota van de GOM-West-Vlaanderen m.b.t. de havenuitbouw in Zeebrugge ?
2. Klopt het dat de Vlaamse regering bereid is tot een herbesteding van de beschermde zones in het achterhavengebied van Zeebrugge, met een ruiloperatie ?
3. Welke oplossing wordt er aangereikt voor deze problematiek en binnen welke termijn ?
4. Worden de werkzaamheden van havenuitbouw ondertussen alsnog voortgezet ?

Gecoördineerd antwoord

Na kennisname van de nota van de GOM West-Vlaanderen, waarnaar de Vlaamse volksvertegenwoordiger verwijst, kan ik het volgende melden.

Ik ben mij zeer wel bewust van het aangehaalde probleem en de ernst en de draagwijdte ervan.

Het gewestplan Brugge-Oostkust werd bij het koninklijk besluit (KB) van 7 april 1977 goedgekeurd. Voor het gebied van de achterhaven van Zeebrugge, waarop de vraag betrekking heeft, is dit nog steeds het verordenend plan van aanleg. In uitvoering van artikel 39 van de Grondwet heeft de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen, de aangelegenheden ruimtelijke ordening en natuurbehoud overgedragen aan het Vlaams Gewest. Het Vlaams Parlement en de Vlaamse regering zijn dan ook bevoegd om het beleid in die aangelegenheden aan te passen. Dat het Vlaams Parlement en de Vlaamse regering in 1997, 1988 en 1998 respectievelijk een decreet en besluiten goedkeurden die de natuurwaarden van een deel van het bij koninklijk besluit van 7 april 1977 op het gewestplan Brugge-Oostkust vastgelegd industriegebied beschermen, wijst niet op tegenstrijdigheden in het beleid zoals wordt beweerd in de GOM-nota, maar berust op door nieuwe inzichten geïnspireerde wijzigingen in beleidsprioriteiten.

Hierbij dient ook te worden aangestipt dat de direct werkende bepalingen van het Europese Gemeenschapsrecht op grond van het EG-verdrag (Europese Gemeenschap) voorrang hebben op het nationaal recht. Het Europees Hof van Justitie en de nationale rechters in België en Nederland hebben dit bevestigd. Aan vele bepalingen van het Europees natuurbehoudsrecht, waaronder enkele bepalingen van de "vogelrichtlijn", werd door de rechter(s) een directe werking toegekend.

Sinds de vaststelling van het gewestplan Brugge-Oostkust is het inzicht gegroeid dat een deel van het als industriegebied bestemde achterhavengebied, op Europees niveau, een hoge natuurwetenschappelijke waarde bezit. Het meest waardevolle en door industriële activiteiten minst aangetaste gedeelte van dit gebied werd dan ook bij besluit van de Vlaamse regering van 17 oktober 1988 aangewezen als speciale beschermingszone in uitvoering van de richtlijn 79/409/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand, en bij beslissing van de Vlaamse regering van 14 februari 1996 als bijzonder natuurbehoudsgebied in uitvoering van de richtlijn 92/43/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna, voorgedragen aan de Europese Unie. De aanwijzing van speciale beschermingszones in uitvoering van de Europese vogelrichtlijn 79/409/EEG moest op uitsluitend avifaunistische criteria steunen, zonder rekening te houden met planologische bestemmingen. Dit laatste werd bevestigd door het Europees Hof van Justitie.

Het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu en het besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, leggen onder andere een natuurvergunningplicht op voor de wijziging van bepaalde vegetaties binnen de in uitvoering van de bovenvermelde Europese richtlijnen als speciale beschermingszone aangewezen of voorgestelde gebieden, ongeacht hun gewestplanbestemming. Ze voeren ook buiten de in uitvoering van de Europese richtlijnen beschermde gebieden de zorgplicht in. Het bovenvermeld natuurbehoudsdecreet van 21 oktober 1997 en zijn uitvoeringsbesluit van 23 juli 1998 werden goedgekeurd *na* de in de GOM-nota aangehaalde gedeeltelijke inherzieningsstelling van het gewestplan Brugge-Oostkust, die bij besluit van de Vlaamse regering van 19 september 1996 werd afgerond.

De artikelen 6.3 en 6.4 van de richtlijn 92/43/EEG van 21 mei 1992 van de Raad van de Europese Gemeenschappen inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna, laten in speciale beschermingszones of bijzondere natuurbehoudsgebieden pas de uitvoering toe van "een plan of project dat niet direct verband houdt met of nodig is voor het beheer van het gebied (...) ondanks negatieve conclusies van de beoordeling van de gevolgen (van dat plan of project) voor het gebied (...) *bij ontstentenis van alternatieve oplossingen, om dwingende redenen van groot openbaar belang*". Alvorens tot de realisatie van industriële ontwikkelingsprojecten te kunnen overgaan in de betrokken beschermde zones moeten dus enerzijds het groot openbaar belang van die projecten en anderzijds de ontstentenis van alternatieve oplossingen worden aangetoond.

Eventueel ten behoeve van industriële ontwikkeling uit de afbakening van de in uitvoering van de Europese richtlijnen beschermde zones te lichten deelgebieden, moeten worden gecompenseerd door nieuw in uitvoering van die richtlijnen aan te wijzen gebieden. Immers, artikel 6.4 van de Europese habitatrichtlijn 92/43/EEG stelt : "Indien een plan of project, ondanks negatieve conclusies van de beoordeling van de gevolgen voor het gebied, bij ontstentenis van alternatieve oplossingen, om dwingende redenen van groot openbaar belang, met inbegrip van redenen van sociale of economische aard, toch moet worden gerealiseerd, *neemt de Lid-staat alle nodige compenserende maatregelen om te waarborgen dat de algehele samenhang van Natura 2000 bewaard blijft*". De Lid-staat stelt de Commissie op de hoogte van de genomen compen-

serende maatregelen". Deze bepaling is zowel op de EG-vogelrichtlijngebieden als op de EG-habitatrichtlijngebieden van toepassing. In de door de Europese Commissie uitgewerkte "Interpretatiehandleiding van artikel 6 van de habitat-richtlijn 92/43/EEG" wordt verduidelijkt wat onder "compenserende maatregelen" moet worden verstaan, namelijk de aanwijzing en realisatie, eventueel door natuurontwikkeling, van een kwantitatief en kwalitatief minstens gelijkwaardig nieuw beschermd gebied. Bovendien kunnen dergelijke compenserende maatregelen krachtens het hierboven aangehaald artikel 6.4 van de Europese habitatrichtlijn pas worden getroffen nadat :

- eerst de effecten van het project (in het huidige geval de havenuitbreiding) op de beschermingszone werden beoordeeld ;
- vervolgens de dwingende redenen van openbaar belang van het project werden aangetoond ;
- vervolgens werd onderzocht of er geen alternatieve oplossingen voor het project (die niet noodzakelijk in de regio van het oorspronkelijk voorgenomen project moeten worden gezocht) konden worden gevonden.

De zeehaven van Zeebrugge is in de bindende bepalingen van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, die bij decreet van 17 december 1997 werden bekrachtigd, geselecteerd als een poort van Vlaanderen. Hieruit vloeit voor het Vlaams Gewest de verplichting voort om in de gewestplannen of de gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen de terreinen als zeehavengebied af te bakenen.

In het richtinggevend deel van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen worden de poorten aangegeven als van uitzonderlijk belang voor de economische structuur van Vlaanderen. Het zijn strategische plaatsen binnen de economische structuur, waarvan de ontwikkeling wordt gegarandeerd, weliswaar binnen de totaliteit van de in het gewestplan vastgestelde bedrijventerreinen. Om de ontwikkelingsmogelijkheden van de zeehavens te garanderen, de zeehaven als motor voor de ontwikkeling in te zetten, de nodige differentiatie en complementariteit tussen de zeehavens te garanderen en de nodige strategische reserves aan zeehaventerreinen te houden, wordt op Vlaams niveau voor iedere zeehaven en haar omgeving een ruimtelijke visie ontwikkeld op basis waarvan een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan moet worden opgemaakt samen met de betrokken overheidssectoren.

Verder stipuleert het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen dat, om de zeehavengebieden af te bakenen, onder meer de volgende criteria worden gehanteerd :

- de bestaande zeehavenactiviteiten ;
- de gewenste activiteiten : uitsluitend zeehavenactiviteiten ;
- de juridische toestand : er moet worden nagegaan welke oppervlakte aan industriegebied in de bestaande plannen van aanleg wordt afgebakend als zeehavengebied of als (specifiek) regionaal bedrijventerrein ;
- de ontwikkelingsperspectieven met betrekking tot de stedelijke gebieden, de structuurbepalende onderdelen van het buitengebied, de economische knooppunten en de lijninfrastructuur (wegen, water- en spoorwegen, pijpleidingen, ...).

In het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen wordt ervan uitgegaan dat voor de zeehaven van Zeebrugge het zeehavengebied overeenstemt met de oppervlakte bepaald in de vigerende gewestplannen (1.750 ha) en het KB van 2 februari 1993 houdende de vaststelling van de lijst van de havens en hun aanhorigheden overgedragen aan het Vlaams Gewest. Uiteindelijk zal dus in het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan voor het zeehavengebied en de omgeving de afbakening, de ruimtelijke inrichting en de reservering van gebieden worden vastgelegd. De bestemmingen aangegeven op de vigerende gewestplannen worden in het ruimtelijk uitvoeringsplan voor de zeehavens zodanig gedifferentieerd dat:

- de milieuhygiënische impact naar de nabijgelegen bebouwing door een interne zonering wordt geminimaliseerd;
- bufferzones worden aangeduid waarin mogelijkheden worden aangegeven en gerealiseerd;
- ontsluitingsinfrastructuur – noodzakelijk voor het economisch functioneren – wordt aangegeven;
- de structurele natuurelementen (onder andere Ramsargebieden, ...) maximaal gevrijwaard blijven;
- de ecologische infrastructuur blijft functioneren.

De oppervlakte van de ecologische infrastructuur die niet voor zeehavenactiviteiten van nut is, bedraagt maximaal 5 % van de oppervlakte van zeehavengebied. Door de 5 %-doelstelling echter niet per zeehavengebieden samen te stellen, maar voor alle zeehavengebieden samen, moet het beleid beter in staat zijn om tegemoet te komen aan de specifieke karakteristieken van elk zeehavengebied. De lokalisatie van de ecologische infrastructuur moet zo gebeuren dat de havenactiviteiten niet worden gehinderd.

Op dit ogenblik vindt op het niveau van het departement Leefmilieu en Infrastructuur onder leiding van de secretaris-generaal overleg plaats tussen alle belanghebbenden bij de vermelde problematiek. Hierbij wordt gezocht naar een duurzame oplossing, waarbij wordt gestreefd naar een evenwichtige benadering van zowel de havenbelangen (havengebonden bedrijven) als de ecologische belangen. De bedoeling is om op korte termijn, bij voorkeur voor eind januari 2000, te komen tot een oplossing die resulteert in een win-winsituatie, zowel voor werkgelegenheid als voor natuur.

Intussen kunnen de werkzaamheden van havenuitbouw worden voortgezet wanneer zij niet strijdig zijn met de bepalingen van het gewestplan Brugge Oostkust, van de Europese vogel- en habitatrichtlijnen en van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu en zijn uitvoeringsbesluit van 23 juli 1998.

Vraag nr. 13
van 20 oktober 1999
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Kasteel Beaulieu (Machelen) – Restauratie

De Vlaamse regering is zopas akkoord gegaan met het uitvoeren van dringende instandhoudingswerken aan het kasteel Beaulieu in Machelen. Hiermee zou een bedrag gemoeid zijn van circa 1,5 miljoen.

Gelet evenwel op de staat van verval van dit vroeger merkwaardige kasteel, zullen verdere restauratiewerken moeten worden uitgevoerd die alleszins een veelvoud zullen kosten van genoemd bedrag.

1. Vallen deze kosten ten laste van de NV Beaulieu, die achteraf het gebouw zal inrichten om er kantoren in te vestigen ?
2. Heeft men reeds enig idee van de kostprijs van deze restauratiewerken ? Welke waarborgen

bezit men reeds dat genoemde vennootschap voor de goede afloop van de werken zal instaan ?

3. Een bestemmingswijziging zal ook moeten worden doorgevoerd om de installatie van kantoren toe te laten.

Werden reeds initiatieven genomen op het vlak van de ruimtelijke ordening ?

4. Door een koninklijk besluit (KB) moet sedert 1 augustus bij bouw- en verbouwingswerken een veiligheidscoördinator worden aangewezen.

Wordt deze voor toezicht op de restauratie van het kasteel Beaulieu door de Vlaamse Gemeenschap aangewezen, of door de naamloze vennootschap die het in erfpacht heeft gekregen ?

- N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport.

Gecoördineerd antwoord

1. Om uit de huidige impasse te geraken en om het gebouw vóór de winter voor verder verval te behoeden, zullen de dringende instandhoudingswerken worden betaald door de Vlaamse Gemeenschap, die ze achteraf zal terugvorderen van de NV Beaulieu.
2. Ingevolge de jarenlange verwaarlozing is de schade aan het gebouw voortdurend blijven toenemen, zodat er op dit ogenblik geen gedetailleerde raming bestaat.

De restauratiekosten, met uitsluiting van de geschiktmakingswerken, zullen door het gebrek aan onderhoud vermoedelijk meer dan 50 miljoen frank bedragen.

De NV Beaulieu heeft er zich schriftelijk toe verbonden het gebouw te restaureren.

3. De vorige Vlaamse regering heeft de procedure ingezet voor de herziening van het betrokken gewestplan.
4. Een veiligheidscoördinator dient slechts te worden aangesteld als er meer dan één aannemer op een werf werkzaam is. Dit is tot nu toe niet het geval.

Een veiligheidscoördinator dient te worden aangewezen door de opdrachtgever : in dit geval de erfpachter NV Beaulieu.

Op 20 oktober jongstleden werd nogmaals aan het departement Algemene Zaken en Financiën uitdrukkelijk opdracht gegeven de nodige initiatieven te nemen teneinde de met redenen omklede motie van het Vlaams Parlement van 18 maart 1999 in te vullen (*Stuk nr. 1363 (1998-1999) – Nr. 1 – red.*).

**Vraag nr. 16
van 28 oktober 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Bevoegdheden – Dringende medische hulp

In het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is een minister bevoegd voor "dringende medische hulp". In Vlaanderen werd deze bevoegdheid nooit expliciet toegekend of ter sprake gebracht.

1. Welke bevoegdheden heeft het Vlaams Gewest naar analogie van de Brusselse bevoegdheden op het vlak van "dringende medische hulp" ?
2. Waarom wordt deze bevoegdheid niet uitdrukkelijk toegewezen aan een minister met bevoegdheid over het Vlaams Gewest ?

Antwoord

De dringende medische hulp wordt geregeld in de wet van 8 juli 1964. Artikel 1 van deze wet bepaalt dat onder de dringende medische hulp dient te worden verstaan : "Het eenvormig oproepstelsel, de eerste verzorging op de openbare weg, het vervoer naar het ziekenhuis en de opname in een verplegingsdienst." In de parlementaire voorbereiding van deze wet wordt erop gewezen dat deze aangelegenheid onder de bevoegdheid van drie ministers valt : de minister van Binnenlandse Zaken, wiens bevoegdheid zich uitstrekt tot "alles wat de werking van het eenvormig oproepnummer 900 betreft en de daarmee verband houdende kosten", de minister van Volksgezondheid en het Gezin, die bevoegd is voor "de technische uitrusting van de oproepcentra en de daarmee verband houdende kosten" en de minister van Justitie, die "het wetsontwerp mede heeft ondertekend omdat de bepalingen van artikel 11, artikel 422bis van het Strafwetboek aanvullen" (Gedrukte Stukken Kamer, 1963-64, nr. 677, blz. 4).

Verder wordt bepaald dat de gemeenten die door de Koning worden aangewezen als centrum voor het eenvormig oproepstelsel, moeten instaan voor een geregelde werking.

Bij de staatshervorming van 1980 werden de gemeenschappen op grond van artikel 5, § 1, I, 1° bevoegd voor "het beleid betreffende de zorgenverstreking in en buiten de verplegingsinrichtingen". De dringende medische hulpverlening vertoont op het eerste gezicht verwantschap met deze bepaling. Toch oordeelde het Arbitragehof in 1995 tot tweemaal toe dat de georganiseerde dringende geneeskundige verzorging moet worden opgevat als een afzonderlijke aangelegenheid waarvoor de federale wetgever, bij ontstentenis van een uitdrukkelijke toewijzing, bevoegd is gebleven (arresten Arbitragehof nrs. 63/95 van 12 juli 1995 en 47/95 van 6 juni 1995).

Bijgevolg moet hieruit worden besloten dat de Vlaamse Gemeenschap terzake geen enkele bevoegdheid heeft. De federale overheid is volgens het Arbitragehof ten aanzien van de dringende geneeskundige hulpverlening zowel bevoegd voor de organieke wetgeving als voor de toepassing ervan. De gemeenten die hiervoor bij koninklijk besluit werden aangewezen, staan in voor de werking van de Dienst 100.

De negentien gemeenten van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest stonden tot 1971 eveneens in voor de werking van de toenmalige Dienst 900. Bij wet van 26 juli 1971 houdende organisatie van de agglomeraties en de federaties van gemeenten, werd evenwel de Brusselse agglomeratie opgericht. Artikel 4, § 1 van diezelfde wet bepaalt het volgende : "Aan de agglomeratie of aan de federatie wordt de bevoegdheid van de gemeenten in de volgende aangelegenheden overgedragen : (...) 4° de dringende geneeskundige hulpverlening".

Bij de grondwetsherziening van 1988 werd de agglomeratie niet opgeheven, hoewel zij hetzelfde grondgebied had als het pas opgerichte Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Wel werden de organen van de agglomeratie afgeschaft en werden de bevoegdheden van de Brusselse agglomeratie bij artikel 48 van de Bijzondere Brusselwet zonder meer overgedragen aan de Brusselse gewestorganen. Vermits de agglomeratie echter geen deelstaat, maar een territoriaal gedecentraliseerd bestuur is, treden de Brusselse Hoofdstedelijke Raad en de Brusselse Hoofdstedelijke regering in deze hoedanigheid niet op als wetgevende macht, maar als administratieve overheid. De agglomeratiebevoegdheden worden bijgevolg door de Hoofdstedelijke

Raad uitgeoefend bij wege van verordeningen (en geen ordonnanties) en door de Brusselse Hoofdstedelijke regering bij wege van besluiten.

Omdat de Brusselse gewestorganen eveneens de agglomeratiebevoegdheden uitoefenen, behoort in Brussel de dringende medische hulp tot het bevoegdheidspakket van een Brusselse gewestminister, terwijl in Vlaanderen dezelfde bevoegdheid wordt uitgeoefend op het niveau van het gemeentebestuur. Zoals gezegd, zijn voor het overige noch de gemeenschappen, noch de gewesten (en dus ook niet het Brussels Hoofdstedelijk Gewest) bevoegd voor de dringende medische hulp.

Vraag nr. 23
van 4 november 1999
van de heer LUDWIG CALUWE

Belgisch-Nederlandse conferentie – Betrokkenheid

Volgens berichten wordt er een grote bilaterale conferentie georganiseerd tussen België en Nederland, waarbij zowel de provinciale autoriteiten als vertegenwoordigers van het economisch, maatschappelijk en cultureel leven zijn uitgenodigd.

Het lijkt vanzelfsprekend dat Vlaanderen aanwezig is bij zo'n initiatief met een land waarmee het recentelijk een cultureel akkoord heeft afgesloten. Ook de aanwezigheid van de Franse Gemeenschap en het Waals Gewest ligt voor de hand, in dit federale land.

Dit temeer omdat ook aangelegenheden die tot de bevoegdheid van gemeenschappen en gewesten behoren, op de conferentie worden behandeld.

Heeft de minister-president hierover contact met de federale regering, teneinde de federale geleidingen van dit land daarbij als volwaardige partners te betrekken ?

Antwoord

1. Met het oog op een beter begrip van de staatkundige inrichting van onze beide landen en ter bevordering van de Belgisch-Nederlandse samenwerking besloten de voormalige ministers van Buitenlandse Zaken van België en Nederland, Erik Derycke en Hans Van Mierlo, in maart 1998 tot het organiseren van een grote openbare conferentie.

2. Van bij het begin werden de verschillende deelstaten in België als volwaardige partners bij dit initiatief betrokken.

De bedoeling is overigens uitdrukkelijk aan Nederland het "nieuwe" federale België voor te stellen. Van Nederlandse zijde wordt deze gewijzigde situatie in België immers vaak niet geheel overzien en bestaat er een nood aan verduidelijking van een en ander.

Het spreekt vanzelf dat de regeringen van de deelstaten hierover permanent in contact staan met de federale regering.

3. Op 23 en 24 september vond, ter voorbereiding van de openbare conferentie van (vermoedelijk) voorjaar 2000, in Bad Valkenburg-aan-de-Geul een ambtelijke Belgisch-Nederlandse vergadering plaats.

Deze bijeenkomst gaf Vlaanderen en de andere deelstaten de gelegenheid ten aanzien van de leidende ambtenaren van de meest Nederlandse ministeries om hun ruime bevoegdheden, ook op internationaal vlak, te bevestigen.

4. De openbare conferentie van volgend voorjaar wordt op dit ogenblik verder ambtelijk voorbereid. Vlaanderen blijft derhalve volledige inspraak hebben bij de uiteindelijke keuze van het thema of de thema's die op de openbare conferentie zullen worden behandeld.

Het spreekt vanzelf dat een Vlaamse ministeriële aanwezigheid op deze conferentie eveneens gepland is.

STEVE STEVAERT

MINISTER VICE-PRESIDENT
 VAN DE VLAAMSE REGERING,
 VLAAMS MINISTER VAN MOBILITEIT,
 OPENBARE WERKEN EN ENERGIE

Vraag nr. 22
van 12 oktober 1999
van de heer DIDIER RAMOUDT

Loodswezen Oostende – Vacatures

Uit informatie die mij bereikte, kon ik opmaken dat er bij de diensten van het Loodswezen in Oostende een aantal vacante betrekkingen waren. Bij nadere, zij het onvolledige, informatie bleek dat in-

derdaad zo te zijn, maar de procedure voor het aanleggen van een werfreserve en voor de opvulling van deze vacatures bleek stilgelegd te zijn.

1. Zijn er vacatures bij de diensten van het Loodswezen in Oostende ? Zo ja, over hoeveel en welke betrekkingen (vast of contractueel ?) gaat het ?
2. Klopt het dat de procedure voor de aanleg van een werfreserve en de opvulling van deze vacatures is stilgelegd ? Zo ja, wat is daarvan de reden ?
3. Worden deze vacatures eventueel nog ingevuld ? Zo ja, binnen welke termijn en volgens welke procedure ?

Antwoord

1. Voor de diensten van het Loodswezen in Oostende zijn in het wervingsplan 1999 acht vacatures voor Scheldemondeloodsen opgenomen : vijf in luik 1 en drie in luik 2. Momenteel is er geen enkele vacature.

Op vrijdag 22 oktober 1999 werd een Scheldemondeloods (standplaats Oostende) aangeworven. Deze loods trad in dienst op 1 november 1999.

2. De procedure voor de aanleg van bijkomende werfreserves aan de hand van kandidatenlijsten is inderdaad stopgezet.

De reden hiervoor is dat de leeftijdsgrens bij de aanwerving van ambtenaren werd afgeschaft. Bij wet van 13 februari 1998 besliste de federale overheid dat voor de aanwerving van ambtenaren niet langer een leeftijdsgrens mocht worden opgelegd. De Koning kan echter bij een in ministerraad overlegd koninklijk besluit in uitzonderingen voorzien op het verbod om een maximumleeftijd op te leggen.

De federale overheid was principieel bereid om de bestaande leeftijdsgrenzen, waaronder deze van het varend personeel ten behoeve van de diensten van het Loodswezen, gedurende een overgangperiode van één jaar te laten voortbestaan. Het koninklijk besluit dat dit uitstel goedkeurde, werd tot op heden niet genomen.

De principieel goedgekeurde overgangperiode van één jaar eindigde op 28 februari 1999.

De Vlaamse minister bevoegd voor Ambtenarenzaken besliste op 29 juni 1999 om de werfreserve (kandidatenlijsten) te bevriezen op datum van 28 februari 1999, rekening houdende met de op dat ogenblik geldende regelgeving, met andere woorden de leeftijdsgrens van 35 jaar. Uit deze bevroren werfreserve wordt momenteel geput voor de invulling van vacatures.

De afschaffing van de leeftijdsgrens leidde ook tot een aanpassing van de wervingsprocedure. In de toekomst zal niet langer worden gewerkt met het huidige systeem van kandidatenlijsten waarop de kandidaten worden gerangschikt rekening houdende met de punten toegekend voor hun vaart en de door hen behaalde brevetten.

De werving van het varend personeel zal eenzelfde aanpak kennen als andere statutaire wervingen, namelijk aanwerving via vergelijkende aanwervingsexamens georganiseerd door het Vast Wervingssecretariaat. Zolang er geen wervingsreserve op basis van vergelijkende examens is aangelegd, wordt er verder aangeworven op basis van de bevroren kandidatenlijsten.

3. Momenteel zijn er geen vacatures voor de diensten van het Loodswezen in Oostende.

Vraag nr. 23 van 12 oktober 1999 van de heer JOACHIM COENS

N9 Maalse Steenweg Brugge – Onderhoud

Er doen zich problemen voor m.b.t. de toestand van de groenstroken langs de gewestweg N9 in Brugge.

Voor het kruispunt Maalse Steenweg-Vossensteert is beter onderhoud nodig van de groenaanplanting voor de daar gevestigde winkels. Aan het kruispunt Maalse Steenweg-Engelendalelaan zou de haag op meer geregelde tijdstippen moeten worden gesnoeid, zodat de rijbaan voor het verkeer komende uit de Engelendalelaan en het verkeer richting Brugge goed zichtbaar zou blijven, en veilig oversteken mogelijk is. Langs de volledige Maalse Steenweg moet de haag tussen de rijweg en het fietspad beter worden onderhouden en moet het vuilnis geregeld worden opgeruimd.

Ik wil ook nog wijzen op de putten in het wegdek aan het kruispunt Maalse Steenweg-Schaakstraat bij de afslagstrook richting Brugge en richting

Schaakstraat. Bij regenweer betekent dit kans op opspattend water voor de voorbijrijdende fietsers.

Er moeten dus dringend maatregelen worden genomen om deze problemen te verhelpen. In bepaalde gevallen kan de verkeersveiligheid hierdoor immers verbeteren.

Welke maatregelen heeft de minister reeds genomen om tot een beter onderhoud van de gewestweg N9 te komen ?

Antwoord

De vraag richt zich vooral naar het groenonderhoud langs de gewestweg N9 Maalse Steenweg in Brugge, en dan nog meer specifiek naar het onderhoud op het kruispunt Vossesteert.

Er is inderdaad een vrij groot groenperk ter hoogte van het kruispunt Vossesteert, waarvan het onderhoud zich beperkte tot het wegwerken van het zwerfvuil en het insnoeien van de beplanting.

Een grondige aanpak van het groenperk werd uitgesteld, aangezien de aanleg van een rotonde werd overwogen, waarbij het gehele groenperk zou worden aangepakt.

Nu bedoeld kruispunt volgens de behoefteanalyse echter geen eerste prioriteit geniet en door mijn administratie dan ook naar achter werd geschoven op het voorstel van meerjarenprogramma, zal het groenperk grondig worden aangepakt.

Verder is er ook sprake van de haag tussen de rijweg en het fietspad langs de gehele gewestweg N9. Het onderhoud hiervan staat op het programma van dit najaar.

Vraag nr. 24 van 12 oktober 1999 van de heer DIDIER RAMOUDT

N318 Middelkerke – Wegdek

Uit informatie die mij bereikte vanuit een groep buurtbewoners blijkt dat de N318 (Oostendelaan) in Middelkerke zich, vanaf het Marktpllein in de richting van Oostende, in deplorabele toestand bevindt. De slechte staat van het wegdek, ten gevolge van het zware wegverkeer, is verantwoordelijk voor schade aan voertuigen en creëert een onveilige situatie voor fietsers.

1. Is de minister op de hoogte van deze situatie ? Zo ja, is deze niet van die aard dat ze gevaar oplevert voor de veiligheid van de weggebruiker ?
2. Bestaan er plannen om het wegdek van de N318 te vernieuwen ? Zo ja, op welke termijn ?
3. Bestaan er plannen om fietspaden aan te leggen op deze gewestweg om zo de veiligheid voor de zwakke weggebruiker te verbeteren ?

Antwoord

1. Het weggedeelte waarvan sprake in de vraag ligt op de gewestweg N318, tussen kilometerpunten 6.050 en 9.010.

De weg is inderdaad in slechte staat. Het fietspad is eveneens in minder goede staat en bestaat uit een smalle betonnen stutband. Het verkeer is er intens, vooral door de verschillende grote verkoopcentra die langs dit wegvak gelegen zijn. De toestand voor de fietser is zeker niet ideaal, maar de weg heeft wel voldoende overbreedte, zodat de voertuigen niet rakelings naast de fietser passeren.

Momenteel wordt de aanbesteding voorbereid voor de heraanleg van een eerste vak, vanaf kilometerpunt 6.250 over de ganse lengte van de verkoopcentra (± 750 m), waarin ook de aanleg van een nieuw fietspad is opgenomen.

2. De vernieuwingswerken tussen kilometerpunten 6.250 en 7.000 zijn opgenomen in het indicatief meerjarenprogramma 1999-2001 voor het jaar 2001. Voor het overblijvend gedeelte zijn de werken nog niet opgenomen in het indicatief meerjarenprogramma.
3. De intenties van de Vlaamse regering inzake de aanleg van fietspaden zullen aan het parlement worden meegedeeld naar aanleiding van de mededeling van het indicatief meerjarenprogramma 2000-2002 bij de bespreking van de begroting van het jaar 2000 in het parlement.

Vraag nr. 25 van 12 oktober 1999 van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Kabinetten – Samenstelling

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buiten-
lands Beleid en Europese Aangelegenheden

Vraag nr. 8

van 12 oktober 1999

van de heer Christian Van Eyken

Blz. 314

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 26

van 12 oktober 1999

van de heer **CHRISTIAN VAN EYKEN**

Kabinetten – Dienstvoertuigen

Zie :

Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport

Vraag nr. 13

van 12 oktober 1999

van de heer Christian Van Eyken

Blz. 298

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport.

Vraag nr. 28

van 12 oktober 1999

van de heer **JOS DE MEYER**

Zwarte punten – Sint-Niklaas-Dendermonde

Waken over de verkeersveiligheid is een blijvende en belangrijke verantwoordelijkheid voor de overheid. De analyse van de "zwarte punten" en van de oorzaken van de ongevallen op deze punten is hierbij belangrijk.

1. Kan de minister mij een overzicht geven van de "zwarte punten" (en definitie) in het verkeer in het arrondissement Sint-Niklaas – Dendermonde voor 1998 en mogelijk reeds voor 1999 ?

Bij hoeveel en welke ongevallen waren autobestuurders, bestuurders van motorrijwielen, fietsers en/of voetgangers betrokken ?

2. Wat waren de belangrijkste oorzaken van deze ongevallen en volgens welke frequentie ?
3. Welke specifieke acties en/of verkeersingrepen zijn gepland om deze ongevallen te voorkomen ? Graag een duidelijke omschrijving van de geplande werkzaamheden per vermeld punt.

Antwoord

De Vlaamse volksvertegenwoordiger vindt hieronder een overzicht van de zwarte punten in het arrondissement Dendermonde-Sint-Niklaas en van de ongevallen die zich hebben voorgedaan in 1998. De gegevens van ongevallen die zich voordeden in 1999 zijn nog te fragmentarisch om een overzicht te kunnen geven.

Definitie zwart punt

Een zwart punt is een plaats, kruispunt of wegvak met een lengte van 100 meter op een gewestweg, waar er zich gedurende een periode van 12 maanden minstens 3 verkeersongevallen met lichamelijk letsel voordeden.

In 1998 waren er 30 zwarte punten in het arrondissement Sint-Niklaas-Dendermonde. Er deden zich 123 ongevallen voor, waarbij 166 autobestuurders, 21 bromfietzers, 34 fietsers en 4 voetgangers betrokken waren.

Zwarte punten arrondissementen St.-Niklaas – Dendermonde 1998

Temse	N16 – kruispunt met N419 – kilometerpaal (kmp.) 23,7 5 ongevallen, waarbij 6 autobestuurders, 1 bromfietser en 3 fietsers betrokken waren. Oorzaak : niet naleven van verkeersregels, links- en rechtsafslaande beweging tegen rechtdoorgaande beweging in.
Temse	N16 – kruispunt met de Hoogkamerstraat – kmp. 26,2 Kruispunt beveiligd met verkeerslichten. De verkeerslichten zijn uitgerust met driekleurige pijllichten (conflictvrije regeling). 5 ongevallen, waarbij 9 autobestuurders en 1 fietser betrokken waren. Oorzaak : kop-staartaanrijding, conflict tussen linksafslaande beweging en rechtdoorgaande beweging, conflict rechtdoorgaand verkeer met rechtsafslaand verkeer.
Dendermonde	N17 – kruispunt met N41 – kmp. 16 Kruispunt is beveiligd met driekleurige lichtsignalisatie, er werd een wegverbreding uitgevoerd ter hoogte van het kruispunt. 6 ongevallen, waarbij 10 autobestuurders, 1 bromfietser en 1 fietser betrokken waren. Oorzaak : conflict linksafslaand verkeer met rechtdoorgaand verkeer, rechtsafslaand verkeer met rechtdoorgaand verkeer.
Dendermonde	N17 – kruispunt met Kroonveldlaan – kmp. 17,3 Kruispunt gelegen op 100 m van een driekleurige lichtsignalisatie. 4 ongevallen, waarbij 4 autobestuurders, 3 bromfietser en 1 fietser betrokken waren. Oorzaak : conflict tussen linksafslaande beweging en rechtdoorgaande beweging, conflict tussen rechtsafslaande beweging en rechtdoorgaande beweging.
Temse	N41 – Landbouwstraat – kmp. 25,3 4 ongevallen, waarbij 7 autobestuurders en 1 bromfietser betrokken waren. Oorzaak : linksafslaand verkeer en kop-staartaanrijdingen.
Temse	N41 – Landbouwstraat – kmp. 25,5 3 ongevallen, waarbij 5 autobestuurders en 1 fietser betrokken waren. Oorzaak : conflict linksafslaand verkeer met rechtdoorgaand verkeer.
Lebbeke	N41 – kruispunt N47 – kmp. 10,9 T-kruispunt beveiligd met driekleurige verkeerslichten. 3 ongevallen, met 6 autobestuurders. Oorzaak : kop-staartaanrijdingen.
Lebbeke	N47 – kruispunt met Korte Weverstraat – kmp. 8,8 Kruispunt beveiligd met een driekleurige lichtsignalisatie. 4 ongevallen, waarbij 6 autobestuurders en 2 fietsers betrokken waren. Oorzaak : kop-staartaanrijdingen en roodrijden.
Dendermonde	rotonde N47 – Brusselsestraat – Leopold II-laan – kmp. 13,3 Ronde met 2 rijstroken herleid naar éénrijstrookrotonde voor de verkeersveiligheid. 6 ongevallen, waarbij 3 autobestuurders, 1 bromfietser en 7 fietsers betrokken waren. Oorzaak : conflict rechtsafslaand verkeer met rondrijdend verkeer.
Dendermonde	N47 – Leopold II-laan en Sint-Jacobsstraat 3 ongevallen, waarbij 4 autobestuurders, 1 bromfietser en 1 fietser betrokken waren. Middenberm wordt afgesloten. Oorzaak : conflict linksafslaand verkeer met rechtdoorgaand verkeer.

- Dendermonde kruispunt N47 – N17 en N406 (Mechelse Poort)
Kruispunt is beveiligd met driekleurige lichtsignalisatie met conflictvrije regeling.
5 ongevallen, waarbij 5 autobestuurders, 1 bromfietser en 4 fietsers betrokken waren.
Oorzaak : conflict linksafslaand verkeer met rechtdoorgaand verkeer. Kop-staartaanrijdingen en conflict rechtsafslaand met rechtdoorgaand verkeer.
- Dendermonde N47 – Steenweg van Grembergen – kmp. 15,1
Wegversmalling bij benzinestation.
4 ongevallen, waarbij 6 autobestuurders, 1 bromfietser en 1 fietser betrokken waren.
Oorzaak : conflict linksafslaand verkeer met rechtdoorgaand verkeer, kop-staartaanrijding.
- Lokeren N47 – kruispunt met Rivierstraat – kmp. 24,8
Primaire weg II – het wegvak van kmp. 24,4 tot 24,9 wordt heringericht, aanbesteding in 2000.
4 ongevallen, waarbij 1 autobestuurder, 1 bromfietser, 1 fietser en 2 voetgangers betrokken waren.
Oorzaak : conflict rechtdoorgaand verkeer met dwarsend verkeer.
- Lokeren N47 – Zelebaan kruispunt met N437 Martelarenlaan – kmp. 24,9
Kruispunt beveiligd met verkeerslichten wordt omgevormd tot rotonde, aanbesteding in 2000.
7 ongevallen, waarbij 11 autobestuurders en 1 bromfietser waren betrokken.
Oorzaak : conflict linksafslaand verkeer met rechtdoorgaand verkeer, kop-staartaanrijding.
- Beveren N49-verkeerswisselaar met op- en afritten N450 – Melseledijk kmp. 5,950
4 ongevallen, waarbij 7 autobestuurders en 1 fietser betrokken waren.
Oorzaak : conflict linksafslaand verkeer met rechtdoorgaand verkeer, kop-staartaanrijding.
- Sint-Gillis-Waas N49 – kruispunt met Zaleghemdijk en Turkeyendijk – kmp. 14,7
Kruispunt beveiligd met een driekleurige lichtsignalisatie.
4 ongevallen, waarbij 8 autobestuurders betrokken waren.
Oorzaak : kop-staartaanrijdingen.
- Stekene N49 – kruispunt met N403 "De Tromp" – kmp. 20,7
Verkeerswisselaar. Er zijn twee rotondes in aanleg op de N403 op de op- en afritten, volledig gerealiseerd eind 1999.
4 ongevallen, waarbij 5 autobestuurders en 3 bromfietzers betrokken waren.
Oorzaak : kop-staartaanrijdingen. Op de N403 – conflict links afslaand verkeer met rechtdoorgaand verkeer.
- Stekene N49 – kruispunt met Heistraat – kmp. 23,9
3 ongevallen, waarbij 5 autobestuurders betrokken waren.
Oorzaak : rechtsomkeer in conflict met rechtdoorgaand verkeer, kop-staartaanrijding en stuurverlies.
Bij de omvorming van de N49 tot autosnelweg worden de kruispunten afgesloten.
- Lokeren N70 – bocht ter hoogte van kmp. 16,3
3 ongevallen, waarbij 4 autobestuurders betrokken waren.
Oorzaak : stuurverlies.
- Lokeren N70 – kruispunt met Eksaardebbaan – kmp. 17,7
Kruispunt beveiligd met driekleurige lichtsignalisatie.
3 ongevallen, met 5 autobestuurders.
Oorzaak : kop-staartaanrijding, roodrijden en stuurverlies.

Lokeren	N70 – kruispunt met Dr. Van Nestestraat – kmp. 19,2 3 ongevallen, waarbij 5 autobestuurders en 1 bromfietser betrokken waren. Oorzaak : conflict linksafbeweging met rechtdoorgaande beweging, kop-staartaanrijding, conflict rechtsafbeweging met rechtdoorgaande beweging.
Sint-Niklaas	N70 – kruispunt met de Passtraat Kruispunt beveiligd met verkeerslichten. 4 ongevallen, met 8 autobestuurders. Oorzaak : conflict tussen linksafslaand verkeer en rechtdoorgaand verkeer, conflict tussen rechtsafslaand verkeer en rechtdoorgaand verkeer.
Sint-Niklaas	N70 – kruispunt met Lange Rekstraat – kmp. 35,380 Kruispunt uitgerust met verkeersgeleiders in de middenberm van de N70. 4 ongevallen, waarbij 6 autobestuurders, 1 bromfietser en 1 fietser betrokken waren. Oorzaak : dwarsend verkeer.
Beveren	N70 – kruispunt met Lesseliersdreef – kmp. 41,3 5 ongevallen, waarbij 7 autobestuurders, 1 bromfietser en 2 fietsers betrokken waren. Oorzaak : conflict rechtsafslaand met doorgaand verkeer, openen van portier, conflict linksafslaand verkeer met rechtdoorgaand verkeer, kop-staartaanrijding. De N70 zal in het kader van het mobiliteitsconvenant globaal worden bestudeerd.
Beveren	N70 – Melsele – kruispunt met IJzerlaan – kmp. 43,8 3 ongevallen, waarbij 4 autobestuurders, 1 bromfietser en 1 fietser betrokken waren. Oorzaak : conflict met linksafslaande voertuigen en rechtdoorgaand verkeer, openen van portier/met fietser, kop-staartaanrijding.
Dendermonde	N406 – kruispunt met De Bruynlaan en Veerstraat – kmp. 0,3 5 ongevallen, waarbij 3 autobestuurders, 6 fietsers en 1 voetganger betrokken waren. Oorzaak : conflict dwarsend verkeer met rechtdoorgaand verkeer, kop-staartaanrijding. Het inhalen van voertuigen op de Noordlaan is verhinderd door gearceerde middenbermvakken op de tweede rijstrook. Deze arceringen zullen worden uitgerust met retroreflecterende zuilen.
Dendermonde	N406 – Gentsesteenweg – kmp. 1,5 5 ongevallen, waarbij 8 autobestuurders, 1 bromfietser en 1 voetganger betrokken waren. Kruispunt is uitgerust met een middengeleider op de Noordlaan. Oorzaak : conflict tussen dwarsend verkeer en rechtdoorgaand verkeer.
Dendermonde	Kruispunt 406 met N416 Zandstraat – kmp. 2,4 4 ongevallen, met 3 autobestuurders, 1 bromfietser en 2 fietsers. Oorzaak : conflict tussen dwarsend verkeer en rechtdoorgaand verkeer.
Lokeren	N473 – Bleekmeersstraat – kmp. 1,2 3 ongevallen, met 3 autobestuurders, 1 motorfiets en 2 fietsers. Oorzaak : conflict tussen linksafslaand verkeer en rechtdoorgaand verkeer.
Beveren	N485 – Stuurstraat – kmp. 2,080 3 ongevallen, met 5 autobestuurders en 1 bromfietser. Oorzaak : conflict tussen dwarsend verkeer en linksafslaand verkeer. Er werd een snelheidsbeperking tot 70 km/uur ingevoerd.

Wat de geplande investeringen betreft, verwijst ik naar het indicatief meerjarenprogramma dat jaarlijks aan het Vlaams Parlement wordt meegedeeld.

Vraag nr. 29
van 12 oktober 1999
van de heer JOS DE MEYER

N41 St.-Niklaas-Aalst – Verkeersveiligheid

De N41 is een belangrijke lokale verbindingsweg, maar door de aard van zijn inrichting op meerdere plaatsen zeer onveilig, een echte dodenweg.

Graag had ik vernomen welke maatregelen zijn uitgewerkt m.b.t. deze weg, welke werkzaamheden er in de loop van deze legislatuur worden uitgevoerd en wat hierbij de timing en de kostprijs zijn.

1. Voor het tracé Sint-Niklaas – Dendermonde : op welke wijze wordt de verkeersveiligheid verbeterd ?
2. Voor het gedeelte ten noorden van Sint-Niklaas : komt er een vlotte aansluiting van de N41-rotonde Tuinlaan naar de Leon Scheerderslaan, of zijn er ook andere plannen ?
3. Voor het gedeelte Dendermonde – Aalst : worden de plannen van doortrekking tot in Aalst die voormalig minister van Openbare Werken Eddy Baldewijns op vraag van het streekplatform SPRD had uitgewerkt, uiteindelijk gerealiseerd ? Wordt hierbij gebruikgemaakt van de reeds onteigende gronden van de N41 ? Wat is hierbij de timing ?

Of stelt deze regering een totaal andere aanpak voor ?

Antwoord

1. Tracé Sint-Niklaas – Dendermonde

Op dit wegvak zijn er twee deelvakken te onderscheiden, namelijk het deelvak tussen het complex E17/N41 en de Durmebrug, en het deelvak op het grondgebied Hamme.

- a) Vak E17 – Durmebrug in Elversele

Op dit vak komen drie rotondes, namelijk aan de Kiemerstraat, de Kettermuit en het slachthuis in Elversele.

De eerste twee rotondes lossen verschillende problemen op. De linksafslaande bewegingen voor wie van de autosnelweg E17 komt of naar de autosnelweg E17 wil, worden af-

geschapt. Tevens worden op de kruispunten Kiemerstraat en Kettermuit ook de conflict-situaties weggewerkt.

Op het grondgebied van Elversele wordt de gewestweg N41 aangelegd op 2 x 1 rijstroken, met daarnaast ventwegen en vrijliggende fietspaden. Ter hoogte van het kruispunt "Duivenhoek" wordt de gewestweg N41 in een tunnel gebracht, zodat er op dit kruispunt alleen nog lokaal en bestemmingsverkeer zal zijn. De aanleg van de tunnel en van de wegen is opgenomen in het driejarenprogramma 2000-2001-2002.

- b) Vak in Hamme

Op de brugopritten en de brug over de Durme worden 2 x 2 rijstroken gerealiseerd. De herinrichting van de gewestweg N41 in Hamme staat nog volop ter discussie. Uit de eerste resultaten van het mobiliteitsplan blijkt dat er enerzijds moet worden gestreefd naar een vermindering van het aantal kruispunten, en dat anderzijds de "oversteekbaarheid" moet worden verbeterd en veiliger gemaakt. Deze discussie zal in de loop van het jaar 2000 worden afgerond.

Normaal volgt de uitvoering van de herinrichting na die van Elversele (Temse).

2. Tracé ten noorden van Sint-Niklaas

Momenteel zijn er geen werken opgenomen in een indicatief meerjarenprogramma voor een noordwaartse doortrekking.

3. Met de verwezenlijking van de ontworpen gewestweg N41 tussen Lebbeke en Aalst wordt budgettair rekening gehouden in het driejarenprogramma 2000-2001-2002 van de administratie Wegen en Verkeer.

De aanleg is daarin fasegewijs opgenomen :

- brug over de Dender in Denderbelle (gemeente Lebbeke) ;
- bruggen aan de "Hoge brug" en de Driesstraat in Denderbelle ;
- wegenwerken in het vak Lebbeke-Oudegem ;

- wegenwerken in het vak Hofstade (Aalst) – Oudegem (Dendermonde), de zogenaamde "omlegging van Gijzegem" ;

Het bestudeerde traject volgt de bestaande ont-eigeningsstrook.

Deze programmatie is onder voorbehoud, aan-gezien de effectieve uitvoering van deze werken een convenantgebonden materie is.

Vooraleer de realisatie wordt aangevat, dient het mobiliteitsplan Dendermonde afgewerkt te zijn en dient het mobiliteitsplan aan te tonen dat de aanleg past in een duurzame mobiliteits-visie op basis van de principes van het Ruimte-lijk Structuurplan Vlaanderen.

Vraag nr. 30
van 14 oktober 1999
van de heer PATRICK HOSTEKINT

N37 Ruiselede – Verlichting

Na herhaalde tussenkomsten deelde toenmalig mi-nister van Openbare Werken Eddy Baldewijns mij eind januari 1998 schriftelijk zijn beslissing mee dat de openbare verlichting van de ring rond Ruiselede (de N37) was opgenomen in het investeringspro-gramma Elektromechanica voor 1998.

Deze risicoweg, waar sinds de aanleg zo'n tien jaar geleden menige zware en dodelijke verkeersonge-vallen gebeurden, werd volgens het Ruimtelijke Structuurplan Vlaanderen gecategoriseerd als een primaire weg categorie II. Deze categorie impli-ceert dat de N37 een verbindings- en verzamel-functie op Vlaams niveau vervult.

Terwijl in vorige begrotingsjaren de prioriteit werd bepaald door auto-intensiteiten, het aantal onge-vallen of de budgettaire mogelijkheden, motiveer-de precies die categorisering de prioritaire behan-deling op het vlak van de openbare verlichting op de N37.

De definitieve goedkeuring van de werken voor de plaatsing van de openbare verlichting werd alleen afhankelijk gesteld van de ondertekening van de specifieke bijakte 17 voor het plaatsen van openba-re verlichting door de gemeente Ruiselede, die eer-der het mobiliteitsconvenant met het Vlaams Ge-west had afgesloten.

Hoewel de gemeente, volgens mijn informatie, reeds in februari 1998 de formele bijakte onder-

schreef en de werken in het investeringsprogra-ma 1998 als prioritair werden opgenomen, werd met de plaatsing van de openbare verlichting op de ring rond Ruiselede tot dusver nog geen aanvang genomen.

1. Wat zijn de redenen voor dit uitstel ?
2. Wat is de stand van zaken en wat is de verdere timing voor het plaatsen van verlichting op de N37 ?

Antwoord

De levering van de verlichtingspalen bij de installa-tie-aannemer is gepland voor de week van 25 okto-ber 1999.

Deze palen zullen ter plaatse worden opgesteld vanaf de week van 2 november 1999.

De indienststelling van de volledige installatie mag worden verwacht tegen einde december 1999.

Vraag nr. 32
van 14 oktober 1999
van mevrouw VEERLE DECLERCQ

Havens Antwerpen en Zeebrugge – Uitdieping

Inzake de verdiepingswerken voor de havens van Antwerpen en Zeebrugge zou ik de minister vice-president graag volgende vragen stellen.

1. Hoeveel kosten de jaarlijkse onderhoudswer-ken voor het toegankelijk houden van de Ant-werpse haven ?
2. Hoeveel kosten de jaarlijkse onderhoudswer-ken voor het toegankelijk houden van de Zee-brugge haven ?
3. Welke verdiepingswerken zijn voor beide ha-vens nog gepland ? Wat is de kostprijs daarvan ?

Antwoord

1. De kosten voor de jaarlijkse onderhoudswerken voor het toegankelijk houden van de Antwerpse haven :
 - de onderhoudsbaggerwerken in het Scheur West bedragen 50 miljoen fr. ;

- de onderhoudsbaggerwerken in het Scheur Oost bedragen 225 miljoen frank ;
- de onderhoudsbaggerwerken in de Westerschelde bedragen 2.600 miljoen frank.

Hierbij moet worden opgemerkt dat het onderhoud in het Scheur West eveneens ten bate komt van de toegang tot de haven van Zeebrugge.

2. De kosten voor de jaarlijkse onderhoudswerken voor het toegankelijk houden van de haven van Zeebrugge :

- de onderhoudsbaggerwerken in de Pas van het Zand bedragen 82 miljoen frank ;
- de onderhoudsbaggerwerken in de haven zelf bedragen 1.142 miljoen frank.

3. De verdiepingswerken

- De kosten voor het 48'-verdiepingsprogramma voor de toegang tot de Westerschelde en Antwerpen bedragen : verdiepingsbaggerwerken Scheurpas en Wielingen : 2.141 miljoen frank ; Wrakkenberging : 532 miljoen frank.

Dit programma is volop in uitvoering en zal in 2000 voltooid zijn.

Formeel zijn nog geen verdere verdiepingswerken voor de maritieme toegang tot de haven van Antwerpen gepland. De Vlaamse regering heeft echter een memorandum goedgekeurd waarin wordt gesteld dat een verdere verdieping van de Schelde tot een getijonafhankelijke vaart met schepen met 14 m diepgang nodig is. Dit memorandum werd reeds aan Nederland overhandigd. Thans zijn reeds de eerste onderzoeken aan de gang naar de technische mogelijkheden hiervan. Over de kostprijs is nog niets bekend.

- Het 55'-verdiepingsprogramma voor de toegang tot Zeebrugge. Het is de intentie om dit programma uit te voeren aansluitend op het 48'-programma. De kosten hiervan zijn geraamd op 447 miljoen frank.

**Vraag nr. 34
van 14 oktober 1999
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH**

Onteigeningen brug Kampenhout-Sas – Sociale begeleiding

Omtrent de onteigeningen van bewoners rond de brug van Kampenhout-Sas heb ik in het verleden reeds verschillende parlementaire vragen gesteld aan de bevoegde ministers.

Het gemeentebestuur van Kampenhout zou een overlegorgaan hebben opgericht om de getroffen inwoners sociaal te begeleiden. De betrokken instanties hierbij zijn de administratie Wegen en Verkeer – afdeling Wegen Vlaams-Brabant, de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (Arohm), het onteigeningscomité Brussel, het OCMW, de huurders en de eigenaars.

Op een vraag van mijnentwege deelde de minister vice-president mee dat zijn administratie deze problematiek van nabij zou volgen, binnen het kader van de stuurgroep voor het project.

Kan de minister vice-president een stand van zaken meedelen aangaande de sociale begeleiding van de getroffen inwoners ?

Welke stappen werden er reeds ondernomen door de betrokken instanties ?

Antwoord

De procedure voor de onteigening van de nodige gronden voor de realisatie van het project N26 Leuven-Mechelen/N21 Brussel-Aarschot in Kampenhout en Boortmeerbeek, is opgestart op 24 september 1999.

Zodra het ministerieel besluit betreffende de onteigeningen ten algemenen nutte is genomen, kan op een officiële basis werk worden gemaakt van de oprichting van een overlegorgaan door het gemeentebestuur van Kampenhout voor de begeleiding van de getroffen inwoners.

Binnen het kader van de stuurgroep van genoemd infrastructuurproject zal de administratie Wegen en Verkeer, via de afdeling Wegen Vlaams-Brabant,

bant, de nodige initiatieven nemen om de sociale begeleiding, onder voorzitterschap van de gemeente Kampenhout, tot een goed einde te brengen.

In deze sociale begeleidingscommissie zullen de volgende instanties zitting hebben :

- gemeentebestuur van Kampenhout,
- de afdeling Wegen Vlaams-Brabant,
- de onteigeningscomités Brussel en Mechelen,
- de afdeling ROHM Vlaams-Brabant,
- de sociale huisvestingsmaatschappijen (de Brabantse Huisvestingsmaatschappij en Providentia),
- het OCMW,
- de huurders,
- de eigenaars.

Aangezien het project wegens de vrij zware onteigeningsprocedure pas is opgenomen op het investeringsprogramma van het jaar 2001, zullen de getroffen inwoners slechts dienen uit te zien naar een nieuwe woonst voor maart-april 2002. Sommigen zullen zelfs nog een jaar langer kunnen blijven wonen, afhankelijk van de fasering van de werken. De juiste fasering van de werken zal bekend zijn bij de eindafwerking van het ganse ontwerp. Deze eindafwerking zal worden afgerond in het eerste kwartaal van het jaar 2000.

Als de onteigeningsprocedure zijn normale afhandeling krijgt, kan de onderhandelingsronde van de onteigeningscomités Brussel en Mechelen op zijn vroegst starten rond maart-april van het jaar 2000 (zestig dagen na het verschijnen van het ministerieel besluit betreffende de onteigening ten algemenen nutte in het Staatsblad). Op dat ogenblik kan de sociale begeleidingscommissie werk maken van haar ondersteunende taak.

Vraag nr. 35
van 18 oktober 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Kabinetsmedewerkers – Vrouwen

Zie :
 Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gezin
 Vraag nr. 15

van 18 oktober 1999
 van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
 Blz. 253

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen.

Vraag nr. 36
van 18 oktober 1999
van de heer JAN LOONES

Havenuitbouw Zeebrugge – Gebiedsbestemmingen

Zie :
 Minister-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden
 Vraag
 van 18 oktober 1999
 van de heer Jan Loones
 Blz. 223

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 37
van 18 oktober 1999
van de heer DIRK DE COCK

Geplande loskade Temse – Gebiedsbestemmingen

Ik vernam dat er plannen bestaan om langs de Schelde in Temse, stroomafwaarts van de brug ter hoogte van de watersportclub, een loskade aan te leggen. De bouwaanvraag hiervoor zou reeds ingediend zijn.

Indien deze loskade wordt verwezenlijkt, betekent dit definitief de dood van de watersport in die omgeving en een onduidelbare schending van het natuurpark Scheldeland ten behoeve van één bepaalde firma, Belgomine.

De huidige toestand is een aberratie en zou moeten worden rechtgezet, namelijk door de uitzonde-

ringstoestand te beëindigen. Het gewestplan voorziet immers in een natuurgebied, met een strookje voor een andere bestemming.

1. Is het inderdaad zo dat de vermelde firma een bouwaanvraag heeft ingediend ?
2. Wat zijn de concrete plannen, de timing en de gevolgen voor zowel de watersportclub als het natuurpark Scheldeland ?
3. Welk standpunt heeft de minister ingenomen in deze problematiek ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

Gecoördineerd antwoord

De NV Belgomine heeft bij de afdeling Zeeschelde een dossier ingediend voor de subsidiëring van het bouwen van een kaaimuur langs de Schelde.

Gelet op de omvang van de geplande overslag en de kostprijs, werd het dossier gunstig beoordeeld en aan mij voorgelegd voor de principiële toekenning van de gevraagde subsidie.

Ik heb ingestemd met de evaluatie.

Concreet kan ik het volgende antwoorden op de vraag.

1. De heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, deelt mij mee dat bij de afdeling Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (ROHM) Oost-Vlaanderen geen bouwvergunning voor de bouw van een loskade in Temse bekend is.
2. Het is nog helemaal niet zeker waar de kaaimuur zal worden gebouwd. Het oorspronkelijk idee was de versterking van de huidige kaai stroomopwaarts de brug van Temse. Andere plaatsen zijn echter mogelijk en worden onderzocht.

Het is helemaal niet de bedoeling om de watersportclub te verwijderen of te herlokalisieren, of om het natuurpark aan te tasten.

3. In het kader van de promotie van het transport te water kan het bouwen van overslagmogelijkheden enkel worden aangemoedigd.

Vraag nr. 38 van 20 oktober 1999 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Wegenwerken N16 – Signalisatie (2)

In het laatste deel van zijn antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 15 van 10 september 1999 aangaande de gebrekkige voorlopige signalisatie die werd aangebracht tijdens de werken aan de N16, deelt de minister vice-president mee dat de administratie Wegen en Verkeer de nodige maatregelen neemt ten aanzien van de aannemer (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 2 van 22 oktober 1999, blz. 36 – red.*).

Kan hij preciseren wat het begrip "de nodige maatregelen" juist omvat ?

Antwoord

Met de "nodige maatregelen" wordt bedoeld dat een intern protocol binnen de dienstkring voorschrijft dat proces-verbaal wordt opgemaakt zodra de veiligheid en de kwaliteit van de werken in uitvoering in het gedrang komen, en indien blijkt dat de aannemer in kwestie geen gevolg geeft aan een eerste en enige waarschuwing van de administratie.

Deze waarschuwing werd formeel geuit door de verantwoordelijke, waarvan akte in het dagboek der werken. De aannemer gaf hieraan het correcte gevolg door de signalisatie aan te passen.

Vraag nr. 39 van 20 oktober 1999 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

N16 Mechelen–Sint-Niklaas – Kruispunten

In de loop van de maand augustus laatstleden sprak een lid van de rijkswachtbrigade van Bornem zich uit voor het uitrusten van de verkeerslichten met een "conflictvrije regeling" op verschillende onveilige kruispunten op de N16 Mechelen – Sint-Niklaas. Vorig jaar eiste die vier dodelijke slachtoffers.

Op dit ogenblik telt de N16 vier kruispunten waar vorig jaar drie of meer ongevallen met gewonden plaatsvonden. Twee daarvan bevinden zich op het grondgebied Puurs, de andere twee in Bornem.

Eén kruispunt wordt normaliter volgend jaar heringericht.

Werden er reeds initiatieven genomen om alle gevaarlijke kruispunten van de N16 met de zogenaamde conflictvrije regeling uit te rusten en zo ja, wat is de planning terzake ?

Antwoord

De problematiek van de gewestweg N16 Mechelen – Sint-Niklaas is de administratie Wegen en Verkeer (afdeling Wegen Antwerpen) genoegzaam bekend. Daarom werden ook alle kruispunten, op twee uitzonderingen na, in de loop van de voorbije vijf jaar reeds volledig of gedeeltelijk heringericht.

De "conflictvrije regeling" is een nuttige oplossing, doch slechts aangewezen bij een welbepaald type van vaak voorkomend ongeval, en dus niet altijd aangewezen.

Het voordeel is een veilige afwikkeling van het linksafslaand verkeer.

Er zijn echter ook nadelen zoals:

- verminderde oversteekbaarheid voor de zwakke weggebruiker;
- verminderde verwerkingscapaciteit van het kruispunt, een extra fase in de lichtcyclus wordt ingeschoven;
- verminderde herkenbaarheid van de driekleurige lichtsignalisatie.

De keuze voor de "conflictvrije regeling" als oplossing kan dus worden overwogen na een grondige analyse van de ongevalgegevens.

Vanwege de administratie Wegen en Verkeer (afdeling Wegen Antwerpen) worden momenteel geen nieuwe voorstellen geformuleerd om de kruispunten van de gewestweg N16 aan te passen met "conflictvrije regelingen".

Vraag nr. 40 van 20 oktober 1999 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Zeekanaal Brussel-Schelde – Modernisering

Het is bekend dat de investering in de Zeesluis van Wintam pas ten volle kan renderen als het kanaal boven de spoorwegbrug in Ruisbroek zal worden ontsloten voor schepen tot 10.000 ton.

Bestaat er terzake een concrete planning ?

Antwoord

Het moderniseringsprogramma voor het Zeekanaal Brussel-Schelde voorziet in het aanpassen van het kanaal tot 10.000 ton afwaarts de spoorbrug Willebroek en in de aanpassing van het kanaal tot Brussel voor de moderne binnenvaart. Dit project is reeds grotendeels uitgevoerd. De meest recente stap hierin is het openstellen van de nieuwe zeesluis in Wintam en het in dienst nemen van de nieuwe kanaalarm. De afronding van het moderniseringsprogramma vereist nog dat het kanaal tot aan de spoorbrug in Willebroek, zoals gepland, wordt verruimd en dat de oevers in de doortocht in Willebroek worden vernieuwd.

In grote lijnen omvat dit:

- het verdiepen van het kanaal tot 9,50 m met aanpassingen van de oevers,
- het vervolledigen met een zwaaiком,
- het wegnemen van beperkingen rond de Boulevardbruggen door het bouwen van een nieuwe brug,
- het ontdebelen van de doorvaartbreedte aan de spoorbrug in Willebroek,
- het vernieuwen van oude oevers.

De uitvoering van deze projecten zal concreet worden gepland naargelang de budgettaire mogelijkheden.

Vraag nr. 41 van 22 oktober 1999 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Leerlingenvervoer Franstalige Gemeenschap in Ronse – Machtiging

De voorbije jaren is er een en ander te doen geweest rond de organisatie van leerlingenvervoer door de Franse Gemeenschap in de Vlaamse faciliteitengemeente Ronse.

Kan de minister vice-president mij meedelen hoeveel Waalse onderwijsinstellingen dit schooljaar over een machtiging beschikken om leerlingen op te halen op Vlaams grondgebied ?

Hoeveel machtigingen werden er geweigerd ?

Antwoord

Voor het schooljaar 1999-2000 werden bij de administratie Wegen en Verkeer tot op heden nog geen aanvragen om machtigingen ingediend uitgaande van Waalse onderwijsinstellingen. Volgens de bestaande procedure worden de aanvragen om machtiging door de Waalse onderwijsinstellingen ingediend bij het Ministère Wallon de l'Équipement et des Transports.

Indien een deel van de reisweg over Vlaams grondgebied loopt, wordt het dossier door de administratie van het Waals Gewest voor advies doorgestuurd aan de administratie Wegen en Verkeer van het Vlaams Gewest.

Vraag nr. 42
van 22 oktober 1999
van de heer CARL DECALUWE

De Lijn – Vandalisme

Het fenomeen van agressie in het verkeer neemt toe. Eén vorm van deze agressie is het vandalisme tegen de vervoermiddelen van De Lijn.

1. Kan de minister mij, in opvolging van mijn schriftelijke vraag nr. 402 van 25 juni 1997 (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 2 van 16 oktober 1997, blz. 262 e.v. – red.*), een overzicht geven van de herstellingskosten die door vandalisme veroorzaakt zijn, dit opgesplitst per provinciale eenheid, voor de jaren 1997 en 1998? Kan hierbij een onderscheid worden gemaakt tussen de bussen van De Lijn en die van de pachters?
2. Hoeveel van de kosten van die jaren konden door het oppakken van de vandalen reeds worden gerecupereerd?
3. Welke maatregelen werden in de voorbije periode nog genomen om het vandalisme te bestrijden?

Antwoord

Gezien de aard van de vraag is het onmogelijk om binnen de gestelde termijn een antwoord te formuleren.

Zodra ik de gegevens van mijn administratie heb ontvangen, zal ik ze meedelen via een aanvullend antwoord.

Vraag nr. 43
van 22 oktober 1999
van de heer JAN PENRIS

Verkeersveiligheid Mortsel – Maatregelen

Op 21 oktober jongstleden betoogden een kleine duizend Mortselse leerlingen voor meer verkeersveiligheid in hun gemeente. Deze actie was het gevolg van een dodelijk ongeval op 29 september laatstleden, dat zich afspeelde op de grens tussen Boechout en Mortsel. Naast de scholierenactie werd een petitie voor meer verkeersveiligheid georganiseerd, die 17.600 handtekeningen opleverde.

Het feit dat Mortsel wordt doorsneden door een aantal belangrijke gewestwegen, maakt het opstellen van een sluitend veiligheidsplan echter niet gemakkelijk.

De bevoegde schepen voert aan dat de contacten tussen de gemeenten en het gewest soms traag verlopen.

Werden er reeds contacten gelegd tussen de gewestelijke administratie en de gemeente Mortsel om de verkeersveiligheid van de gemeente te bespreken?

Welke maatregelen zijn er door het gewest genomen of uitgewerkt om de verkeersveiligheid te verhogen?

Antwoord

De verkeersveiligheid is één van de elementen die in het kader van de gemeentelijke mobiliteitsplannen moeten worden bestudeerd. Een afzonderlijk veiligheidsplan wordt dus in principe niet uitgewerkt. Dit belet echter niet dat acute veiligheidsproblemen ad hoc worden onderzocht en zo goed als mogelijk worden opgelost.

Zowel in het kader van de opmaak van het mobiliteitsplan, als in de behandeling van concrete veiligheidsproblemen, zijn er contacten tussen de gemeente en de administratie Wegen en Verkeer (afdeling Wegen Antwerpen), onder andere in het kader van de Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid (PCV). Ook andere instanties, zoals De Lijn, worden zo nodig bij dit overleg betrokken. In het kader van dergelijke contacten werden reeds diverse problemen besproken en maatregelen getroffen, zoals de versmalling tot één rijstrook van de rijbaan richting Lier van de gewestweg N10-Statielei en van de rijbaan richting Mechelen

van de gewestweg N1-Mechelsesteenweg, alsook de herleiding van de R11-Vredebaan en van de R11-Krijgsbaan, vak Eggestraat-Fortstraat, tot 2x1 rijstrook.

Bovendien werd onmiddellijk nadat de administratie Wegen en Verkeer door de gemeente op de hoogte was gesteld van de veiligheidsproblematiek op het kruispunt van de gewestweg N10 met Hof Savelkoul en Oudesteenweg, een vergadering belegd op 21 oktober 1999. Tijdens deze vergadering werden concrete afspraken gemaakt in verband met de versmalling van de rijbaan, de signalisatie, een snelheidsbeperking en dergelijke, die op korte termijn kunnen worden gerealiseerd, namelijk tegen einde november 1999.

Begin 2000 zal dan een volledig dossier (inclusief verkeerstellingen, ongevalanalyse, evaluatie voorlopige maatregelen) aan de Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid worden voorgelegd met het oog op het nemen van eventuele verdere maatregelen ter verbetering van de verkeersveiligheid.

In de loop van het jaar 2000 zal in het kader van de mobiliteitsstudie van het stadsgewest Antwerpen een sectoriële studie worden aangevat voor de regio gelegen rond de openbaarvervoer-as richting Mortsel/Boechout/Edegem/Hove/Kontich. Uiteraard zal deze studie nauw aansluiten bij de mobiliteitsstudie van Mortsel en vice versa. Daarin zullen, zoals reeds gezegd, de bekende veiligheidsproblemen uitvoerig aan bod komen.

**Vraag nr. 44
van 22 oktober 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Dienstregelingen De Lijn – Overleg met gebruikers

De nieuwe dienstregelingen van De Lijn zorgen steeds voor controversen. De wijzigingen die sinds 26 september 1999 gelden, hebben echter veel ongenoegen veroorzaakt.

Voor de regelmatige gebruikers die voor het Limburgs Universitair Centrum (LUC) kozen, onder andere op basis van de bekende dienstregelingen, worden nu geconfronteerd met problemen van een plots erg onregelmatig aanbod. Het LUC betaalt nochtans een forfaitaire bijdrage voor exploitatiekosten en komt tegemoet in de busabonnementen.

Dergelijke feiten doen ook latente ongenoegens naar boven komen, zoals inzake bussen die overvol en vuil zijn.

Deze ervaringen van studenten maken hun kijk op openbaar vervoer nog negatiever voor de toekomst.

1. Worden instellingen of bedrijven die jaarlijks een bijdrage betalen in de exploitatiekosten, betrokken bij wijzigingen in de dienstregelingen die voor hen een weerslag kunnen hebben ?
2. Worden onderwijsinstellingen, bedrijven, ... gelegen in de buurt van een bushalte, op een of andere manier betrokken bij wijzigingen in de dienstregelingen van De Lijn ?
3. Zijn er reeds concrete afspraken gemaakt om voor dit probleem een gepaste oplossing te vinden ? Welke ?

Antwoord

De vroegere kwartierfrequentie in de bediening van het LUC is onregelmatiger geworden sedert de wijzigingen aan de dienstregeling op 26 september 1999. De aanleiding hiervoor waren de wijzigingen aan de dienstregeling van de NMBS, eveneens met ingang van 26 september 1999.

De volgende factoren speelden ook een rol:

- de noodzakelijke aanpassing van de rijtijden in 1998 om realistische prestaties te kunnen leveren in een steeds drukkere verkeersomgeving met doorstromingsproblemen, werken, ... Deze aanpassing leidde tot meerkosten die niet werden gecompenseerd door bijkomende middelen ;
- de noodzaak om het exploitatiebudget, dat historisch gegroeid is, kostenefficiënter te benutten.

Deze factoren noopten De Lijn om tegelijk de efficiëntie van de beschikbare middelen te verhogen en de treinwijziging te volgen om het totale openbaarvervoernetwerk te bewaren. De aanvullende rol van De Lijn voor de treinbediening in de provincie Limburg is immers primordiaal, gezien de vele pendelaars.

In concreto werd lijn 36 voor een rationelere exploitatie geïntegreerd in lijn 45/4. Samen met de nodige aanpassingen ten behoeve van de treinaanpassingen in Hasselt en Genk, diende hierdoor de kwartierfrequentie tussen Hasselt en het LUC te wijzigen.

De vaststelling dat de grootste groepen reizigers binnen vaste uurblokken 's morgens en 's namiddags aankomen en vertrekken, liet toe om capaciteitsproblemen onmiddellijk te verhelpen door het inleggen van bijkomende ritten op piekmomenten. Voor de meerderheid van gebruikers is het totaal-aanbod tussen Hasselt en het LUC aldus toegenomen.

Wat concreet de vraag betreft, kan het volgende worden gesteld.

1. Het LUC betaalt een bijdrage in het verplaat-singstarief voor studenten, niet in de exploitatiekosten van de lijnen als zodanig. Het traject tus-sen Hasselt en het LUC omvat twee verplaat-singen tegen het stadstarief van Hasselt (dus kosteloos).
2. De wijzigingen vanaf 26 september 1999 werden ontwikkeld binnen de zeer strikte timing van de treinwijzigingen en met de absolute noodzaak om de netwerkprincipes te vrijwaren.

Voorafgaande raadplegingen bleken aldus on-mogelijk. Anderzijds is het zo dat De Lijn gere-geld en schriftelijk bij de scholen en bij de be-langrijkste bedrijven informeert om het aanbod binnen de netwerkstructuur zoveel mogelijk af te stemmen op de belangrijkste verplaatsings-uren en -relaties van hun openbaarvervoergebruikers.

3. Het totaalaanbod werd reeds aangepast aan piekverplaatsingen door bijkomende ritten. Structurele maatregelen om een zuivere kwar-tierfrequentie te herstellen, zullen wegens bo-venvermelde factoren aanzienlijke meerkosten betekenen, die aanzienlijk meer bedragen dan de huidige beschikbare middelen.

Vraag nr. 45
van 28 oktober 1999
van de heer CARL DECALUWE

Gemeenten met lage openbaarvervoerfrequentie – Stand van zaken

Het zoeken naar oplossingen om het mobiliteitsprobleem weg te werken, is een van de grootste uitdagingen voor de Vlaamse regering.

Recentelijk werd het idee gelanceerd van gratis busvervoer voor 65-plussers en kinderen onder de 12 jaar. Om een beroep te kunnen doen op gratis busvervoer, moet er eerst en vooral een voldoende aanbod zijn.

1. Kan de minister mij een overzicht geven van de steden en gemeenten in Vlaanderen die niet over openbaar vervoer beschikken met een fre-quentie van één bus per uur op het grondgebied van de gemeente en van iedere deelgemeente ?
2. Hoever staat het met het project van de belbus-sen (opgesplitst per provincie) ?
3. Aan welke andere alternatieven wordt gewerkt om het gebrek aan vervoermogelijkheden via De Lijn te ondervangen ?

Antwoord

Op dit moment is er niet in alle gemeenten en deelgemeenten van Vlaanderen openbaar vervoer met een frequentie van één bus per uur beschik-baar. Om deze situatie te verbeteren, is het ont-werpdecreet "basismobiliteit" in voorbereiding. Doel van dit initiatief is om de gebruikers een mi-nimumaanbod aan openbaar vervoer te bieden. Elke gemeente krijgt op basis van objectieve crite-ria een plaats in de prioriteitenlijst die door de Vlaamse Vervoermaatschappij (VVM) werd opge-maakt.

Het huidige aanbod aan en de frequentie van openbaar vervoer bepalen hierbij mee de plaats van de gemeente in de rangorde.

Het is de bedoeling om deze prioriteitenlijst jaar-lijks te actualiseren en te verfijnen.

De prioriteiten kunnen vervolgens worden afge-werkt, rekening houdende met de beschikbare kre-dieten.

Daarnaast wordt ook het convenantenbeleid voort-gezet.

Deze beide beleidsinstrumenten maken het moge-lijk om rechtstreeks in te spelen op de noden aan openbaar vervoer.

In antwoord op het tweede deel van de vraag kan ik melden dat de exploitatie met belbussen thans bestaat in de volgende gemeenten van de provin-cies Oost-Vlaanderen, West-Vlaanderen en Lim-burg:

- Oost-Vlaanderen: Oostakker, Meetjesland ;
- Limburg: Alken-Wellen, Bilzen Noord, Bilzen Oost, Bilzen Zuid, Bilzen-Hoeselt, Bilzen Avondlijn, Borgloon-Heers, Borgloon- Wellen,

Kortesseem, Lommel Noordoost, Lommel Zuidwest, Veerle-Tessenderlo-Hulst, Kinrooi-Maaseik, Maaseik-Dilsen, Dilsen-Stokkem-Maasmechelen, Maasmechelen-Rekem, Lanaken Noord, Lanaken Zuid, Riemst, Landen, Gingelom, Balen ;

- West-Vlaanderen: Veurne Roesbrugge-Haringe, Poperinge Watou Vleteren, Poperinge Kemmel Nieuwkerke, Ieper Westouter Nieuwkerke, Diksmuide Reninge Zoutenaai Pervijze, Veurne Oeren Zoutenaai Pervijze.

In antwoord op het derde deel van de vraag kan ik melden dat basismobiliteit op de meest creatieve manieren kan worden ingevuld. Het inschakelen van taximaatschappijen, via contracten met de VVM, kan hierbij eveneens worden overwogen. Elk project zal echter binnen zijn context moeten worden afgewogen.

**Vraag nr. 47
van 28 oktober 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Onteigeningen voor fietspaden – Procedure

Onlangs verklaarde de minister in de pers dat hij de onteigeningsprocedure voor het aanleggen van wegen en fietspaden wil versnellen.

De minister kondigde dit ook al aan tijdens de vorige legislatuur, namelijk in oktober 1998.

1. Welke concrete stappen heeft hij hiertoe reeds gezet tijdens vorige legislatuur ?
2. Is het onderzoek dat hij toen aankondigde als voorbereiding, van start gegaan ? Wanneer ? Met welk resultaat ?
3. Welke nieuwe feiten waren de aanleiding voor de minister om in september 1999 opnieuw te beklemtonen dat hij de onteigeningsprocedure voor het aanleggen van fietspaden en rotondes wil versnellen ?

Antwoord

Ik heb opdracht gegeven aan de administratie een ontwerp van decreet uit te werken.

Deze opdracht werd toevertrouwd aan de afdeling Wegenbeleid en Beheer (WBB) van de administratie Wegen en Verkeer (AWV).

De administratie deelt mij mee dat ze reeds ver gevorderd is en weldra haar teksten aan mijn kabinet zal bezorgen, dat het ontwerp dan kan onderzoeken.

Wat de vraag betreft naar de aanleiding om opnieuw te beklemtonen dat de aanleg van fietspaden en rotondes tot mijn beleidsprioriteiten behoort, is het logisch dat ik in de media en aan het publiek mijn beleid toelicht bij de start van een nieuw parlementair jaar.

Het zal de Vlaamse volksvertegenwoordiger niet ontgaan zijn dat verkeersveiligheid en verkeersbeleid reeds geruime tijd mijn actieterrein zijn, voornamelijk met betrekking tot het ontwikkelen van initiatieven om bijkomende, vaak zeer jonge en altijd zinloze verkeersslachtoffers te vermijden.

**Vraag nr. 48
van 28 oktober 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

"Achter de Statie" Tongeren – Verkeersveiligheid

De Tongerse buurt "Achter de Statie", gelegen rond de Maastrichtersteenweg en de Elderseweg, klaagt reeds jaren over de toenemende verkeersonveiligheid. Enkele jaren geleden werd de snelheid op de Elderseweg, met lintbebouwing en in de nabijheid van twee woonwijken en een ziekenhuis, nog opgetrokken van 50 naar 70 kilometer per uur, ondanks het protest van de omwonenden en van een deel van de gemeenteraad.

Oorzaak is het gebrek aan goede voet- en fietspaden en beveiligde oversteekplaatsen, evenals de problematische doortocht onder de spoorwegbrug, bemoeilijkt door de uitbreiding van de activiteiten op het industrieterrein Tongeren-Oost. Een fundamentele oplossing voor dit laatste kan alleen op langere termijn, door de aanleg van een omleidingsweg.

Andere maatregelen op de gewestwegen ten voordele van de zwakke weggebruiker zijn echter op korte termijn noodzakelijk : het heraanleggen van de stoepen, verhoogde zebra's uitgerust met bi-flashes, snelheidsbeperkingen.

1. Welke maatregelen werden reeds onderzocht om op korte termijn de verkeersveiligheid op de gewestwegen in deze drukbevolkte buurt te verbeteren ?

2. Welke aanpassingen zijn gepland ? Voor wanneer ?

Antwoord

Momenteel zijn er nog geen nieuwe projecten gepland in verband met herinrichtingswerken op de gewestwegen N79b (Maastrichtersteenweg) en N758 (Elderseweg) ter hoogte van de stationsomgeving in Tongeren.

Bij de opmaak van het structuurplan Tongeren zijn wel allerhande voorstellen uitgewerkt, en op dit ogenblik worden deze voorstellen getoetst binnen het mobiliteitsplan, dat ook door de stad Tongeren wordt opgesteld.

Het mobiliteitsplan dient nog te worden voorgelegd aan de Provinciale Auditcommissie. Pas na goedkeuring van het mobiliteitsplan zullen de voorgestelde projecten worden getoetst aan de hand van behoefteanalyses, waaruit dan prioriteiten worden afgeleid, onder meer inzake de eventuele aanleg van een omleidingsweg.

Op de concrete vragen wil ik het volgende antwoorden.

1. Volgens de administratie Wegen en Verkeer is er op basis van objectieve meetresultaten geen sprake van een toegenomen verkeersonveiligheid op de gewestwegen N79b en N758 in de Tongerse buurt "Achter de Statie". Er zullen geactualiseerde gegevens worden opgevraagd bij rijkswacht en politie, zodat de opportuniteit van mogelijke aanpassingswerken ter verbetering van de verkeersveiligheid in deze buurt kan worden besproken binnen de Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid. De stad Tongeren wordt op de vergaderingen van deze commissie uitgenodigd.

Alleszins kan nu reeds worden aangehaald dat het heraanleggen van voetpaden ten laste is van de stad Tongeren.

2. Er zijn tot op heden nog geen aanpassingswerken gepland.

Vraag nr. 52
van 3 november 1999
van mevrouw VEERLE DECLERCQ

Luchthaven Oostende – Concessieprocedure

Op 1 september jongstleden verliep de termijn waarbinnen kandidaat-concessionarissen voor de Oostendse luchthaven een offerte konden indienen.

In de Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie van 14 oktober 1999 verklaarde de minister dat een offerte werd ingediend door BIAC (Brussels International Airport Company), dat een ander bedrijf belangstelling heeft getoond maar geen offerte heeft ingediend, en dat de GOM West-Vlaanderen (gewestelijke ontwikkelingsmaatschappij) een alternatief voorstel van beheersformule heeft gedaan.

Aangezien de overheid meer dan de helft van de aandelen van BIAC bezit, kan uit dit resultaat worden geconcludeerd dat geen enkele privé-investerder gelooft in de rendabiliteit, nu en in de toekomst, van de Oostendse luchthaven.

1. Is er, gezien het feit dat er slechts één offerte werd ingediend, nog sprake van een echte mededinging ?

Heeft dit financiële consequenties voor het Vlaams Gewest en zo ja, welke ?

Is dit in overeenstemming met de Europese verordeningen op de vrije concurrentie ?

2. Wat is de huidige stand van het dossier ?

Welke respectieve termijnen moeten hierbij worden gerespecteerd ?

Wanneer is de procedure voor het in concessie geven in feite ten einde ?

3. Wat heeft de minister bedoeld met zijn uitspraak in de vermelde commissievergadering over een mogelijke decreetswijziging ?

Antwoord

1. Het feit dat, na beroep op de mededinging via het Europees Publicatieblad en het Bulletin der Aanbestedingen, slechts één offerte werd ingediend, doet op zich geen probleem rijzen van overeenstemming met de Europese verordeningen, vermits de markt voldoende werd geraadpleegd.

Door het feit dat slechts één offerte werd ingediend, is het uiteraard niet mogelijk een vergelijking te maken. Derhalve is het conformiteits-

onderzoek het belangrijkste deel van de evaluatie. In het huidige geval kan eventueel principeel worden onderhandeld alvorens eventueel een overeenkomst af te sluiten. De financiële consequenties voor het Vlaams Gewest hangen dan af van het resultaat van de onderhandelingen.

Ik zal evenwel eerst het evaluatierapport ter raadslaging aan de Vlaamse regering voorleggen, vooraleer nieuwe stappen te doen in de besluitvorming.

2. De Participatiemaatschappij Vlaanderen werd belast met het onderzoek van het dossier. Dit onderzoek is nog niet afgerond.

De offertes hebben een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf 1 september 1999. Binnen die tijd moet de Vlaamse regering een uitspraak doen.

3. Ik bedoel hiermee dat een wijziging van de huidige beheersformule van de luchthavens, namelijk een DAB (dienst met afzonderlijk bestuur), een decreetwijziging veronderstelt.

**Vraag nr. 54
van 3 november 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

N79 Maastrichtersteenweg Tongeren – Verkeersveiligheid

De gewestelijke invalsweg van de E313 naar Tongeren (N79 Maastrichtersteenweg) kreeg onlangs een nieuwe toplaag in asfalt omwille van de berijdbaarheid. Aan de grachten, die dichtbij de weg liggen, werden grote duikers geplaatst. De wegmarkeringen werden eveneens aangepast.

Het resultaat hiervan is alarmerend voor de veiligheid, zeker van de zwakke weggebruiker. Voetgangers en fietsers die komen uit de dorpen Berg, Sluizen en Mal, de omwonenden van de steenweg zelf en de fietsers van de toeristische fietsroutes kruisen deze weg ter hoogte van de Viséweg, en dit zonder enige beveiliging.

Ter hoogte van het vernieuwde weggedeelte is het fietspad zelfs smaller geworden dan op het niet vernieuwde gedeelte en ontbreekt de bijkomende lijnbegrenzing. De rijweg zelf werd daarentegen verbreed, waardoor het gevoel van op een grote (en dus snelle) weg te rijden nog toeneemt. Waar er wegkruisingen zijn, werd de voorsorteerstrook ver-

kort. Zeker aan de kruising Maastrichtersteenweg/Viséweg is dit een gevaarlijke toestand.

Het gevolg is dat de automobilisten sneller rijden, de fietsers zich nog meer bedreigd voelen en er voor voetgangers (die de bus willen nemen) helemaal geen plaats is. Automobilisten die deze rijweg willen verlaten, voelen zich eveneens erg onveilig.

1. Klopt het dat een fundamentele beveiliging van een gewestweg voor zwakke weggebruikers (aanleggen van voeten fietspaden) afhankelijk kan zijn van de aanleg van rioleringen door de gemeente ?

Is dit de reden waarom deze gewestweg niet fundamenteel werd aangepast ? Zijn er andere redenen ?

2. Waar werden nog geplande beveiligingswerken aan een gewestweg niet uitgevoerd om deze reden in 1998 en 1999 ?
3. Waarom werd op het vernieuwde weggedeelte de afscheiding voor fietsers niet op eenzelfde breedte en met dezelfde relatieve beveiliging uitgevoerd als op het bestaande stuk Maastrichtersteenweg, richting Tongeren ?
4. Is er een reden waarom de voorsorteerstroken aan het kruispunt met de Viséweg korter werden gemaakt dan voorheen ?
5. Kreeg de minister sinds de heraanleg van dit weggedeelte reeds klachten over verhoogde onveiligheid ?

Welke maatregelen worden er eventueel op korte termijn genomen om deze gevaarlijke toestand, zowel voor de zwakke weggebruiker als voor automobilisten, te verbeteren ?

Antwoord

De gewestweg N79 Tongeren – Riemst werd in 1999 over een lengte van 2,5 km gerenoveerd op het gedeelte tussen de Eerste Meistraat (meterpunt 21.720) en de autosnelweg E313 (A13) op grondgebied van de stad Tongeren.

Deze renovatie omvat herstellingswerken op de breedte van de bestaande rijbaan. Voorheen waren er geen fietsvoorzieningen op dit wegvak. Om die reden werd ervoor gekozen de rijbaan maximaal te verbreden, met behoud van de bestaande open afwateringsloten. Op die manier kon aan beide zijden van de weg een fietsstrook van 1 meter breedte worden aangelegd zonder onteigeningen.

Ik meen dat de uitgevoerde werken een goed resultaat hebben opgeleverd en dat in de gegeven omstandigheden de budgettaire middelen doelmatig werden aangewend. De rijbaan werd in goede staat van berijdbaarheid gebracht en tegelijkertijd werd de verkeersveiligheid voor de fietsers verbeterd door fietsstroken aan te leggen in rode asfalt, daar waar voorheen geen fietsvoorzieningen aanwezig waren.

De wegingeling werd tevens aangepast analoog aan de uitvoering op het wegvak van de gewestweg N79 in Riemst.

Binnenkort worden er ook nog inwendig verlichte kegels geplaatst op de middenrijstrook.

De lengte van de afslaannde middenrijstroken werd bepaald rekening houdende met het gemiddeld verkeer dat dagelijks deze afslaannde beweging maakt.

Er werden sinds de uitvoering van de werken geen klachten ontvangen van rijkswacht of politie over de verkeersonveiligheid op het wegvak N79 (Maas-trichtersteenweg).

Op korte termijn zal een evaluatie worden uitgevoerd. Indien de verkeersveiligheid afgenomen zou zijn, zullen maatregelen worden besproken binnen de Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid.

Vraag nr. 55
van 4 november 1999
van de heer JAN PENRIS

IJzeren Rijn – Nederlandse persberichten

De Nederlandse krant "De Limburger" bracht onlangs het bericht dat de haven van Antwerpen en de gemeente Venlo het containerverkeer per spoor tussen de twee entiteiten zouden optrekken.

In het Vlaamse "Belang van Limburg" (van 25 oktober 1999) werd dit geïnterpreteerd als het opgeven van het historische tracé van de IJzeren Rijn over de zogenaamde "Meinweg". Terecht maakt het ACOD-Limburg (Algemene Centrale der Openbare Diensten) zich hierover zorgen. Dat de Nederlanders alles in het werk stellen om de klassieke IJzeren Rijn niet te heropenen of minstens ferm om te leiden, is al lang bekend.

Voor Vlaanderen is het van het grootste belang dat alle bestuursgeledingen eendrachtig aan hetzelfde project blijven vasthouden. De Antwerpse haven-

gemeenschap blijft alvast vasthouden aan het oorspronkelijke "historische" tracé. De IJzeren Rijn is voor Vlaanderen een gevoelige aangelegenheid. Dat bewijst onder meer de recente reactie van ACOD-Limburg. Bepaalde Nederlandse instanties doen er alles aan om zogenaamde alternatieve pistes gemeengoed te laten worden.

Vanuit de Vlaamse regering is een krachtig signaal nodig om dringend duidelijk te maken dat Vlaanderen kordaat vasthoudt aan de IJzeren Rijn in zijn historische bedding.

Op welke wijze maakt de Vlaamse regering haar standpunten terzake duidelijk, en is het ontkrachten van perskwakkel die daartegen ingaan niet aangewezen ?

Antwoord

De Vlaamse regering opteert in het dossier van de IJzeren Rijn zeer duidelijk voor de reactivering van het bestaande historische tracé. Dit standpunt heeft zij nogmaals bevestigd op 28 september 1999 naar aanleiding van de standpuntbepaling met betrekking tot het verzenden van een memorandum aan de Nederlandse regering door de federale Belgische regering.

De huidige Vlaamse regering wordt betrokken bij de trilaterale besprekingen die tussen België, Nederland en Duitsland worden gevoerd inzake de reactivering van de kwestieuze goederenspoorlijn en inzake de uitbouw ervan tot een volwaardige spoorlijn. Een beslissing over het door de betrokken landen gezamenlijk uit te voeren onderzoek wordt verwacht tegen half december van dit jaar.

Het is niet de opdracht van de Vlaamse regering, en het lijkt mij ook niet opportuun, te reageren op allerlei persartikelen in verband met dit dossier.

Vraag nr. 56
van 4 november 1999
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Ring Asse – Stand van zaken

Momenteel loopt er een openbaar onderzoek voor een gewestplanwijziging die de aanleg van een ringweg rond Asse mogelijk moet maken. De aanleg van deze ringweg is een noodzakelijke ingreep om het centrum van Asse opnieuw leefbaar te maken.

1. Kan de minister vice-president een gedetailleerde stand van zaken geven met betrekking tot de geplande ringweg (traject, onteigeningsprocedure, kostprijs van de werken, datum aanvang van de werken en vermoedelijke einddatum) ?
2. Welke specifieke maatregelen worden er gepland om de verkeersproblematiek in het centrum van Asse op te lossen ?

Antwoord

1. Stand van zaken

Het traject van de ring van Asse is nog voor een klein gedeelte in studiefase. Inzake uitvoering is het project opgedeeld in drie fasen. De eerste fase vertrekt aan het station van Asse, langs de asfaltcosite, en maakt de verbinding met Huinegem (weg naar industriezone Mollem). Vanaf Huinegem loopt de ringweg over of onder de spoorweg naar de gewestweg N9 – Kalkhoven ter hoogte van Tienbergen (tweede fase). De derde fase zal ten slotte aansluiting maken van de N9 naar de N285. De eerste fase van het project staat momenteel geprogrammeerd voor het jaar 2001, de tweede fase voor 2000.

Het tracé van de eerste fase ligt vast. Het wegprofiel is reeds ontworpen. Enkel is er een discussie over de oplossing voor het kruispunt aan de spoorwegovergang. Momenteel loopt de gewestweg N9 schuin over de spoorweg. Om de ringweg te laten aantakken op de N9 is het verkeerstechnisch aangeraden de wegen loodrecht te laten kruisen. Hiervoor werd contact opgenomen met de NMBS. De NMBS vindt de oplossing echter niet aanvaardbaar, aangezien de spoorwegovergang dan moet worden verplaatst. Op 22 november 1999 is er een volgende vergadering gepland, waarop twee oplossingen zullen worden besproken :

- met verplaatsing van de overweg en loodrechte aansluiting,
- zonder verplaatsing van de overweg en schuine aantakking.

Met betrekking tot de onteigeningen zal voor de eerste fase begin volgend jaar kunnen worden gestart. Na onderhandelingen met de NMBS kan het ontwerp definitief worden uitgetekend en kan het onteigeningsplan aan het Aankoopcomité worden doorgestuurd.

De kostprijs van de werken is voorlopig geraamd op 75 miljoen frank voor de eerste fase.

2. Maatregelen om de verkeersproblematiek in het centrum van Asse op te lossen

Het deel van de gewestweg N9 tussen de aansluitingen met de ringweg zal worden overgedragen aan de gemeente Asse. In het beleidsplan van Asse zijn de volgende verkeersmaatregelen opgenomen :

- na overname door de gemeente van de N9 tussen station en Kalkhoven : heraanleg als verkeerssluicentrum met prioriteit voor de lijnbussen, de fietsers en de voetgangers, enkel bestemmingsverkeer zal in Asse-centrum worden toegestaan ;
- uitwerken van een parkeerbeleid voor het centrum met aanleg van randparkings (die bestemd zijn voor langparkeren) aan de rand van de ringweg en waarbij binnen de ringweg enkel plaats is voor kortparkeren ;
- de N9 van het gemeenteplein tot Kalkhoven wordt ingericht als zone 30 ;
- het weren van sluipverkeer uit een aantal woonstraten door middel van circulatiemaatregelen en/of specifieke herinrichtingen, met de nadruk op het verblijfskarakter van de woon- en centrumgebieden.

Vraag nr. 58 van 8 november 1999 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Rotonde Romeinse Kassei Tongeren – Zebrapad

Rotondes hebben voordelen zowel voor de algemene veiligheid als voor een vlotter verkeer. Vooral automobilisten doen hier hun voordeel mee. Fietsers en voetgangers voelen zich niet altijd even veilig. Wanneer rotondes worden aangelegd, zijn voorzieningen op hun maat dan ook essentieel.

In mijn schriftelijke vraag nr. 224 van 19 maart 1999 vroeg ik de minister vice-president waarom er geen zebrapaden zijn aangebracht in de buurt van de rotonde aan het begin van de Romeinse Kassei in Tongeren. Deze rotonde ligt tussen twee woonwijken, aan winkels en in de buurt van scholen. De minister vice-president stelde voor een opportu- niteitsonderzoek te laten uitvoeren (*Bulletin van*

Vragen en Antwoorden nr. 13 van 21 mei 1999, blz. 1509 – red.)

1. Zijn de resultaten van het opportuniteitsonderzoek reeds bekend en zo ja, hoe luiden ze ?
2. Welke concrete aanpassingen en met welke timing werden er vooropgesteld voor de zwakke weggebruiker ?

Antwoord

1. Het opportuniteitsonderzoek is uitgevoerd, conform het dienstorder. Aangezien de resultaten niet voldoen aan de gestelde criteria, dient de vraag voor het aanbrengen van voetgangersoversteekplaatsen ter hoogte van deze rotonde voor advies te worden voorgelegd aan de Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid.

Op deze vergadering wordt ook de stad Tongeren uitgenodigd. Deze vraag zal worden geagendeerd op een volgende vergadering van de Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid, die normaliter zal plaatsvinden op 15 december 1999.

2. Op deze vraag kan pas een concreet antwoord worden verschaft na kennisname van het advies van voornoemde commissie.

Tot op heden zijn er nog geen concrete aanpassingen voorgesteld.

Vraag nr. 60 van 9 november 1999 van de heer GILBERT VANLEENHOVE

Luchthaven Oostende – Instrument Landing System

Binnenkort wordt op de Oostendse luchthaven een nieuw Instrument Landing System (ILS) geplaatst, waardoor bij bepaalde weersomstandigheden meer van over zee kan worden geland.

1. Wat is de stand van zaken in het ILS-dossier ? Wanneer kan het nieuwe landingssysteem operationeel zijn ?
2. Hoeveel procent landingen van over zee zal het nieuwe ILS-systeem gemiddeld mogelijk maken in vergelijking met landingen van over land, re-

kening houdende met de gewone weersomstandigheden ?

3. Wat is de huidige procentuele verhouding tussen landingen van over zee en landingen van over land ?

Antwoord

1. Voor de plaatsing van het ILS-systeem op baan 08 van de luchthaven moeten vier voorwaarden worden vervuld :
 - a) het verkrijgen van een bouwvergunning voor de plaatsing van die systemen, waarvoor reeds een conform verklaard milieueffectrapport (MER) werd verkregen ;
 - b) plaatsing van de antennes en de ILS-elektronicasystemen ;
 - c) plaatsing van een naderingsverlichting op baan 08 ;
 - d) het operationeel maken van de installatie.

Volgens de meest recente tijdsplanning en zonder vooruit te lopen op de resultaten van de procedure van het openbaar onderzoek inzake het verlenen van de bouwvergunning, zou de installatie op zijn vroegst operationeel kunnen zijn tegen december van het jaar 2000.

Wat de antennes en de elektronica-componenten van het systeem betreft, werd reeds eerder een overeenkomst gemaakt met de federale luchtverkeersleidingsdiensten (Belgocontrol), die voor de verwezenlijking van deze installaties een aanbesteding hebben gehouden op 14 juni 1999.

Voor het aanbrengen van de naderingsverlichtingsinstallatie is de aanbesteding aangekondigd op 18 november 1999. De bouwvergunning voor deze installaties werd aangevraagd op 22 september 1999.

2. De plaatsing van het ILS-systeem op baan 08 zal het mogelijk maken om tot ongeveer 40 % van de landingen van over zee te laten plaatsvinden.
3. In de huidige situatie is de verhouding van het baangebruik 80 % op baan 26 ("over land") en 20 % op baan 08 ("over zee").

Vraag nr. 62
van 9 november 1999
van de heer MARINO KEULEN

De Lijn – Verkeersovertredingen en boetes

In het Belang van Limburg van 2 november laatstleden stond dat in de provincie Limburg jaarlijks ongeveer 40 chauffeurs van de vervoermaatschappij De Lijn op de bon vliegen. Het merendeel van deze bekeuringen heeft betrekking op snelheidsovertredingen. Volgens het artikel 90 %.

Verder werd ook gemeld dat de chauffeurs van De Lijn de eerste bekeuring zelf niet moeten betalen, bij de tweede overtreding een klein deel, bedrag dat per boete gradueel oploopt.

1. Graag had ik van de minister vernomen hoeveel bekeuringen de chauffeurs van De Lijn op jaarbasis en over heel Vlaanderen krijgen ? Wat is meer bepaald het aantal bekeuringen, de aard

(snelheidsovertredingen, het overtreeden van voorrangregels, het negeren van stoplichten, enzovoort) van de overtredingen en het totaalbedrag van deze bekeuringen ?

2. M.b.t. het systeem waarbij de chauffeurs vanaf de tweede bekeuring een klein deel van de boete betalen, bedrag dat per bekeuring oploopt : bestaat hiervoor een vastomlijnde regeling en wat is hiervan de inhoud ?
3. Zijn in het verleden reeds chauffeurs ontslagen wegens het veelvuldig overtreeden van de verkeersregels ? Zo ja, over hoeveel chauffeurs (aantal) gaat het en waar ligt de limiet (bv. hoeveel boetes in welke tijdspanne) om iemand daarom te ontslaan ?

Antwoord

1. Aard en aantal van de overtredingen in 1998

Aard	West-Vl.	Oost-Vl.	Antw.	Limb.	Vl.-Brab.
Snelheid	50	60	28	26	38
Parkeren	1	5	7		
Verkeerslichten	1	2	18	3	10
Voorrang	2		7	3	12
Verboden rijrichting	2	2		1	
Kruispunt blokkeren	1		5	2	
Varia	1	7	33	1	
Totaal	58	76	98	36	60
Totaalbedrag aan boetes (in fr.)	179.100	194.875	361.387	168.300	342.937

2. Bij verkeersovertredingen begaan door een personeelslid van De Lijn in de uitoefening van zijn taak als bestuurder, kan een deel van de opgelegde boete door de Vlaamse Vervoermaatschappij ten laste worden genomen. Iedere entiteit bepaalt hiervoor haar eigen interne regels. Bij de beoordeling worden vroegere overtredingen mede in acht genomen, naast alle omstandigheden van de overtreding, met inbegrip van verzachtende omstandigheden.

Bij wijze van voorbeeld volgen hierna de regels die in de entiteit Limburg gelden.

Wanneer er geen verzachtende omstandigheden zijn, zal de chauffeur het hieronder vermelde gedeelte van de boete zelf moeten betalen, waarbij er telkens rekening wordt gehouden met een periode van twaalf maanden voorafgaand aan de overtreding.

	Zware overtreding	Lichte overtreding
Eerste overtreding	25 %	15 %
Tweede overtreding	50 %	25 %
Derde overtreding	75 %	50 %
Vierde overtreding	100 %	100 %

3. Bij de Vlaamse Vervoermaatschappij is nog niemand ontslagen uitsluitend wegens een verkeersovertreding.

MIEKE VOGELS

VLAAMS MINISTER
VAN WELZIJN, GEZONDHEID
EN GELIJKE KANSEN

Vraag nr. 12
van 14 oktober 1999
van mevrouw RIA VAN DEN HEUVEL

Centra algemeen welzijnswerk – Programmatie

Artikel 15, § 2 van het decreet van 19 december 1997 inzake het algemeen welzijnswerk, meer bepaald de programmatie, stelt: "De regering bepaalt de wijze waarop de centra moeten opgericht zijn om erkend te kunnen worden, evenals het werkgebied van de centra en de programmatie. Niettemin wordt de programmatie inzake de op basis van artikel 6 erkende centra voor algemeen welzijnswerk in het kader van de ziekenfondsen gebaseerd op objectieve parameters derwijze dat elk erkend ziekenfonds recht heeft op een proportioneel aandeel in de programmatie. De regering bepaalt terzake de toepassingsmodaliteiten".

In het uitvoeringsbesluit van 28 april 1998 (Belgisch Staatsblad van 12 juni 1998) worden die parameters niet nader omschreven.

1. Welke zijn de objectieve parameters en wanneer worden ze eventueel vastgelegd in een besluit ?
2. Werde de programmatie op basis van die objectieve parameters reeds vastgelegd en zo ja, wanneer, op welke wijze en met welk resultaat ?

Antwoord

Het is een van mijn bekommernissen om de werkzaamheden betreffende het uitwerken van een programmatie voor het volledige welzijnswerk in Vlaanderen binnenkort op te starten.

Een programmatie zal op basis van objectieve criteria gegevens moeten aanbrengen waardoor gefundeerde beslissingen kunnen worden genomen. Hierbij kan men zich onder meer baseren op de

bevolkingsgegevens, maar kan men tevens correcties aanbrengen op basis van elementen die een grote invloed hebben op de psychische en maatschappelijke kwetsbaarheid van bevolkingsgroepen. Zo kan voor daderhulp bijvoorbeeld rekening worden gehouden met het aantal gedetineerden in de verschillende regio's.

Op die manier kan de programmatie leiden tot een evenwichtige verdeling van de middelen over de verschillende regio's. Hierbij dient echter ook de relatie met andere financieringskanalen in rekening te worden gebracht, zoals onder meer tewerkstellingsprogramma's, het Sociaal Impulsfonds, de preventie- en veiligheidscontracten, ...

Ik kan dan ook concluderen dat een onderzoek ten gronde noodzakelijk is, maar dat het hierbij geenszins de bedoeling mag zijn overhaast te werk te gaan.

Het decreet van 19 december 1997 inzake het algemeen welzijnswerk is nog specifiek met betrekking tot de centra voor algemeen welzijnswerk in het kader van de ziekenfondsen. Het decreet stelt dat de programmatie daar moet worden gebaseerd op objectieve parameters, derwijze dat elk erkend ziekenfonds recht heeft op een proportioneel aandeel in de programmatie. Het is aan de regering de toepassingsmodaliteiten terzake te bepalen.

Ik kan alleen maar vaststellen dat dit tijdens de vorige legislatuur niet is gebeurd.

Sinds het aantreden van de nieuwe regering werden er reeds verkennende gesprekken gevoerd met de verschillende ziekenfondsen aangaande deze materie. Ik hoop op korte termijn hieromtrent een voorstel van beslissing aan de regering te kunnen voorleggen.

Vraag nr. 13
van 14 oktober 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

SIF+-gemeenten – Overdracht van middelen

Zie :

Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Stedelijk Beleid, Huisvesting en Brusselse Aangelegenheden

Vraag nr. 18

van 14 oktober 1999

van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen

Blz. 262

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Stedelijk Beleid, Huisvesting en Brusselse Aangelegenheden.

**Vraag nr. 14
van 14 oktober 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Kinderopvang – Erkende opleidingen

Nu de nieuwe regelgeving inzake de buitenschoolse kinderopvang enige tijd van kracht is, moet de reguliere werkgelegenheid worden bekeken. Hierbij zijn de kwaliteitsvereisten, de opgedane ervaringen met de huidige werknemers en het aanbod aan werkzoekenden in de verschillende regio's belangrijk. Dit past daarenboven in de regeringsverklaringen, die pleiten én voor uitbouw van de kinderopvang, én voor reguliere werkgelegenheid. Voormalig minister bevoegd voor Welzijn Luc Martens verklaarde vroeger dat Kind en Gezin een aantal opleidingen zou erkennen die voor reguliere werkgelegenheid in deze sector in aanmerking zouden kunnen komen.

Tot nu toe is er bij mijn weten geen enkele reguliere opleiding erkend die toegang geeft tot dit beroep. Afgestudeerde verzorgenden van het beroepssecundair onderwijs (BSO), de vroegere richting Kinderverzorging en Gezins- en Sanitaire Hulp, vinden moeizaam werk. Ondanks hun diploma komen zij niet in aanmerking voor een functie in buitenschoolse opvang, tenzij ze eerst passief afwachten en een tijdlang werkzoekend blijven. Dan mogen ze een opleiding van drie maanden volgen beneden hun studieniveau en kunnen ze aan de slag als "weerwerkgesco" ...

Het lijkt me logisch dat zij na hun opleiding rechtstreeks toegang krijgen tot dit beroep. De opleiding BSO-verzorgende werd nu trouwens hervormd. Indien deze afgestudeerden in aanmerking zouden komen voor een functie in de buitenschoolse opvang, is het aan te bevelen dat vanuit het onderwijs via stages, vakinhouden, ... hierop efficiënt wordt voorbereid. In de regeringsverklaringen staat trouwens dat het technisch en het beroepssecundair onderwijs moeten worden afgestemd op het beroep.

1. Heeft Kind en Gezin reeds een voorstel geformuleerd om reguliere schoolse opleidingen te erkennen die leiden tot regulier werk in de sector kinderopvang ? Welke opleiding(en) ?

2. Hebben de minister of haar diensten reeds contacten gehad met de minister bevoegd voor Onderwijs om de wisselwerking tussen onderwijs en dit beroep goed op mekaar af te stemmen ? Wat is het resultaat ?
3. Wordt, in het kader van de omzetting van de nepstatuten, deze nu nog beperkte groep weerwerkgesco's prioritair benaderd ?

Antwoord

De vraag focust op de relatie tussen opleiding, vorming en werkgelegenheid in de initiatieven buitenschoolse opvang (IBO). Een uitgangspunt dat de Vlaamse volksvertegenwoordiger daarbij formuleert, is dat afgestudeerden in de studierichting Verzorgende van het beroepssecundair onderwijs moeizaam werk vinden. Alvorens op concrete deelvragen in te gaan, wil ik daarbij toch even stilstaan.

Navraag bij de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) leert dat er inderdaad een belangrijke groep met het diploma BSO, richting Verzorgende is ingeschreven. Anderzijds zijn er ook een groot aantal, en een sterk stijgend aantal, vacatures voor verzorgenden bekend bij de VDAB. Met name voor bejaardenzorg en thuishulp is het in sommige regio's in Vlaanderen moeilijk om nog kandidaten te vinden. Bij de werkzoekenden uit deze groep die ingeschreven zijn bij de VDAB, is bovendien een groot verloop vast te stellen : velen blijven niet lang werkloos en vinden werk.

Een verdere screening van deze groep werkzoekenden, die onlangs gebeurde, leert dat een ruim aandeel (ongeveer de helft) van hen om diverse redenen niet inzetbaar is als verzorgende. Sommigen kiezen uitdrukkelijk voor een andere jobinhoud, men is zwanger, of er zijn medische problemen, men wil uitsluitend werken met regelmatige uren, of men kan zich moeilijk verplaatsen, ...

Ik wilde deze nuancering toch aanbrengen vooraleer concreet te antwoorden op de deelvragen.

1. Voor werk in erkende dagverblijven zijn de diplomaverensten bepaald. Het gaat hier om de diploma's Kinderverzorging, Kleuterleid(st)er of Opvoed(st)er voor de begeleiders, diploma's Verpleegkunde voor de verpleegkundige functie en een A1-diploma voor de sociale functie. Afhankelijk van de grootte van de voorziening kan er ook een pedagoog of psycholoog zijn. De be-

geleiders in diensten voor opvanggezinnen hebben een A1-diploma.

Binnen de particuliere opvanginstellingen bestaan zeker ook kansen voor mensen die een opleiding Kinderverzorging volgden. Wegens het zelfstandige statuut van deze instellingen worden hier geen diplomaverenissen opgelegd.

Voor begeleiders in erkende initiatieven buitenschoolse opvang (IBO) en in buitenschoolse opvang binnen erkende kinderdagverblijven is Kind en Gezin bezig een voorstel uit te werken om opleidingen te erkennen. Dit voorstel, waarvan de grote lijnen nu reeds vastliggen, zal op 24 november 1999 definitief worden goedgekeurd door de raad van bestuur van Kind en Gezin. Na een overgangperiode zal iedereen die als begeleider buitenschoolse opvang in een erkende voorziening werkt, aan opleidingsvoorwaarden moeten voldoen. Deze bepalingen zullen gelden voor alle begeleiders, onder welk statuut dan ook : weerwerkgesco's, begeleiders gesubsidieerd door het Fonds voor Collectieve Uitrustingen en Diensten (FCUD), vrijwilligers, begeleiders met een PWA-statuut, contractuelen, ...

In dit voorstel worden de erkenningsvoorwaarden beschreven waaraan een opleidingsprogramma moet voldoen om te leiden tot een attest "begeleider buitenschoolse opvang". Verder wordt in twee mogelijkheden voorzien om te worden vrijgesteld van het volgen van een opleiding tot begeleider buitenschoolse opvang. In uitzonderlijke gevallen op basis van aantoonbare ervaring en deskundigheid binnen buitenschoolse opvang. Een tweede uitzondering betreft bepaalde reguliere opleidingen. Deze opleidingen zijn :

- een diploma van de derde graad TSO (technisch secundair onderwijs) Bijzondere Jeugdzorg (vanaf het schooljaar 2003-2004 Jeugd- en Gehandicaptenzorg genoemd) ;
- een diploma van een specialisatiejaar TSO Internaatwerking of Leefgroepenwerking ;
- een diploma van het specialisatiejaar BSO Kinderzorg ;
- een studiebewijs van een met vrucht gevolgde opleiding in het onderwijs voor sociale promotie van de hoger secundair technische leergangen Jeugd- en Gehandicaptenzorg ;

– alle diploma's van het hoger of universitair onderwijs,

waarbij het voor het organiserend bestuur een opdracht is om via een goed wervings- en opleidingsbeleid voldoende gekwalificeerde begeleiders aan te werven.

2. Kind en Gezin had en heeft contacten en overleg met de administratie Onderwijs, onder meer omtrent de hervormingen in de opleiding BSO Verzorgende en de invoering van het zevende specialisatiejaar Kinderzorg. Ook voor de opleidingen tot begeleider buitenschoolse opvang werd overlegd met onderwijs.

Deze contacten en dit overleg zullen in de toekomst worden voortgezet. Het is inderdaad essentieel dat er een structurele wisselwerking is tussen onderwijs en praktijk.

3. Navraag bij mijn terzake bevoegde collega, de heer Renaat Landuyt, leert dat nog niet is uitgemakt hoe de weerwerkgesco's zullen worden ingepast in de regularisatieplannen.

Het spreekt vanzelf dat ik de evoluties in dit verband alert opvolg.

**Vraag nr. 15
van 18 oktober 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Kabinetsmedewerkers – Vrouwen

Vrouwen zijn goed aanwezig op de arbeidsmarkt en in maatschappelijke groepen. In leidende functies komen ze echter minder voor. Het is nochtans belangrijk hier vrouwen aan te treffen, wegens hun brede belangstelling en hun specifieke inbreng.

In de vorige legislatuur werden er decreten goedgekeurd om een minimale vertegenwoordiging in beheers- en adviesorganen te garanderen. Daarom is het een must ook op kabinetten voldoende vrouwen te hebben op beslissingsniveaus.

In de persmededeling van 27 juli 1999 verklaarde de Vlaamse regering de nodige aandacht te willen schenken aan een evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in de Vlaamse kabinetten.

In het kader van deze verklaring wens ik te vernemen hoeveel mannen en vrouwen op het kabinet van de minister werken en welke functies zij er vervullen.

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Gecoördineerd antwoord

Kabinet van de minister-president van de Vlaamse regering en van de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden – Patrick Dewael

20 vrouwen / 28 mannen (situatie 1 november 1999)

Functie	aantal mannen	aantal vrouwen
Staffleden (incl. kabinetschefs en adj.-kabinetschefs)	12	4
Inhoudelijk personeel	10	10
Uitvoerend personeel	6	6
Totaal	28	20

Kabinet van de minister vice-president van de Vlaamse regering en van de Vlaamse minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie – Steve Stevaert

17 vrouwen / 33 mannen (situatie 1 november 1999)

Functie	aantal mannen	aantal vrouwen
Kabinetschef	2	0
Adjunct-kabinetschef	2	0
Inhoudelijk personeel	22	11
Uitvoerend personeel	7	6
Totaal	33	17

Kabinet van de Vlaamse minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen – Mieke Vogels

25 vrouwen / 20 mannen (situatie 1 november 1999)

Functie	aantal mannen	aantal vrouwen
Kabinetschef	1	–
Adjunct-kabinetschef	3	–
Inhoudelijk personeel	13	17
Uitvoerend personeel	3	8
Totaal	20	25

Kabinet van de Vlaamse minister van Cultuur, Jeugd, Stedelijk Beleid, Huisvesting en Brusselse Aangelegenheden – Bert Anciaux

17 vrouwen / 28 mannen (situatie 25 oktober 1999)

Functie	aantal mannen	aantal vrouwen
Kabinetschef	1	–
Adjunct-kabinetschef	1	1
Inhoudelijk personeel	19	11
Uitvoerend personeel	7	5
Totaal	28	17

Kabinet van de Vlaamse minister van Onderwijs en Vorming – Marleen Vanderpoorten

16 vrouwen / 23 mannen (situatie 28 oktober 1999)

Functie	aantal mannen	aantal vrouwen
Kabinetschef	1	–
Adjunct-kabinetschef	2	–
Inhoudelijk personeel	15	15
Uitvoerend personeel	5	1
Totaal	23	16

Kabinet van de Vlaamse minister van Werkgelegenheid en Toerisme – Renaat Landuyt

20 vrouwen / 12 mannen (situatie 19 oktober 1999)

Functie	aantal mannen	aantal vrouwen
Kabinetschef	niet opgegeven	–
Adjunct-kabinetschef	niet opgegeven	1
Inhoudelijk personeel	niet opgegeven	14
Uitvoerend personeel	niet opgegeven	5
Totaal	12	20

Kabinet van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw – Vera Dua

12 vrouwen / 14 mannen (situatie 1 november 1999)

Functie	aantal mannen	aantal vrouwen
Kabinetschef	1	–
Adjunct-kabinetschef	1	–
Inhoudelijk personeel	8	8
Uitvoerend personeel	4	4
Totaal	14	12

Kabinet van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport – Johan Sauwens

10,75 * vrouwen / 24,65 * mannen (situatie 1 november 1999)

Functie	aantal mannen	aantal vrouwen
Stafleden (incl. kabinetschef en adj.-kabinetschefs)	9,80 *	3,00
Inhoudelijk personeel	9,85 *	4,25
Uitvoerend personeel	5,00	3,50 *
Totaal	24,65 *	10,75 *

* = voltijds equivalent

Kabinet van de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media – Dirk Van Mechelen

16 vrouwen / 23 mannen (situatie 1 november 1999)

Functie	aantal mannen	aantal vrouwen
Stafleden (incl. kabinetschef en adj.-kabinetschefs)	11	2
Inhoudelijk personeel	7	8
Uitvoerend personeel	5	6
Totaal	23	16

**Vraag nr. 16
van 18 oktober 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Opvang asielkinderen – Overheidssteun

De Vlaamse minister bevoegd voor Welzijn is ook verantwoordelijk voor het Vlaamse aspect van het vluchtelingen- en asielbeleid. Zo is het haar taak om specifiek aandacht te besteden aan de opvang van deze kinderen van vluchtelingen in het onderwijs.

Scholen zijn niet gewend aan deze nieuwe situatie. Er is bovendien een tekort aan pedagogisch geschoold personeel dat inzetbaar is voor dergelijke projecten, waarbij het snel aanleren van de Nederlandse taal en het voldoende kennen van de cultuur van de vluchtelingen een duidelijk probleem is.

Creatief inspelen op deze nieuwe uitdagingen en uitwisselen van informatie zijn hier essentieel : daarom zijn inspirerende projecten belangrijk.

Voormalig minister van Welzijn Luc Martens verklaarde in het voorjaar 1999 dergelijke projecten te willen ondersteunen en de verworven knowhow te willen verspreiden. In Aalst richtte hij daarom in dit kader een initiatief op voor alleenstaande minderjarigen.

Heeft de minister sinds juli 1999 concrete vragen ontvangen om projecten te steunen die de opvang van kinderen van vluchtelingen ter harte nemen ? Welke ?

Werden deze vragen positief beantwoord ? Zo ja, welk budget werd hiervoor uitgetrokken ? Zo neen, waarom werd geen steun verleend ?

Is het niet zinvol nieuwe initiatieven te stimuleren ?

Op welke manier gebruikt de minister de know-how van de ervaring in Aalst op dit vlak ?

Antwoord

In mei 1999 werden voor het eerst aan initiatieven binnen de bijzondere jeugdbijstand erkenningen verleend voor de opvang en begeleiding van niet-begeleide minderjarigen.

't Huis in Aalst werd erkend als begeleidingstehuis voor de opvang van 15 minderjarigen. Joba in Hoboken kreeg een uitbreiding van haar erkenning als dienst begeleid zelfstandig wonen voor een bijkomende begeleiding van 16 minderjarigen. Beide erkenningen, die samen 23,2 miljoen frank op jaarbasis kosten, hebben als doelpubliek de "niet-begeleide minderjarigen". Dit is niet hetzelfde als "kinderen van vluchtelingen" of "asielzoekers". Het gaat over minderjarige vreemdelingen die, in afwezigheid van een wettelijke vertegenwoordiger of een bonafide persoon die zich engageert in de opvang en opvoeding, als illegalen of als uitgeprocedeerde asielzoekers bij ons verblijven.

Sinds de erkenning van vermelde initiatieven werden in de bijzondere jeugdbijstand geen nieuwe aanvragen ontvangen voor het erkennen en subsidiëren van opvang van kinderen van vluchtelingen, ook niet van niet-begeleide minderjarigen.

VZW Ons Tehuis uit Ieper heeft recentelijk wel een in mei 1999 niet goedgekeurde aanvraag tot subsidiëring van een experiment hernieuwd. Het experiment beoogt niet direct een concrete opvang van niet-begeleide minderjarigen, maar het opzetten van een steunpunt voor de voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand uit oogpunt van de pedagogische en juridische begeleiding van de minderjarigen. Het is inderdaad zo dat, naast 't Huis en Joba, die specifiek gericht zijn op de doelgroep, ook andere voorzieningen uit de bijzondere jeugdbijstand niet-begeleide minderjarigen opnemen. Een van die voorzieningen is Ons Tehuis.

In de periode van januari 1997 tot maart 1998 werden, gespreid over 17 private voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand, 35 niet-begeleide minderjarige vreemdelingen opgenomen. Uiteraard levert de opvang van die minderjarigen in een niet speci-

fiek voor hen bedoelde setting de nodige problemen.

De werking van Joba, en nog meer die van 't Huis, wordt van nabij gevolgd. Die voortgangscontrole en een concrete projectomschrijving zullen mij op relatief korte termijn toelaten te beslissen in welke richting bijkomende initiatieven moeten worden gestimuleerd en gerealiseerd. Bijkomend initiatief is zeker nodig. De belangrijkste modaliteiten, met name de omvang, de geprefereerde vestigingsplaatsen, de werkingsvoorwaarden en -middelen, moeten nu eerst scherp worden gesteld. De ervaring van 't Huis zal hierin een belangrijke rol spelen.

Vraag nr. 17 van 18 oktober 1999 van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Kind en Gezin – Experiment opvoedingsondersteuning

Uit de kranten verneem ik dat Kind en Gezin in Genk experimenteert met opvoedingsondersteuning. Het experiment neemt blijkbaar de vorm aan van een wekelijks spreekuur bij een pedagoog.

1. Wanneer is het experiment van start gegaan en wanneer loopt het af ?
2. Hoeveel gezinnen zijn betrokken bij het experiment ? Uit hoeveel sessies bestaat de opvoedingsondersteuning ?
3. Uit het feit dat het experiment de vorm aanneemt van een wekelijks spreekuur bij een pedagoog leid ik af dat het gaat om individuele opvoedingsondersteuning.

Is dit zo ? Zo ja, waarom werd voor een dergelijke formule gekozen ? Wordt er eventueel ook geëxperimenteerd met formules in groepsverband ?

4. Betreft het een formule van opvoedingsondersteuning die preventief werkt, of betreft het veeleer een formule voor gezinnen met specifieke opvoedingsproblemen ?

Antwoord

De gestelde vraag gaat uit van een "wekelijks spreekuur opvoedingsondersteuning" en koppelt daar een viertal concrete deelvragen aan. Omdat het eigenlijke project ruimer is, verlaat ik in wat

volgt de hier concreet gestelde deelvragen en kies ik voor een globale beschrijving.

Het project opvoedingsondersteuning in Genk past binnen de mogelijkheden die een aantal regio-teams van verpleegkundigen van Kind en Gezin hebben om zelf een project uit te werken, waarbij ze hun preventieve dienstverlening uitdiepen overeenkomstig de behoeften van de gezinnen in hun regio.

Via een degelijk onderbouwde methodiek is het regioteam van Genk ertoe gekomen om een project op te zetten rond opvoedingsondersteuning. Belangrijk aan het project is dat het gebeurt in een directe samenwerking met de dienst Sociale Vernieuwing van de stad Genk.

Het project wordt opgestart vanaf november 1999, maar nog op een beperkt aantal plaatsen. Voor januari 2000 is een algemene bekendmakingscampagne gepland, waarna het project verder zal worden uitgebreid naar alle consultatiebureaus in de regio Genk.

Inhoudelijk gaat het om een verruiming van het algemeen dienstverleningsaanbod binnen de preventieve zorg van Kind en Gezin. Het aanbod is dus gericht op alle gezinnen met kinderen onder de drie jaar. Het gaat om een globale aanpak, die de verschillende componenten inzake opvoedingsondersteuning bevat.

Vooreerst is er gekozen om een aantal *pedagogische consulten op het consultatiebureau* van Kind en Gezin beter uit te werken in het kader van algemene opvoedingsondersteuning. Dit betekent concreet dat tijdens de consulten op de leeftijd van 10, 22 en 30 maanden specifiek wordt ingegaan op de ontwikkeling die de kinderen doormaken, en dit vooral gekoppeld aan het opvoedingsgedrag van ouders tijdens die fasen. Het zijn specifiek pedagogische consulten bij de regioverpleegkundige, die via een dialoog met de ouders specifiek ingaan op wat er juist gebeurt bij een kind in een bepaalde fase.

Aansluitend op de pedagogische consulten zijn er *twee groepsmomenten*, een op de leeftijd van 12 maanden en een op de leeftijd van 26 maanden. Bedoeling is om ouders die behoefte hebben aan meer informatie- en ervaringsuitwisseling rond de thema's behandeld tijdens het pedagogische consult, de kans te geven dieper op een en ander in te gaan. Concreet gaat het over de overgang

baby-peuter en peuter-kleuter. Ook dit aanbod richt zich in principe tot alle ouders. Inzake de groepswerking zal ook specifieke aandacht gaan naar de toeleiding van kansarme gezinnen.

Als derde grote pijler van het project is er een *pedagogisch spreekuur*. Dit spreekuur richt zich tot ouders die lichte opvoedingsproblemen hebben die op relatief korte termijn (maximumbegeleiding van zes maanden) positief kunnen worden aangepakt. Belangrijk is dat dit pedagogisch spreekuur laagdrempelig is, onder meer doordat het aansluit bij het overige preventieve dienstverleningsaanbod. Het gaat erom dat regioverpleegkundigen bij bepaalde opvoedingsproblemen vlot kunnen doorverwijzen en dat ouders snel en efficiënt pedagogische ondersteuning kunnen krijgen.

Ten slotte is ook gepland dat er een *video* wordt gemaakt rond de opvoeding en ontwikkeling van jonge kinderen. Deze video zal worden getoond tijdens het wachten in een consultatiebureau. Dit kan leiden tot veeleer informele gesprekken rond opvoeding en ontwikkeling.

Het project heeft in eerste instantie de bedoeling ouders te helpen om de voorwaarden te scheppen die het opvoeden van hun kinderen positief kunnen stimuleren. Het is dan ook preventief gericht op alle ouders. Daarbinnen zal zeker specifieke aandacht gaan naar gezinnen met specifieke opvoedingsproblemen, wat nu ook al via de huisbezoeken gebeurt.

**Vraag nr. 18
van 22 oktober 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Armoedebeleid – Uitvoering samenwerkingsakkoord

Een jaar geleden keurde het Vlaams Parlement het samenwerkingsakkoord goed tussen de federale staat, de gemeenschappen en de gewesten betreffende de besteding van het armoedebeleid. Vooral de coördinatie van het armoedebeleid werd hierdoor decretaal ondersteund.

Bij de bespreking van dit decreet werd overeengekomen dat de bevoegde minister van de interministeriële conferentie de verslagen aan de parlementsleden zou bezorgen en jaarlijks een evaluatiedebat zou houden met het parlement over de adviezen en de inhoud van het verslag.

1. Wat is de stand van zaken betreffende de concrete uitvoering van dit akkoord? Zijn er reeds verslagen beschikbaar?
2. Is het steunpunt ter bestrijding van de armoede ondertussen opgericht?
3. Wie zetelt hierin voor Vlaanderen vanuit de wetenschappelijke wereld, de bevoegde administratie en instellingen, de sociale partners en de organisaties van de armen?
4. Welke Vlaamse ministers volgen de interministeriële conferentie?

Antwoord

De uitvoering van het samenwerkingsakkoord tot besteding van het armoedebeleid, dat op 19 februari 1998 werd ondertekend, heeft door het einde van de vorige legislatuur vertraging opgelopen. De oprichting van het "steunpunt tot bestrijding van armoede, bestaansonzekerheid en sociale uitsluiting" gebeurde pas na de vakantie, en inmiddels is het beheerscomité al tweemaal samengekomen om onder andere de personeelsformatie samen te stellen en een begroting op te stellen. Er is nog geen interministeriële conferentie samengekomen, zodat er ook nog geen verslagen kunnen worden bezorgd.

De Vlaamse regering had reeds op 19 januari 1999 haar vertegenwoordigers in het beheerscomité aangewezen, namelijk mevrouw Monica De Coninck, professor Jan Vranken en VICA-voorzitter Marc Morris (Vlaamse Intersectoriële Commissie Armoedebestrijding); zij vertegenwoordigen respectievelijk de politieke, de wetenschappelijke en de administratieve inbreng van de Vlaamse Gemeenschap.

Naast dit beheerscomité is er de begeleidingscommissie. Deze omvat naast de leden van het beheerscomité ook nog vertegenwoordigers van: de sociale partners, voorgedragen door de Nationale Arbeidsraad; de ziekenfondsen; de verenigingen waar armen het woord nemen; de afdeling Welzijn van de Vereniging van Belgische Steden en Gemeenten (VBSG). Dit orgaan is nog niet volledig samengesteld.

De interministeriële conferentie zal worden gevolgd door mijzelf als coördinerend minister voor het armoedebeleid, uiteraard samen met de Vlaamse minister(s) functioneel bevoegd voor de onderwerpen die op de dagorde zullen staan.

Vraag nr. 21 van 26 oktober 1999 van de heer LEO PEETERS

Diabetici – Discriminatie

Dankzij de medische vooruitgang behoort suikerziekte niet meer tot de onoverkoombare medische aandoeningen.

Ondanks deze gunstige evolutie in de medische sector, worden de mensen met de ziekte nog dagelijks geconfronteerd met allerlei maatschappelijke problemen die (on)rechtstreeks voortvloeien uit hun ziekte.

Op het vlak van het afsluiten van een schuldsalvoverzekering, bijvoorbeeld in het kader van een hypothecaire lening, worden zij als het ware verplicht tot het betalen van een bijpremie om het zogenaamde "risico" van diabetici te vrijwaren. Verzekeringsinstellingen gaan hierin soms zeer ver en vragen extra premies van 100 tot 500 percent. Diabetici worden vaak ook geweigerd indien dergelijke bijpremies niet worden betaald. De verzekeraars baseren zich voor de risicobepaling trouwens nog op medische statistieken van twintig jaar geleden.

Dit is slechts één voorbeeld van discriminatie.

Een premiesysteem uitwerken op basis van recente medische kennis en wetenschap door middel van het gebruik van vastgelegde parameters, zou een mogelijke uitweg kunnen bieden voor deze problematiek.

1. In welke mate werd er reeds uitvoering gegeven aan vroeger ontwikkelde initiatieven terzake in het kader van het preventief gezondheidsbeleid?
2. Welke nieuwe initiatieven ontwikkelt de minister terzake in het kader van het gezondheidsbeleid?
3. Welke initiatieven ontwikkelt de minister om de diverse discriminaties te helpen wegwerken?

Antwoord

Aangaande de problemen die diabetici hebben bij het afsluiten van een verzekering kan worden verwezen naar de federale bevoegdheid. Ook het uitwerken van een premiesysteem door middel van het gebruik van vastgelegde parameters of enig ander initiatief om de discriminaties te helpen weg-

werken, behoort niet tot de competenties van het Vlaams gezondheidsbeleid.

Wel kan worden verwezen naar een medische vragenlijst samengesteld op een federale consensusconferentie over sociale discriminatie en diabetes, gehouden op 20 november 1998 op vraag van de toenmalige minister van Volksgezondheid, die werd aanvaard binnen de BVVO (Beroepsvereniging van Verzekeringsondernemingen). Deze vragenlijst bevat relevante parameters die toelaten het verzekeringsrisico individueel en globaal te schatten. Het gebruik van deze uniforme en relevante vragenlijst schept de mogelijkheid betere statistieken op te stellen, die (weliswaar met vertraging) het effect van de moderne behandelingen zullen weerspiegelen.

Als Vlaams minister van Gezondheid acht ik elke vorm van ondermijning van risicosolidariteit in de ziekteverzekering politiek onaanvaardbaar, stellingname die ik ook bij de federale ministers van Sociale Zaken en Economische Zaken zal bepleiten.

Vraag nr. 22
van 28 oktober 1999
van de heer CARL DECALUWE

Vlaams Fonds – Provinciale evaluatiecommissies

Talrijke scholen schrijven leerlingen in waarvan, na maanden, blijkt dat zij een negatief advies kregen van de provinciale evaluatiecommissie (PEC). Vaak gebeurt dit midden in het schooljaar, wat het moeilijk maakt de leerlingen nog van school te doen veranderen, met als gevolg dat de betrokken school de subsidie verloren ziet gaan.

Bovendien wordt gesteld dat in gelijkaardige gevallen de verschillende PEC's een ander advies uitspreken, naargelang de provincie.

1. Hoeveel vragen werden bij de PEC's ingediend en goedgekeurd in de periode 1997-1999, opgesplitst naar provincie ?
2. Kan de minister mij bevestigen dat voor gelijkaardige gevallen PEC's uit de verschillende provincies een ander advies verlenen ?

3. Kan de minister mij meedelen hoeveel leerlingen tijdens het schooljaar een negatief advies van een PEC ontvingen en in feite niet thuishoren in de school waar ze tot dan naartoe gingen ?

4. Welke initiatieven worden genomen om de adviestermijnen van de PEC's beter te laten aansluiten bij de schooljaren ?

Antwoord

Het decreet van 27 juni 1990 houdende oprichting van een Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap, regelt de bevoegdheden van het Vlaams Fonds. In hoofdstuk II van dit decreet wordt de samenstelling en de werking van de provinciale evaluatiecommissie (PEC) gedefinieerd. De PEC bepaalt of de aanvrager getroffen is door een handicap in de zin van artikel 2 van dit decreet, en stelt een individueel integratieprotocol op dat rekening houdt met de behoefte van de aanvrager aan bijstand tot sociale integratie.

Het Vlaams Fonds, noch de door het Vlaams Fonds opgerichte PEC's, zijn bevoegd voor het verlenen van advies of het goedkeuren van aanvragen die verband houden met de schoolkeuze van kinderen met een handicap. In geen geval kan een school subsidies zien verloren gaan ten gevolge beslissingen van de PEC's.

De inschrijvingsprocedure en de rol van onder andere de PEC's laten het Vlaams Fonds toe om bij de evaluatie van de zorgvraag rekening te houden met alle bijzonderheden in het verslag dat door het multidisciplinair team wordt opgesteld. Het is precies gezien de vaststelling dat geen twee complexe situaties identiek zijn, dat elke aanvraag individueel wordt beoordeeld.

De multidisciplinaire samenstelling van de PEC's, de permanente begeleiding en vorming van de leden van de PEC's en het gestructureerd overleg met de vijf voorzitters waarborgen een kwalitatieve werking. Ik heb géén aanwijzingen dat een of meer van de vijf PEC's de vooropgestelde kwaliteit niet halen of duidelijk van de andere PEC's afwijkende evaluatiecriteria hanteren.

BERT ANCIAUX

VLAAMS MINISTER
VAN CULTUUR, JEUGD,
STEDELIJK BELEID, HUISVESTING
EN BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 14
van 12 oktober 1999
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Kabinetten – Dienstvoertuigen

Zie :

Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport

Vraag nr. 13

Van 12 oktober 1999

van de heer Christian Van Eyken

Blz. 298

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport.

Vraag nr. 15
van 12 oktober 1999
van de heer JAN LOONES

Jazzstudio Antwerpen – Subsidiëring

Sedert 1983 krijgen jonge, aankomende musici de kans dagonderwijs te volgen aan de Jazzstudio in Antwerpen, een van de eerste scholen in Vlaanderen die deze vorm van onderwijs aanbod. Momenteel volgt een tweehonderdtal leerlingen les, gegeven door een dertigtal docenten.

De Jazzstudio levert een niet geringe bijdrage aan het muzikale cultuurleven, door de opleiding van mensen die later deel uitmaken van allerlei culturele gezelschappen. Het zou dan ook een spijtige zaak zijn, mocht de cultuurvormende inbreng van deze school verloren gaan doordat haar voortbestaan wegens financiële problemen in het gedrang zou komen.

De Jazzstudio wordt trouwens heen en weer gestuurd tussen de ministers van Cultuur en Onderwijs : de school wordt te klein bevonden voor Onderwijs en te groot voor Cultuur.

1. Hoe wordt de inbreng van de Jazzstudio in het Vlaamse cultuurleven door de minister geëvalueerd ?
2. Waarom wordt de Jazzstudio door de minister niet gesubsidieerd ?
3. Wanneer is een school te groot om door Cultuur te worden gesubsidieerd ?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming.

Antwoord

Het probleem waarmee de Jazzstudio in Antwerpen kampt, is geen alleenstaand probleem. Ook andere gelijkaardige alternatieve instellingen voor kunstonderwijs (muziek, dans, ...) worden of werden met hetzelfde bevoegdheidsprobleem geconfronteerd. Ik verwijs ter illustratie naar de problemen die in het verleden ontstaan zijn met betrekking tot de financiële ondersteuning van PARTS (Performing Arts Research and Training Studio's) in Brussel.

Immers, krachtens de bevoegdheidsverdeling binnen de Vlaamse regering behoort onderwijs, met inbegrip van kunstonderwijs, tot de bevoegdheid van de Vlaamse minister van Onderwijs en Vorming. Administratief en budgettair ressorteert het kunstonderwijs onder het departement Onderwijs van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

De Jazzstudio is een organisatie die dagonderwijs aanbiedt aan jonge (jazz)musici en hen wil opleiden tot professionele (jazz)musici. Een dertigtal docenten geven zowel theoretisch als praktisch onderricht, waarbij de nadruk wordt gelegd op samsenspel.

Alhoewel de concrete invulling van de opleiding wel verschilt, zijn doelstelling en werkwijze van de Jazzstudio onmiskenbaar analoog aan die van het door de Vlaamse Gemeenschap reeds erkende en gesubsidieerde muziekonderwijs.

Dergelijk alternatief muziekonderwijs kan logischerwijze niet vanuit Cultuur ondersteund worden. Het kan immers niet de bedoeling zijn dat de minister van Cultuur een eigen alternatief muziekonderwijsaanbod ondersteunt, naast en concurrentieel aan het muziekonderwijs (muziekscholen, conservatoria, ..) dat al door de Vlaamse Gemeen-

schap, departement Onderwijs, wordt erkend en gesubsidieerd.

Dit werd ook als dusdanig in het "muziekdecreet" van 31 maart 1998 vermeld. Dit decreet maakt het wel mogelijk om onder bepaalde voorwaarden muziek-educatieve initiatieven te ondersteunen die qua opzet aanvullend zijn aan het bestaande muziekonderwijs dat reeds door de Vlaamse Gemeenschap wordt ondersteund.

Zonder een uitspraak te willen doen over het belang, de kwaliteit en/of de noodzaak van de Jazzstudio in Antwerpen als instelling voor (jazz) muziekonderwijs, stel ik wel vast dat dergelijke instellingen inspelen op een reële behoefte die bij vele jonge preprofessionele muzikanten bestaat.

Ik neem mij dan ook voor om met betrekking tot voormelde problematiek overleg te plegen met mijn collega van Onderwijs en Vorming.

(Antwoord Marleen Vanderpoorten : blz. 278 – red.)

Vraag nr. 16
van 14 oktober 1999
van de heer DIRK DE COCK

Woningkwaliteit – Dendermonde en Sint-Niklaas

In "Stativaria 22" van september 1999 van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap wordt een overzicht gegeven van de beschikbare kansarmoedecijfers volgens het decreet op het Sociaal Impulsfonds, in 1998 geactualiseerd. Dit is een uitgave van de administratie Planning en Statistiek.

In "Stativaria 22" beschrijft men een tiental factoren, zowel op Vlaams, provinciaal, arrondissementeel als gemeentelijk niveau, waaruit men de kansarmoede kan afleiden. Eén van die factoren is het "aantal woningen zonder klein comfort t.o.v. het aantal woningen". Hiermee bedoelt men een "woning waarin één van de volgende elementen ontbreekt: stromend water, bad of douche, WC met waterspoeling". Voor deze indicator zijn echter enkel metingen beschikbaar die dateren van de volks- en woningtelling van 1 maart 1991. De andere indicatoren zijn alle geactualiseerd op 1 januari 1998.

Wat het "aantal woningen zonder klein comfort t.o.v. het aantal woningen" betreft, scoort zowel het arrondissement Dendermonde als het arrondissement Sint-Niklaas hier beduidend hoger in verge-

lijking met het gemiddelde van het Vlaamse gewest, dat 13,83 % bedraagt.

Arr. Dendermonde	19,54
Berlare	20,36
Buggenhout	17,47
Dendermonde	17,54
Hamme	21,87
Laarne	18,50
Lebbeke	24,06
Waasmunster	16,32
Wetteren	20,19
Wichelen	18,86
Zele	20,07
Arr. Sint-Niklaas	15,23
Beveren	12,57
Kruibeke	15,37
Lokeren	17,63
Sint-Gillis-Waas	16,09
Sint-Niklaas	14,48
Stekene	15,48
Temse	17,84

In deze twee arrondissementen tezamen zat dus in 1991 enkel de gemeente Beveren (12,57 %) onder het gemiddelde van het Vlaamse gewest (13,83 %) m.b.t. de verhouding van woningen zonder comfort t.o.v. het totaal aantal woningen. Dit betekende dus concreet dat het wooncomfort in de arrondissementen Dendermonde en Sint-Niklaas in 1991 merkelijk lager lag dan het Vlaams gemiddelde.

1. Waarom worden door het Sociaal Impulsfonds voor alle andere indicatoren gegevens gebruikt van metingen van 1 januari 1998, en enkel voor "het aantal woningen zonder klein comfort t.o.v. het aantal woningen" cijfers van de volks- en woningtelling van 1 maart 1991 ?
2. Kan men uit de gegevens van het Sociaal Impulsfonds besluiten dat het aantal woningen zonder comfort nog steeds merkelijk hoger ligt in de twee arrondissementen Dendermonde en Sint-Niklaas in vergelijking met het gemiddelde van het Vlaamse gewest ? Zo ja, welke maatregelen worden terzake genomen ?

Antwoord

1. Artikel 6, § 1 van het decreet tot vaststelling van de regelen inzake de werking en de verdeling van het Sociaal Impulsfonds, bepaalt dat het aantal woningen zonder comfort volgens de typologie en de gegevens van de meest recente

woningentelling van het Nationaal Instituut voor de Statistiek (NIS) wordt bepaald.

De meest recente volkstelling dateert van 1991 en de indicator "woningen zonder comfort" kon om die reden niet worden geactualiseerd.

2. Met de gegevens waarover het Sociaal Impulsfonds beschikt, kan niet worden besloten dat het aantal woningen zonder comfort nog steeds merkkelijk hoger ligt in de twee arrondissementen Dendermonde en Sint-Niklaas in vergelijking met het gemiddelde van het Vlaamse gewest. Naast het Sociaal Impulsfonds zijn immers nog verschillende andere actoren op het vlak van huisvesting werkzaam.

Als **bijlage** geef ik een volledig overzicht van de doelstellingen op het vlak van huisvesting in het kader van het Sociaal Impulsfonds en van de door lokale besturen van de arrondissementen Dendermonde en Sint-Niklaas genomen initiatieven om die doelstellingen te bereiken.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 17
van 14 oktober 1999
van de heer LUDWIG CALUWE

Nederlands in het bedrijfsleven – Code

"Wist u dat sommige vergaderingen op het kabinet van federaal minister Daems in het Engels gevoerd worden?". Dit stond toch te lezen in Knack van 29 september jongstleden. Om maar te zwijgen over het taalgebruik van de minister. Het artikel staat vol Engelse termen.

Dit is echter niet uitzonderlijk. Ook in het bedrijfsleven neemt het gebruik van het Engels erge vormen aan. Overdaad schaadt, en dit is letterlijk te nemen. We worden geplaagd met operation managers, meetings, supervisors, application analysts en sales executives. Wie stelt dat dit een onafwendbare situatie is, moet beseffen dat destijds door ABN-acties "corners" en "penalty's" werden vervangen door "hoekschoppen" en "strafschoppen".

Reeds enige tijd pleit oud-voorzitter van het Vlaams Economisch Verbond (VEV) Bob Stout-huyzen voor een code inzake Nederlands in het bedrijfsleven, die zou worden uitgewerkt door een sa-

menwerking van werkgevers- en werknemersorganisaties, de sector van reclame en publiciteit en de beroepsvereniging voor journalisten van dagbladen en tijdschriften. Daarbij werd gesuggereerd dat een dergelijke code beter is dan wetgeving, waarvoor ondernemers allergisch zijn en waarvan de afdwingbaarheid problemen zou doen rijzen.

Met de code waarvan sprake staat men nog nergens. Heeft de minister bevoegd voor Cultuur en in die hoedanigheid ook voor het gebruik van talen volgens artikel 129, § 1 van de Grondwet, terzake reeds initiatieven genomen?

Op welke wijze is hij bezig met deze inderdaad zeer weerbarstige problematiek?

Antwoord

De problematiek van de verengelsing van het bedrijfsleven die de Vlaamse volksvertegenwoordiger aan de orde stelt, is mij niet onbekend.

Voorzover het Engels zou worden gebruikt in de sociale betrekkingen tussen de werkgevers en werknemers, in de wettelijk voorgeschreven akten en bescheiden en in de documenten voor het personeel, zie ik thans niet direct de noodzaak in om bijkomend reglementerend op te treden. Dit taalgebruik is immers geregeld in het decreet van 19 juli 1973, gewijzigd bij decreet van 1 juni 1994.

Het probleem situeert zich veeleer op het vlak van de toepassing van de bestaande normen en van de sensibilisering van de sociale partners.

Initiatieven zoals het opstellen door de sociale partners zelf van een code voor het gebruik van het Nederlands in de bedrijven om het met het decreet beoogde doel te bereiken vaak efficiënter dan bijkomende reglementering. Zij kunnen trouwens ook bijdragen tot meer gebruik van het Nederlands in de niet op dwingende wijze geregelde gevallen, die bovendien aan de bevoegdheid van de decreetgever ontsnappen.

Vraag nr. 18
van 14 oktober 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

SIF+-gemeenten – Overdracht van middelen

Sinds 1996 vervangt het Sociaal Impulsfonds (SIF) een waaier van andere fondsen, dotaties en begro-

tingsartikelen om de kansarmoede in steden en gemeenten tegen te gaan. Elk OCMW heeft een gewaarborgd trekkingsrecht. Een aantal gemeenten beschikken over extra middelen, afhankelijk van criteria als werkzoekenden, bestaansminimumtrekkers, kwaliteit van woningen, kinderen in probleemsituaties, enzovoort, die door gemeenten en/of OCMW kunnen worden gebruikt.

Minister Vogels verklaarde tijdens de gedachtewisseling in de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen van 7 oktober jongstleden dat zowel zijzelf als minister Sauwens en de minister bevoegd zijn voor het SIF, vermits het hier gaat én over grootstedelijk beleid, én over OCMW's en gemeenten. Vandaar dat ik deze vraag ook richt aan de drie ministers.

Nu de eerste impulsperiode voor de SIF+-gemeenten voorbij is, kan men allicht de balans beginnen te maken in verband met het al dan niet zinvol en effectief besteden van deze middelen in deze periode. Aangezien het hier om een concreet meerjarenplan ging, zullen de projecten nu immers moeten kunnen worden afgerond.

1. Kunnen SIF+-gemeenten financiële middelen overdragen van één impulsperiode naar een volgende ? Wat indien zij niet in aanmerking komen als SIF+-gemeente ? Moet dit passen in het meerjarenplan van het OCMW ?
2. Welke van de SIF+-gemeenten vroegen om een deel van de middelen over te dragen naar de volgende impulsperiode ?
3. Welke motivatie werd hierbij gebruikt ? Om welke bedragen gaat het ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport en aan mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Gecoördineerd antwoord

De verklaring van minister Vogels tijdens de gedachtewisseling in de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen van 7 oktober jongstleden slaat enkel op de bevoegdheid rond de OCMW's. Zowel minister Vogels vanuit haar bevoegdheden rond Welzijn, minister Sauwens die bevoegd is voor het toezicht op de OCMW's, als ikzelf als minister van Stedelijk Beleid, hebben een gedeelde bevoegdheid rond de OCMW's.

Het mag duidelijk zijn dat het SIF, als instrument voor het stedelijk beleid, onder mijn bevoegdheid valt.

Het antwoord op de vraag wordt dan ook door mij verstrekt en zal ter informatie worden doorgestuurd naar de bovenvermelde ministers.

1. Alle gemeenten, zowel SIF-plus- als waarborggemeenten, kunnen luidens artikel 7 van het decreet houdende de goedkeuring van het Sociaal Impulsfonds, het op het einde van het jaar niet-vastgelegde deel van het trekkingsrecht overdragen naar het volgende jaar. Het niet-vastgelegde deel kan slechts éénmaal worden overgedragen. De Vlaamse regering kan een tweede overdracht toestaan nadat de gemeente hiertoe een met redenen omklede aanvraag heeft ingediend.

In 1999 zijn de meeste gemeenten bezig met de opmaak van het nieuwe SIF-beleidsplan 2000-2002. Dit impliceert een evaluatie van het vorige plan 1997-1999. Een gemeente kan ertoe beslissen een deel van de ongebruikte SIF-middelen over te dragen naar 2000, met andere woorden het op te nemen in het nieuwe plan. Voor veel OCMW's heeft deze situatie het voordeel dat de planperiode van het SIF samenvalt met die van de OCMW-meerjarenplanning 1999-2001.

- 2 en 3. Voor de SIF-plus-gemeenten kennen we op 3 november 1999 volgende situatie (in frank).

Aalst		Antwerpen		Blankenberge	
Jaar	Overdracht vorig jaar	Jaar	Overdracht vorig jaar	Jaar	Overdracht vorig jaar
2000	0 Addendum	2000	0	2000	0

Bredene		Brugge		Brussel VGC	
Jaar	Overdracht vorig jaar	Jaar	Overdracht vorig jaar	Jaar	Overdracht vorig jaar
2000	0	2000	0	2000	0 Addendum

De Panne		Dendermonde		Diest	
Jaar	Overdracht vorig jaar	Jaar	Overdracht vorig jaar	Jaar	Overdracht vorig jaar
2000	0 Addendum	2000	0 Addendum	2000	0

Eeklo		Genk		Gent	
Jaar	Overdracht vorig jaar	Jaar	Overdracht vorig jaar	Jaar	Overdracht vorig jaar
2000	0 Addendum	2000	107.626.638	2000	0 Addendum

Geraardsbergen		Ham		Kortrijk	
Jaar	Overdracht vorig jaar	Jaar	Overdracht vorig jaar	Jaar	Overdracht vorig jaar
2000	4.703.806 Addendum	2000	0	2000	9.849.545 Addendum

Leuven		Lier		Maasmechelen	
Jaar	Overdracht vorig jaar	Jaar	Overdracht vorig jaar	Jaar	Overdracht vorig jaar
2000	0	2000	0 Addendum	2000	0

Mechelen		Menen		Nieuwpoort	
Jaar	Overdracht vorig jaar	Jaar	Overdracht vorig jaar	Jaar	Overdracht vorig jaar
2000	3.370.000 Addendum	2000	0	2000	0 Addendum

Oostende		Ronse		Spiere-Helkijn	
Jaar	Overdracht vorig jaar	Jaar	Overdracht vorig jaar	Jaar	Overdracht vorig jaar
2000	0	2000	0	2000	0

Tienen		Tongeren		Turnhout	
Jaar	Overdracht vorig jaar	Jaar	Overdracht vorig jaar	Jaar	Overdracht vorig jaar
2000	396.060 Addendum	2000	0	2000	1.316.106

Vilvoorde		Wetteren		Willebroek	
Jaar	Overdracht vorig jaar	Jaar	Overdracht vorig jaar	Jaar	Overdracht vorig jaar
2000	0 Addendum	2000	0 Addendum	2000	0 Addendum

Zelzate

Jaar	Overdracht vorig jaar
2000	0

VGC : Vlaamse Gemeenschapscommissie

Tot op heden hebben een klein aantal gemeenten van de mogelijkheid gebruikgemaakt om SIF-middelen over te dragen naar 2000. De redenen voor de overdracht zijn verschillend en gebonden aan de lokale situatie. Het kan onder meer te maken hebben met een opgelopen vertraging in de uitvoering (investeringsprojecten), personeelwissels en financiële meevallers.

Vraag nr. 19
van 14 oktober 1999
van de heer PIETER HUYBRECHTS

Voorkooprecht – Vlaamse Rand

1. Hoeveel maal en door wie werd sedert het in werking treden van de nieuwe Vlaamse Wooncode reeds gebruikgemaakt van het recht op voorkoop in gemeenten gelegen in de Vlaamse-Brabantse gordel ?

Beschikt de minister over deze gegevens per gemeente in de betrokken regio ?

2. Hoe staat de minister tegenover het gebruik van het recht op voorkoop in het kader van het behoud van het Vlaams karakter van de gordel rond Brussel ?

Antwoord

1. Sinds de inwerkingtreding van het recht van voorkoop op 1 november 1998 werd in de Vlaamse rand rond Brussel viermaal het recht van voorkoop uitgeoefend door een sociale huisvestingsmaatschappij.

Deze uitoefening leidde in drie van deze gevallen tot een effectieve verwerving : twee verwervingen voor CV Sociale Bouw- en Kredietmaat-

schappij Leuven en één verwerving voor CV Elk Zijn Huis Tervuren. De vierde uitoefening van het recht van voorkoop wordt momenteel nog betwist in een gerechtelijke procedure : recht van voorkoop uitgeoefend door CV Sociale Bouw- en Kredietmaatschappij Leuven.

Meer detailinfo over deze verwervingen is opgenomen als **bijlage**.

2. In het kader van het behoud van het Vlaamse karakter van de gordel rond Brussel kan het recht van voorkoop zeker een belangrijk instrument vormen.

De sociale huisvestingsmaatschappijen actief in de gemeenten in de Vlaamse Rand ondervinden toenemende problemen om via de klassieke verwervingsmethoden (uit de hand, openbare verkoop, onteigening, ...) gronden en panden aan te kopen waarop bijkomende sociale woningen zouden kunnen worden gerealiseerd : het aanbod en de mogelijkheden zijn zeer fragmentair en de verwervingsprocedure verloopt vaak veel te traag om doelmatig te kunnen inspelen op de vastgoedmarkt. Momenteel hebben de meeste van deze maatschappijen onvoldoende bruikbare reserves om hun programma ook op termijn te realiseren ; zij worden dus geconfronteerd met een acuut tekort aan gronden en panden.

Via het recht van voorkoop wordt aan de sociale huisvestingsmaatschappijen in de Vlaamse Rand een belangrijk alternatief geboden voor de klassieke vormen van verwerving. Door de bepalingen van het besluit van de Vlaamse regering van 6 oktober 1998 krijgen de sociale huisvestingsmaatschappijen de mogelijkheid gebruik te maken van een veel ruimer aanbod uit het volledige gamma van uitgevoerde vastgoedtransacties in de Vlaamse Rand. Daarbij komt dat door de korte beslissingstermijn van de bijbehorende procedure (één maand in geval van openbare verkoop, twee maanden in geval van verkoop uit de hand) de sociale huisvestingsmaatschappijen veel directer kunnen inspelen op hun eigen behoefte aan te realiseren verwervingen.

Momenteel wordt werk gemaakt van een meer uitgebreide administratieve ondersteuning aan de begunstigen van het recht van voorkoop om de gebruiksdrempel tot een minimum te beperken. Ook de subsidiëringmogelijkheid van verwervingen via het recht van voorkoop zal worden uitgebreid.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 21
van 20 oktober 1999
van de heer LEO PEETERS

Gemeentelijke jeugdwerkbeleidsplannen – Stand van zaken

Als gemeente ben je genoodzaakt een jeugdwerkbeleidsplan in te dienen bij de bevoegde dienst van de Vlaamse overheid. Een goedkeuring van dergelijk plan betekent voor de betrokken gemeente een subsidie door de Vlaamse overheid van tachtig procent van de geplande toelagen.

Voor de periode 1999-2001 moesten de gemeenten reeds vorig jaar hun plannen indienen.

Er blijken op dit ogenblik nog steeds gemeentebesturen te zijn die weigeren dergelijk beleidsplan op te stellen. Toevallig gaat het hierbij telkens om faciliteitengemeenten.

Met een dergelijke houding boycotten zij de ontplooiing van Vlaamse jongerenverenigingen en ontnemen zij dus een aantal kansen aan de jongeren voor wie dit specifiek beleid bedoeld is.

1. Wat is de stand van zaken in de verschillende gemeenten ?
2. Heeft de minister reeds initiatieven genomen tot verbetering van deze situatie ?

Antwoord

1. Op 10 november 1999 konden 298 gemeentelijke jeugdwerkbeleidsplannen en het jeugdwerkbeleidsplan van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) 1999-2001 worden goedgekeurd. In zeven gemeenten werd bij ontstentenis van een gemeentelijk jeugdwerkbeleidsplan een gezamenlijk plan ingediend door de jeugdwerkinitiatieven van de betrokken gemeenten : Drogenbos, Kraainem, Linkebeek, Sint-Genesius-Rode, Wemmel, Wezembeek-Oppem en Voeren.

De gemeente Wingene diende reeds een ontwerp van jeugdwerkbeleidsplan in : het wordt in de loop van deze maand voorgelegd aan de gemeenteraad.

Blijven de gemeenten Spiere-Helkijn en Herstappe, die meedeelden dat ze zullen afzien van de opmaak van een jeugdwerkbeleidsplan. In geen van beide gemeenten zijn er jeugdwerkinitiatieven.

2. Het decreet van 9 juni 1993, zoals gewijzigd bij decreten van 22 november 1995, 20 december 1996 en 12 mei 1998, bepaalt uitdrukkelijk dat gemeentebesturen die niet binnen de door de Vlaamse regering vastgestelde termijn een jeugdwerkbeleidsplan indienen, tweemaal worden aangemaand om dit alsnog te doen (artikel 5, § 2). In het uitvoeringsbesluit wordt bovendien in de procedure voorzien dat de afdeling Jeugd en Sport een herinnering stuurt aan het schepencollege indien het niet tijdig een ontwerp van jeugdwerkbeleidsplan voor advies aan de afdeling Jeugd en Sport bezorgt.

Dit wil zeggen dat de gemeentebesturen er tot driemaal toe formeel aan worden herinnerd dat zij een mogelijkheid tot subsidiëring laten liggen. Los hiervan zijn er ook informele telefonische contacten tussen de dossierbehandelaars of inspecteurs van de afdeling Jeugd en Sport en de jeugdamttenaren, secretarissen of schepenen in de betrokken gemeenten.

Met betrekking tot Wezembeek-Oppem en Kraainem kan ik melden dat de beide betrok-

ken Vlaamse schepenen voor Jeugd momenteel uitzoeken hoe ze vooralsnog een gemeentelijk jeugdwerkbeleidsplan kunnen opmaken voor 2000-2001, met de nodige garanties voor de Vlaamse jeugdwerkinitiatieven. Het jeugdwerk is hier duidelijk geen vragende partij.

Ter informatie kan ik melden dat de provincie Vlaams-Brabant en de VZW De Rand vanaf 1 oktober 1999 een stafmedewerker voor Jeugd hebben aangeworven. Hij krijgt onder andere de opdracht om het jeugdwerk in de zes facilitengemeenten in de Brusselse Rand te ondersteunen bij de opmaak van hun jeugdwerkbeleidsplan. Hij geeft steun aan het overleg tussen de verschillende jeugdwerkinitiatieven en stimuleert de uitbouw van nieuwe initiatieven waar nodig.

Hij werkt ook uitdrukkelijk aan een strategie om de betrokken gemeenten te overtuigen van het belang van een gemeentelijk jeugdwerkbeleidsplan en de nood aan gemeentelijke ondersteuning voor het jeugdwerk. Het spreekt vanzelf dat deze jeugdwerker kan rekenen op de nodige inhoudelijke ondersteuning door de afdeling Jeugd en Sport van de Vlaamse Gemeenschap.

In Voeren werd eerder reeds door de Vlaamse Gemeenschap zelf een directeur-cultuurconsulent aangesteld ter behartiging van het cultuurbeleid. Hij coördineert in deze hoedanigheid in samenspraak met de Culturele Raad van Voeren ook de opmaak van het jeugdwerkbeleidsplan.

Vraag nr. 22
van 22 oktober 1999
van de heer CARL DECALUWE

Sociale huursector – Huurachterstallen

1. Kan de minister mij, in opvolging van mijn schriftelijke vraag nr. 157 van 30 mei 1997 (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 18 van 27 juni 1997, blz. 1713 – red.*) een overzicht geven van de huurachterstallen voor de periode 1997-1999, met een opsplitsing naar provincie

en met bijzondere aandacht voor de steden die erkend zijn als woonnoodgebied ?

2. Wat is het aandeel van de respectieve huurachterstallen in de totale huuropbrengsten ?
3. Welke maatregelen werden reeds genomen om deze huurachterstallen te verminderen ?

Antwoord

- 1 en 2. Het overzicht van de huurachterstallen voor het jaar 1997 en het aandeel van de respectieve huurachterstallen in de totale huuropbrengsten worden hierna in tabelvorm verstrekt.

De bedragen van de huurachterstallen werden enkel opgesplitst per provincie. De Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) beschikt niet over de cijfergegevens verdeeld volgens de erkende woonnoodgebieden.

De gegevens voor 1998 zullen uiterlijk beschikbaar zijn begin 2000 ; die voor 1999 kunnen pas in 2000 door de sociale huisvestingsmaatschappijen worden verstrekt en moeten dan nog verder door de VHM worden verwerkt.

3. In het verleden werden de sociale huisvestingsmaatschappijen reeds door middel van verschillende omzendbrieven verzocht de evolutie van hun achterstallige huishuren te onderzoeken en te blijven volgen. Ook werd hun gevraagd om, waar nodig, maatregelen te nemen tegen de in gebreke blijvende huurders. Daarbij werden en worden aan de sociale huisvestingsmaatschappijen praktische raadgevingen verstrekt met het oog op de recuperatie van de huurachterstallen (bv. de te volgen werkwijze in geval van huurachterstallen, de wettelijke middelen om de juridische procedure te versnellen, ...).

Wanneer tijdens een sociaal inspectiebezoek wordt vastgesteld dat het bedrag van de huurachterstallen het afgelopen jaar fel gestegen is, worden de maatschappijen ook individueel aangemaand de nodige stappen te ondernemen om de achterstallen in de hand te houden en te beperken.

	Achterstal (in fr.)	Te innen huur	%
Provincie Antwerpen			
Arrondissement Antwerpen			
1010 Ideale Woning – Antwerpen	2.927.675	397.452.238	0,74
1020 De Goede Woning – Antwerpen	8.851.933	356.742.112	2,48
1030 Huisvesting – Antwerpen	3.340.074	553.127.204	0,60
1050 Onze Woning – Antwerpen	10.359.304	524.181.947	1,98
1065 ABC – Antwerpen	2.131.677	180.706.879	1,18
1110 Gew. Mij. tot het bouwen van sociale woningen – Boom	2.420.956	116.703.320	2,07
1140 Sociaal Wonen – Deurne	803.809	151.253.046	0,53
1180 CV Beter Wonen – Hoboken	2.303.066	124.767.982	1,85
1260 Sociale Bouwmij. Schelle – Schelle	143.753	36.147.675	0,40
1310 De Voorkempen – Wuustwezel	879.121	72.988.360	1,20
1320 Zwijndrechtse Huisvestingsmaatschappij – Zwijndrecht	184.520	46.568.545	0,40
Subtotaal arr. Antwerpen	24.345.888	2.560.639.308	1,34
Arrondissement Mechelen			
1120 Gezellige woningen – Bornem	156.041	43.233.589	0,36
1150 Volkswoningen Duffel – Duffel	408.668	75.833.221	0,54
1160 Mij. v/d Huisvesting Heist o/d Berg – Heist o/d Berg	258.153	88.690.644	0,29
1200 Lierse Maatschappij voor Huisvesting – Lier	299.429	53.149.933	0,56
1210 De Mechelse Goedkope Woning – Mechelen	1.837.248	251.189.591	0,73
1256 Eigen Woning – Puurs	931.730	72.767.741	1,28
1300 Volkshuisvesting – Willebroek	1.946.448	122.892.490	1,58
Subtotaal arr. Mechelen	5.837.717	707.757.209	0,82
Arrondissement Turnhout			
1155 Geelse Bouwmaatschappij – Geel	2.380.845	142.144.8331	1,67
1170 Eigen Haard – Herentals	772.715	50.043.062	1,54
1230 Molse Mij. voor Huisvesting – Mol	76.028	40.418.718	0,19
1235 De Heibloem – Olen	214.412	30.127.119	0,71
1250 De Noorderkempen – Merksplas	2.062.739	61.714.368	3,34
1290 Turnhoutse Mij. v/d Huisvesting – Turnhout	1.623.173	192.001.127	0,85
1295 Zonnige Kempen – Westerlo	1.631.427	125.597.143	1,30
Subtotaal arr. Turnhout	8.7561.339	642.046.370	1,36
Subtotaal prov. Antwerpen	48.944.944	3.910.442.887	1,25

	Achterstal (in fr.)	Te innen huur	%
Provincie Limburg			
Arrondissement Hasselt			
7000 Kantonnale Bouwmmij. Beringen – Beringen	4.941.504	257.431.671	1,92
7030 Nieuw Dak – Genk	8.499.472	253.502.494	3,35
7050 Hasseltse Huisvestingsmaatschappij – Hasselt	1.919.295	82.867.325	2,32
7055 Limburgs Tehuis – Hasselt	948.652	114.392.992	0,83
7090 Nieuw Sint-Truiden – Sint-Truiden	953.028	67.100.391	1,42
Subtotaal arr. Hasselt	17.261.951	775.294.873	2,23
Arrondissement Maaseik			
7064 Kempisch Tehuis – Houthalen-Helchteren	5.451.347	223.694.780	2,44
7070 Ons Dak – Maaseik	2.416.236	118.160.089	2,04
Subtotaal arr. Maaseik	7.867.583	341.854.569	2,30
Arrondissement Tongeren			
7015 Maaslands Huis – Maasmechelen	3.296.917	180.067.610	1,83
7110 Tongershuis – Tongeren	796.017	86.410.294	0,92
Subtotaal arr. Tongeren	4.092.934	266.477.904	1,54
Subtotaal prov. Limburg	29.222.468	1.383.627.646	2,11
Provincie Oost-Vlaanderen			
Arrondissement Aalst			
4010 CV voor Huisvesting Gewest Aalst – Aalst	3.373.069	57.152.824	5,90
4015 Dewaco-Werkerwelzijn – Aalst	3.164.929	57.320.659	5,52
4200 Veilig Wonen – Aalst	520.026	135.678.399	0,38
4240 Welzijn – Ninove	333.165	43.112.382	0,77
Subtotaal arr. Aalst	7.391.189	293.264.264	2,52
Arrondissement Dendermonde			
4020 Geluk in ons Huis – Baasrode	19.456	16.980.790	0,11
4070 Dendermondse Volkswoningen – Dendermonde	1.810.467	66.953.211	2,70
4190 Zonnige Woonst – Hamme	414.978	98.488.099	0,42
4260 Hulp in Woningnood – Berlare	114.308	26.943.257	0,42
4290 Volkswelzijn – Dendermonde	6.294.490	71.188.912	8,84
4340 Eigen Dak – Wetteren	788.540	53.555.194	1,47
4350 Gewestelijke Maatschappij voor Woningbouw – Zele	176.400	50.014.501	0,35
Subtotaal arr. Dendermonde	9.618.639	384.123.964	2,50

	Achterstal (in fr.)	Te innen huur	%
Arrondissement Eeklo			
4090 Meetjeslandse Bouwmaatschappij – Eeklo	2.531.262	117.051.062	2,16
4360 Gew. Mij. Huisvesting Zelzate – Zelzate	180.104	59.869.605	0,30
Subtotaal arr. Eeklo	2.711.366	176.920.667	1,53
Arrondissement Gent			
4080 Deinse Bouwmaatschappij – Deinze	22.393	26.733.976	0,08
4110 De Goede Werkmanswoning – Gent	7.147.807	273.401.078	2,61
4140 De Gentse Haard – Gent	5.850.927	163.598.329	3,58
4150 Gentse Mij. voor Huisvesting – Gent	2.204.835	286.833.324	0,77
4160 Volkshaard – Gent	1.914.515	320.975.742	0,60
4180 Huisvesting Gentbrugge-Ledeberg – Gentbrugge	717.210	94.520.642	0,76
4230 Merelbeekse Sociale Woningen – Gent	291.466	32.031.007	0,91
4370 Elk zijn Dak – Zomergem	122.645	11.639.935	1,05
Subtotaal arr. Gent	18.271.798	1.209.734.033	1,51
Arrondissement Oudenaarde			
4250 Elk gezin een dak – Oudenaarde	1.039.178	42.470.164	2,45
4255 Gew. Bouwmij. der Vlaamse Ardennen – Oudenaarde	330.360	32.569.900	1,01
4280 De Nieuwe Haard – Ronse	6.250.271	61.887.953	10,1
Subtotaal arr. Oudenaarde	7.619.809	136.928.017	5,56
Arrondissement Sint-Niklaas			
4040 Gew. Mij. Huisvesting Beveren – Beveren	1.494.923	137.155.347	1,09
4220 Tuinwijk – Lokeren	1.606.071	118.276.429	1,36
4300 Gew. Mij. voor Volkswoningen – St.-Gillis-Waas	859.066	56.368.708	1,52
4310 Sint-Niklase Mij. v/d Huisvesting – Sint-Niklaas	2.554.145	131.790.423	1,94
4320 Bouwmij. van Temse – Temse	304.969	71.368.807	0,43
Subtotaal arr. Sint-Niklaas	6.819.174	514.959.714	1,32
Subtotaal prov. Oost-Vlaanderen	52.431.975	2.715.930.659	1,93
Provincie Vlaams-Brabant			
Arrondissement Halle-Vilvoorde			
2228 Providentia – Asse	3.560.187	263.270.178	1,35
2290 Gew. Mij. voor Volkshuisvesting – Sint-Pieters-Leeuw	5.198.299	226.155.581	2,30
2350 Huisvesting Zennevallei – Halle	4.597.210	171.596.209	2,68
2630 Inter-Vilvoordse Mij. v/d Huisvesting – Vilvoorde	3.394.117	170.974.266	1,99
Subtotaal arr. Halle-Vilvoorde	16.749.813	831.996.234	2,01

	Achterstal (in fr.)	Te innen huur	%
Arrondissement Leuven			
2010 Goedkope Woningen – Aarschot	351.036	20.236.178	1,73
2250 Diest-Uitbreiding – Diest	1.499.003	53.093.139	2,82
2351 Volkswoningbouw – Herent	7.059.402	44.527.800	15,85
2360 De Goede Haard – Heverlee	1.234.468	26.326.649	4,69
2420 Dijledal – Leuven	3.859.057	310.313.885	1,24
2455 Sociale Woningen Landen – Landen	431.353	36.987.773	1,17
2600 Elk zijn huis – Tervuren	761.824	122.830.258	0,62
2610 Huisvesting Tienen – Tienen	719.423	30.906.649	2,33
Subtotaal arr. Leuven	15.915.566	645.222.331	2,47
Subtotaal prov. Vlaams-Brabant	32.665.379	1.477.218.565	2,21
Provincie West-Vlaanderen			
Arrondissement Brugge			
3060 Het Lindenhof – Blankenberge	3.888.126	73.353.353	5,30
3070 Brugse Maatschappij voor Huisvesting – Brugge	1.716.948	188.241.601	0,91
3100 Interbrugse Maatschappij – Brugge	3.716.916	244.458.005	1,52
3150 Heist-Best – Knokke-Heist	110.243	14.688.485	0,75
Subtotaal arr. Brugge	9.432.233	520.741.444	1,81
Arrondissement Ieper			
3200 Ons Onderdak – Ieper	2.819.880	120.436.121	2,34
3421 De Leie – Wervik	921.940	78.441.554	1,18
Subtotaal arr. Ieper	3.741.820	198.877.675	1,88
Arrondissement Kortrijk			
3050 Leieland – Bissegem-Kortrijk	372.157	14.725.998	2,53
3140 Mijn Huis – Harelbeke	449.526	118.708.934	0,38
3230 Goedkope Woning – Kortrijk	1.646.084	127.409.572	1,29
3240 Eigen Gift – Eigen Hulp – Kuurne	1.198.124	45.729.576	2,62
3250 Eigen Haard is Goud Waard – Menen	3.285.125	61.455.441	5,35
3280 Ons Dorp – Menen	496.763	89.542.057	0,55
3410 Helpt Elkander – Waregem	636.237	110.803.579	0,57
3431 De Vlashaard – Wevelgem	2.179.408	55.581.551	3,92
3440 Eigen Haard – Zwevegem	84.442	108.316.152	0,08
Subtotaal arr. Kortrijk	10.347.866	732.272.860	1,41

	Achterstal (in fr.)	Te innen huur	%
Arrondissement Oostende			
3120 Eigen Haard is Goud Waard – Gistel	190.082	20.796.752	0,91
3315 De Gelukkige Haard – Oostende	2.067.016	163.756.722	1,26
3320 Oostendse Haard – Oostende	326.649	137.155.315	0,24
Subtotaal arr. Oostende	2.583.747	321.708.789	0,80
Arrondissement Roeselare			
3210 De Mandelbeek – Ingelmunster	1.083.230	19.377.389	5,59
3220 Izegemse Bouwmaatschappij – Izegem	158.099	24.951.232	0,63
3330 De Mandel – Roeselare	1.863.491	231.140.880	0,81
Subtotaal arr. Roeselare	3.104.820	275.469.501	1,13
Arrondissement Tielt			
33890 Tieltsse Bouwmaatschappij – Tielt	2.379.434	28.423.391	8,37
Subtotaal arr. Tielt	2.379.434	28.423.391	8,37
Arrondissement Veurne			
3310 De Nieuwpoortse Volkswoning – Nieuwpoort	105.273	45.645.523	0,23
3390 Veurnse Bouwmaatschappij – Veurne	454.072	90.316.334	0,50
Subtotaal arr. Veurne	559.345	135.961.857	0,41
Subtotaal prov. West-Vlaanderen	32.149.265	2.213.455.517	1,45
Totaal voor 31/12/97	195.414.031	11.700.675.274	1,67

Vraag nr. 23
van 22 oktober 1999
van de heer CARL DECALUWE

Sociale woningbouw – Kortrijk-Roeselare-Tielt

In de regeringsverklaring wordt gewezen op het tekort aan sociale woningen. De Vlaamse regering neemt zich voor om het aantal sociale woningen stelselmatig en progressief te verhogen. Er wordt gesproken van een realisatie van 15.000 bijkomende woningen.

1. Kan de minister mij, in opvolging van mijn schriftelijke vraag nr. 113 van 5 juni 1996 (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 15 van 10 juni 1996, blz. 810 e.v. – red.*), een overzicht geven van de grootteorde van de wachtlijsten van de verschillende bouwmaatschappijen in het arron-

dissement Kortrijk-Roeselare-Tielt sinds 1998 tot op heden ?

2. Wat is de gemiddelde wachttijd voor een kandidaat-huurder om een sociale huurwoning te verkrijgen in het arrondissement Kortrijk-Roeselare-Tielt, en dit opgesplitst naar de erkende vennootschappen ?
3. Hoeveel eigen middelen werden in 1998 en 1999 door deze vennootschappen gemobiliseerd en voor welk soort werken ?
4. Wat zijn de resultaten van de kwantitatieve woonbehoeftestudie die in de loop van 1998 werd besteld ? Wat men kan afleiden uit deze studie over de verhouding tussen vraag en aanbod ?

Antwoord

1. Als **bijlage 1** wordt een overzicht gegeven van de grootteorde van de wachtlijsten van de bouwmaatschappijen in de arrondissementen Kortrijk, Roeselare en Tielt (de recentste beschikbare gegevens zijn op datum van 31 december 1998).
2. Als **bijlage 2** wordt de lijst gegeven met de gemiddelde wachttijd voor een kandidaat-huurder om een sociale huurwoning te verkrijgen in het arrondissement Kortrijk-Roeselare-Tielt per socialehuisvestingsmaatschappij.
3. In de periode van 1 januari 1998 tot en met 31 oktober 1999 werden nagenoeg 534 miljoen frank eigen middelen geïnvesteerd door de dertien socialehuisvestingsmaatschappijen die actief zijn in de arrondissementen Kortrijk, Roeselare en Tielt.

In de tabel als **bijlage 3** staat per maatschappij meer gedetailleerde informatie, met een opsplitsing van de investeringen op basis van de aard van de verrichtingen. Uit de overzichtstabel daarbij blijkt dat ruim 243 miljoen frank werd geïnvesteerd in nieuwbouwprojecten en bijna 159 miljoen frank in de renovatie van het eigen patrimonium. Voor verwervingen werd er circa 86 miljoen frank vrijgemaakt en er werd 21 miljoen frank geïnvesteerd voor drie vervangingsbouwprojecten. De resterende 25 miljoen frank eigen middelen werden aangewend voor omgevings- en onderhoudswerken, voor enkele wederinkopen en de overname van gronden van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM).

4. In de studie "Woonbehoeften in Vlaanderen 1995-2010" werden prognoses gemaakt van de behoefte aan woningen, uitgaande van het verwachte aantal huishoudens, geconfronteerd met de perceelsstock, de raming van de renovatie- en vervangingsbehoeften en de te verwachten evolutie van de doelgroepen van het woonbeleid.

Naast deze statische projectie werd een dynamisch model ontwikkeld waarbij de prognoses worden gemaakt op basis van de (geschatte) evolutie van de parameters inzake demografie, de prijzen van gronden en woningen uitgaande van de geraamde stock van woningen en de beschikbare gronden, en – wat de doelgroepen van het huisvestingsbeleid betreft – de regelgeving van 1995.

Met betrekking tot de vraag naar sociale huurwoningen

Wanneer we de groep gerechtigden op een sociale huurwoning beperken tot huishoudens die

- een sociale huurwoning betrekken,
- ofwel meer dan 20 % van hun inkomen aan huur besteden,
- ofwel een woning zonder klein comfort bewonen,
- én voor wie eigendomsverwerving niet haalbaar is (theoretische afbetaling meer dan of gelijk aan 1/3 van het inkomen),

dan verwacht de studie dat het gaat om 8,9 % van de totale populatie in 2010, tegenover 7,9 % in 1991. In absolute cijfers betekent dit voor de prioritaire doelgroep in 2010 in totaal 233.569 sociale huurwoningen. Deze toename is het gevolg van het verouderingseffect enerzijds en van de gezinsverdunding anderzijds.

Met betrekking tot het aanbod

De studie gaat uit van verschillende uitgangspunten inzake demografie en evolutie van de kwaliteit van woningen om het aanbod te bepalen.

In een minimaal scenario zijn in Vlaanderen tussen 1991 en 2010 via nieuwbouw en zware renovatie 590.000 woningen noodzakelijk. In een maximaal scenario loopt dit op tot 760.000 woningen. De studie geeft aan dat een belangrijk deel hiervan hoe dan ook via renovatie zal moeten worden gehaald.

In 1998 kon 5,2 % van de huishoudens in Vlaanderen terecht in een sociale huurwoning (128.000 woningen).

Confrontatie vraag en aanbod sociale huurwoningen

Er zijn uiteraard regionale verschillen, doch zo goed als overal is er een tekort aan sociale huurwoningen. De inspanningen die de Vlaamse regering de komende jaren zal doen, zijn broodnodig, doch zelfs dan zal niet elk huishouden uit de prioritaire doelgroep kunnen beschikken over een sociale huurwoning.

Om deze inspanningen te maximaliseren, zal het nodig zijn om de private huurmarkt in te schakelen en er een sociale dimensie aan te geven, om zo de toegang tot betaalbare, kwalitatief goede woningen te verbeteren.

(Bovenvermelde bijlagen liggen ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 25
van 22 oktober 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Armoedebeleid – Ouderenbeleid SIF+-gemeenten

Het armoedebeleid in Vlaanderen is vooral gericht op (groot)stedelijke armoede : armoede is er duidelijker. De grotere spreiding op het platteland vermindert de zichtbaarheid. Daarenboven houdt men zijn armoede "stil" : de stigmatisering is er veel groter dan in de stad.

Op het platteland is armoede vooral een ouderenprobleem. De slechte huisvesting – onder andere het ontbreken van het noodzakelijke comfort – en de afwezigheid van noodzakelijke voorzieningen en vervoersmogelijkheden zijn de grootste knelpunten.

Zelfs in de kleinere SIF-plus-gemeenten (Sociaal Impulsfonds) stelt men vast dat de middelen vooral in het verstedelijkte centrum worden gebruikt. Nochtans is het aantal woningen zonder comfort, dat toch één van de parameters is, doorgaans het grootst in het buitengebied van deze gemeenten.

1. Welke projecten en voor welk bedrag werden er door de SIF-plus-gemeenten opgestart sinds 1996
 - voor huisvesting van ouderen ;
 - voor vervoer van ouderen;

– voor het dichterbij elkaar brengen van voorzieningen en ouderen ?

2. Wordt er opgevolgd of meer kansarme ouderen uit het "buitengebied" van de SIF-plus-gemeenten worden bereikt, dan wel alleen centrumbewoners ? Zo ja, wat zijn de conclusies ? Zo neen, is het niet zinvol om dit te doen ?

Antwoord

1. Een overzicht van de lokale besturen die hier rond initiatieven nemen, volgt hierna.

Bij dit overzicht is gestart bij de aanvang van het convenant 1997-1999. Het convenant 1996 was een overgangsconvenant voor de SIF-plus-gemeenten, betrof alleen het plus-gedeelte en werd afgesloten door een beperkt aantal gemeenten. Heel wat SIF-plus-gemeenten droegen het plus-gedeelte van 1996 over naar het trekkingsrecht van 1997.

Over de bedragen die aan de projecten verbonden zijn, kan geen informatie worden verstrekt. De bedragen zijn verbonden aan doelstellingen en meerdere projecten kunnen worden opgezet om de resultaten verbonden aan de doelstelling te behalen.

2. Dit wordt op dit ogenblik niet opgevolgd.

De dienstverlening van het OCMW en gemeente is in principe toegankelijk voor alle inwoners van de gemeente.

Een aantal gemeenten/OCMW's nemen nu reeds initiatieven naar specifieke groepen. Tijdens het lopende convenant werden daarenboven heel wat doelgroepleden, in casu ouderen, bevraagd over bereik, noden en knelpunten.

De resultaten van deze bevragingen zullen zich in veel gevallen vertalen in doelstellingen en resultaten van het convenant 2000-2002.

Projecten voor huisvesting van ouderen

Gemeente	Initiatieven
Alveringem	Het aanbieden aan – hoofdzakelijk senioren – van een gezonde en comfortabele woning aangepast aan de gezinssituatie / Start van de renovatie van 3 woningen (realisatie van 10 wooneenheden)
Beersel	Een klussendienst voor kleine onderhouds- en herstellingswerken
Berlaar	Renoveren van een woning en opnieuw ter beschikking stellen aan een kansarm bejaard koppel
Beveren	De huisvesting van OCMW-bejaarden verbeteren, zonder wijziging van de huurprijs / Woningen voorzien van meer comfort door renovatie (53 OCMW-woningen worden gerenoveerd) / Huurwaarborgen en tegemoetkomingen in de huishuren, verhuis- en installatiepremie
Brussel VGC	Programma zone Centrum : hulpmeting huisvestingssituatie geïsoleerde bejaarden / Wooncomfort van bejaarden is door aanpassingswerken en herstellingswerken verbeterd
Deinze	38 bejaarden zijn gehuisvest in aangepaste bejaardenwoningen
Geel	Uitvoeren van een onderzoek naar de huisvesting van 4.500 bejaarden via een enquête bij 300 bejaarden / Begeleiding of financiële ondersteuning ofwel bij verhuis naar aangepaste woning, ofwel bij renovatie huidige woning
Grobbendonk	Ombouw en inrichting in eigen beheer door OCMW van de vroegere burelen tot 1 bejaardenwoning en 2 doorgangswoningen
Herk-de-Stad	Verbetering van de huisvestingsmogelijkheden en verbetering van de leefbaarheid in de gemeente, in het bijzonder de verbetering van de leefomstandigheden van bejaarden en de leefbaarheid in sociale woonwijken / Onderzoek naar bejaardenwoningen
Linkebeek	12 appartementen voor bejaarden en 10 woningen voor jonge gezinnen zijn gebouwd op de grond Hess de Lilezlaan tegen eind 2000
Maaseik	Huisvestingsmogelijkheden voor kansarmen en senioren realiseren / Realisatie, ingebruikname (verhuring) van 36 woningen voor kansarme bejaarden
Oud-Turnhout	Verbeteren (meer comfort en veiligheid) van de sociale huisvesting voor bejaarden / Verbeteren van 8 bejaardenwoningen
Pittem	Twee lacunes in het OCMW-aanbod inzake huisvesting verruimen door te voorzien in noodopvang en sociale huisvesting voor bejaarden in een deelgemeente
Zwijndrecht	Verruiming van het aanbod van betaalbare en kwalitatief goede woningen (11) voor bejaarden en kansarmen / Saneren en comfortabel maken van een aantal woningen

Projecten voor vervoer van ouderen

Gemeente	Initiatieven
Bertem	Nulmeting met betrekking tot het aantal personen (gehandicapten, bejaarden, ...) uit Bertem die een beroep doen op de regionale dienst voor aangepast vervoer
Brasschaat	Diensten ten behoeve van bejaarden, onder andere minibus mindermobielen centrale (MMC)
Dendermonde	De mindermobielen centrale staat ter beschikking van bejaarden en wordt uitgebouwd
Diest	Uitbreiding van het gebruik van de mindermobielen centrale en gebruik van liftbusje
Edegem	Oprichting van een vervoerdienst om bejaarden/gehandicapten behulpzaam te zijn bij vervoerproblemen
Eeklo	De mobiliteit van kansarme bejaarden en gehandicapten is door middel van de belbus en de plaatsing van extra schuilhuisjes groter geworden
Ham	Uitbreiding van het aantal ingeschrevenen voor de mindermobielen centrale van 26 naar 40
Hove	Verhogen van de mobiliteit van mindervalide bejaarden. Een mindermobielen centrale is opgericht en operationeel binnen het dienstencentrum
Hoegaarden	Verbetering van de mobiliteit van personen die zich niet met openbaar vervoer kunnen verplaatsen (rolstoelpatiënten, gehandicapten), overeenkomst met VZW Mobiel + bekendmaking van deze dienstverlening via het gemeentelijk informatieblad
Kinrooi	Gebruik van de buurtbus en de mindermobielen centrale
Kortesseem	Onderzoek naar de mogelijkheid of met behulp van vrijwilligers een MMC kan worden uitgebouwd
Kruikeke	Verhogen van de mobiliteit van minder mobiele bejaarden en mindervaliden door aangepaste vervoersservice door het OCMW / Taxiservice is overgenomen door het OCMW.
Niel	Opstart en operationalisering van een mindermobielen centrale
Oosterzele	Er wordt een mindermobielen centrale uitgebouwd
Pepingen	Gebruik van de mindermobielen centrale
Puurs	Verdere uitbouw van de mindermobielen centrale
Ravels	Consolidering van de extramurale dienstverlening, onder andere mindermobielen centrale
Schoten	Uitbreiden van de vervoermogelijkheden van bejaarden en gehandicapten. Een tweede minibus met lift is aangeschaft en ter beschikking gesteld van de mindermobielen centrale voor vervoer van bejaarden en gehandicapten
Spiere-Helkijn	Oprichting van een mindermobielen centrale
Tielt-Winge	Ouderen en mindermobielen kansen bieden om zo lang mogelijk in hun eigen vertrouwde omgeving te blijven

Gemeente	
Wezembeek- Oppem	De deelname aan de activiteiten in het ontmoetingscentrum stimuleren en isolement van mindermobiele bejaarden doorbreken door het organiseren van een afhaaldienst
Zoersel	Verdere uitbouw van de mindermobielen centrale en opstart boodschappendienst
Zonnebeke	Door een degelijk bejaardenbeleid kunnen ouderen zo lang mogelijk thuis blijven wonen en worden hun faciliteiten geboden om het dagelijkse leven aangenaamer te maken, onder andere door mindermobielen centrale
Zwevegem	Samenwerkingsverband rond mindermobielen centrale

Dichterbij elkaar brengen van voorzieningen en ouderen

Gemeente	Initiatieven
Beersel	Aanmaken infobrochures "gezins- en bejaardenhulp" en "poetsdienst" en huis-aan-huisbedeling
Bertem	Bejaarden beter informeren over aanbod van dienstencentrum en derdenorganisaties / Aanbieden van extra activiteiten door dienstencentrum in samenwerking met bonden voor gepensioneerden
Blankenberge	Inzake de programmatie dienstencentrum kan de doelgroep meepraten en mee uitvoeren
Dendermonde	De dienstencentra van het OCMW hebben hun werking voortgezet en de huisgebonden gebruiker van de OCMW-diensten (bejaarden en invaliden) is minder vereenzaamd (huisbezoeken, activiteiten)
Diepenbeek	Optimaliseren van de maatschappelijke dienstverlening door de decentralisatie van de sociale dienst OCMW en een betere bekendmaking van het bestaande aanbod. Daartoe zal een geïntegreerde communicatiestrategie worden opgezet
Gent	Bewoners kunnen voor een ruimer aanbod aan sociale dienstverlening terecht in een buurtcentrum in hun omgeving. Er is een specifieke plaats voor de decentralisering van de bibliotheek
Gingelom	Uitgave brochure in verband met bejaardenvoorzieningen
Heers	Bejaarden zo lang mogelijk in hun vertrouwd milieu laten verblijven / Via ondersteuning van de thuiszorg, de mantelzorg en de uitbouw van het dienstencentrum ervoor zorgen dat zorgbehoevende bejaarden in hun vertrouwde omgeving kunnen blijven wonen
Herenthout	Herenthout levert constant inspanningen om bejaarden de kans te geven zo lang mogelijk in de eigen vertrouwde omgeving te blijven wonen / Van start gaan van een dienstencentrum
Hoeselt	Het uitbouwen van dagopvang als aanvulling op thuis- en mantelzorg, aansluitend bij het dienstencentrum en het maaltijdenrestaurant om zorgbehoevende bejaarden uit hun isolement te halen en de draaglast voor de opvanggezinnen zo beperkt mogelijk te houden
Kinrooi	Juiste en gerichte dienstverlening aanbieden en als OCMW als coördinator van het welzijnsbeleid in de gemeente optreden, data verzamelen zodat knelpunten en doelgroepen beter omschreven kunnen worden / OCMW-brochure is gerealiseerd en verspreid

Gemeente	Initiatieven
Kortesseem	Een informatienamiddag over de verschillende mogelijkheden binnen de thuiszorg en een informatiebrochure met een overzicht van alle instanties die thuiszorg verlenen, is georganiseerd door de seniorenraad
Lovendegem	Tegen eind 1999 wil Lovendegem de dienstverlening in en buiten het dienstencentrum van het woningcomplex met dienstverlening Kerkelare verder uitbouwen in samenwerking met de bestaande verenigingen van het doelpubliek en vrijwilligers
Nieuwpoort	Infobrochure over thuisdiensten OCMW wordt bedeed aan de doelgroep
Peer	Uitbouw van het dienstencentrum
Pittem	Het OCMW brengt een informatiebrochure uit over de sociale dienstverlening van het OCMW en het gemeentebestuur, zodat alle inwoners van de gemeente up-to-date blijven en beter gebruikmaken van de geboden dienstverlening
Ranst	Via de uitgave van degelijke informatiefiches, brochures, persberichten zijn de bewoners van de gemeente beter geïnformeerd
Vilvoorde	Het OCMW van Vilvoorde streeft ernaar om de algemene individuele dienstverlening te verbeteren door wijkdienstencentra op te richten in de impuls wijken Houtem, Kassei, Farwest en Faubourg en de maatzorgmethodiek in te voeren / Gerichter informeren
Wetteren	Alle 60-plussers hebben een welzijnsbrochure en periodieke activiteitenbrochures ontvangen / Een overzicht is opgesteld van het bestaande aanbod vanuit het dienstencentrum / Verdere uitbouw van het dienstencentrum door 60-plussers in te schakelen bij de organisatie
Willebroek	Informatiebrochures zijn uitgegeven door OCMW en gemeente en actuele informatie is doorgegeven aan lokale radio en tv
Zedelgem	De mantel- en thuiszorg versterken door de ombouw van het dienstencentrum "De Varen" tot een thuiszorgcentrum

MARLEEN VANDERPOORTEN

VLAAMS MINISTER
VAN ONDERWIJS EN VORMING

Vraag nr. 13
van 12 oktober 1999
van de heer JAN LOONES

Jazzstudio Antwerpen – Subsidiëring

Sedert 1983 krijgen jonge, aankomende musici de kans dagonderwijs te volgen aan de Jazzstudio in Antwerpen, een van de eerste scholen in Vlaanderen die deze vorm van onderwijs aanbod. Momenteel volgt een tweehonderdtal leerlingen les, gegeven door een dertigtal docenten.

Trouwens, een groot aantal docenten en tot 70 % van het huidige aantal studenten aan de Vlaamse conservatoria zouden uit de Jazzstudio komen, met als gevolg dat deze conservatoria wegens een groter aanbod aan leerlingen de "muzikale lat" steeds hoger kunnen leggen.

De Jazzstudio wordt heen en weer gestuurd tussen de ministers van Cultuur en Onderwijs : de school wordt te klein bevonden voor Onderwijs en te groot voor Cultuur.

1. Hoe wordt de inbreng van de Jazzstudio in de verdere vorming tot professionele musici aan de Vlaamse conservatoria door de minister geëvalueerd ?
2. Waarom wordt de Jazzstudio door de minister niet gesubsidieerd ?

3. Wanneer is een school groot genoeg om in aanmerking te komen voor subsidies vanuit Onderwijs ?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Stedelijk Beleid, Huisvesting en Brusselse Aangelegenheden.

Antwoord

Antwoordelementen hoger onderwijs

1. Binnen het kader van de autonomie van de hogescholen vraagt de overheid geen informatie meer op over de studievoortgang van de studenten in relatie tot hun vooropleiding.

Er zijn mij daarom geen gegevens bekend over de relevantie van de opleiding aan de Jazzstudio met betrekking tot de doorstroom van hogeschoolstudenten.

2. De subsidiëring van instellingen en opleidingen hoger onderwijs gebeurt op twee manieren: enerzijds de financiering van de hogescholen en anderzijds de subsidiëring van instituten en projecten Kunst.

Het hogescholendecreet van 13 juli 1994 bepaalt enerzijds het globale budget bestemd voor de hogescholen en geeft anderzijds limitatieve opsomming van de instellingen die als hogeschool worden bedoeld en derhalve uit dit budget kunnen worden gefinancierd. De Jazzstudio is niet vervat in deze lijst van instellingen en is evenmin een instelling die uit één of meerdere van deze instellingen is ontstaan. De Jazzstudio kan daarom niet worden erkend als hogeschool en derhalve niet worden gesubsidieerd vanuit het globale budget bestemd voor het hoger onderwijs.

Overeenkomstig onderwijsdecreet IX draagt de Vlaamse regering jaarlijks bij in de financiering van instituten en van uitzonderlijke projecten in het kader van het hoger kunstonderwijs. Een commissie brengt daarover jaarlijks advies uit bij de minister bevoegd voor het Onderwijs. Voorwaarde om in aanmerking te komen voor subsidiëring is evenwel dat het instituut of project zich situeert binnen het hoger kunstonderwijs en past binnen de volgende doelstellingen: de posthogeschoolvorming voor de departementen Kunst van alle hogescholen, de coördinatie van allerhande onderzoeksinitiatieven

voor de kunst, de coördinatie van de internationalisering van de departementen Kunst van de hogescholen en het fungeren als een overlegplatform met betrekking tot langlopende projecten op het vlak van het hoger kunstonderwijs.

Indien de Jazzstudio zich herkent in deze doelstellingen, dan kan zij een aanvraag tot subsidiëring indienen.

3. De regelgeving stelt geen minimaal studenten-aantal voorop, noch met betrekking tot de hogescholen, noch met betrekking tot de instituten en projecten Kunst.

(Antwoord Bert Anciaux : blz. 260 – red.)

Vraag nr. 17 van 20 oktober 1999 van de heer JAN LOONES

Visserijonderwijs – Aantrekkingskracht

De visserijsector blijft volgens de Rederscentrale kampen met een bemanningsprobleem en zoekt dan ook naar oplossingen hiervoor (HNB 14 oktober 1999).

Een eerste vereiste is alvast het vissersberoep interessanter te maken. Een van de mogelijkheden hiervoor is het aantrekkelijker maken van de opleiding tot visser.

De invoering van een modulair systeem in het visserijonderwijs zou dan ook een goede, zij het al niet de enige oplossing zijn om meer jongeren aan te trekken voor het visserijonderwijs.

1. Hoeveel leerlingen volgen thans het visserijonderwijs ? In welke instellingen ?
2. Welke initiatieven neemt de minister om het visserijonderwijs aantrekkelijker te maken ?

Maakt een modulair onderwijsstelsel daar deel van uit en zo ja, werd daartoe reeds overleg opgestart ?

Antwoord

1. Het visserijonderwijs wordt aangeboden in
 - het Provinciaal Maritiem Instituut Knokke-Heist, zowel binnen het voltijds ge-

woon secundair onderwijs (structuur : eerste graad + tweede graad technisch secundair onderwijs en beroepssecundair onderwijs)+ derde graad technisch secundair onderwijs) als binnen het deeltijds secundair zeevisserij-onderwijs ;

- het Koninkrijk Werk Ibis Bredene, binnen het voltijds gewoon secundair onderwijs (structuur: eerste graad + tweede graad technisch secundair onderwijs).

Teruggaand tot en met het schooljaar 1995-1996 ziet de leerlingenevolutie er globaal als volgt uit:

	Provinciaal Maritiem Instituut	Koninklijk Werk Ibis
1995-1996	86	32
1996-1997	101	38
1997-1998	107	35
1998-1999	113	30
1999-2000*	117	37

* Voorlopig; definitieve tellingsdatum = 1 februari 2000

Uit dit cijfermateriaal blijkt dat het visserijonderwijs, ondergebracht in het studiegebied maritieme opleidingen, weliswaar een geringe rol vervult, doch zeker geen negatieve trend vertoont.

2. Het visserijonderwijs valt onder toepassing van een bijzondere gunstregeling, inzonderheid wat de schoolbevolkingsnormen betreft. Ik verwijs in dit verband naar het besluit van de Vlaamse regering 5 juni 1991 houdende de organisatie van het secundair zeevisserijonderwijs.

Onder meer het Provinciaal Maritiem Instituut ressorteert daarenboven onder het convenant "maritieme opleidingen", dat op 28 augustus 1998 tussen onderwijs en de bedrijfssector werd afgesloten rond items zoals de leerlingenstages, de nascholing en de materiële en logistieke ondersteuning.

Andere initiatieven worden vooralsnog niet overwogen. Ook bij de voorbereiding van het experimenteel modulair beroepssecundair onderwijs worden het studiegebied maritieme opleidingen in het algemeen en de visserijopleidingen in het bijzonder niet betrokken. Redenen hiervoor zijn enerzijds het ontbreken van door de SERV opgestelde beroepsprofielen (waarvan het modulair onderwijs immers vertrekt)

voor onderhavige sector en anderzijds het relatief gewicht van de maritieme opleidingen, dat verantwoordt dat de enorme tijd en energie die in de modularisering wordt gestoken in eerste instantie gaat naar meer bevolkte studiegebieden.

RENAAT LANDUYT

VLAAMS MINISTER
VAN WERKGELEGENHEID EN TOERISME

Vraag nr. 9 van 14 oktober 1999 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Vreemde werknemers – Au pair taalstudenten

Een nieuwe federale wet regelt het verlenen van een arbeidskaart aan niet EU-jongeren die als "au pair" een van de drie nationale talen wensen te komen leren of er zich in wensen te vervolmaken. Artikel 25, 4° stelt dat de jongeren in kwestie moeten beschikken over een basiskennis van een van die talen. Evenwel wordt niet gepreciseerd hoe die moet worden aangetoond.

In de praktijk is het zo dat de bevoegde diensten de voorwaarde zodanig interpreteren dat de basiskennis moet blijken uit het diploma waarop staat dat zij les hebben gekregen in de taal waarin zij zich wensen te vervolmaken. Aangezien het Nederlands nergens in het buitenland in het hoger secundair onderwijs wordt onderwezen, komt dit erop neer dat dossiers van jongeren die zich in het Nederlands wensen te vervolmaken systematisch worden afgewezen, ook al hebben ze Nederlands geleerd langs andere wegen.

De uitreiking van arbeidskaarten is een bevoegdheid van de minister.

Is de minister op de hoogte van dit fenomeen ?

Werd er hieromtrent al enig overleg gepleegd met de federale overheid ?

Antwoord

Naar aanleiding van het van kracht worden van de wet van 30 april 1999 inzake de tewerkstelling van vreemde werknemers, rijzen er meerdere problemen met betrekking tot de toepassing van deze nieuwe regelgeving.

Mede op mijn uitdrukkelijk verzoek werd er binnen de Adviesraad voor Vreemde Werknemers een werkgroep opgericht bestaande uit vertegenwoordigers van de diverse betrokken gewestadministraties, het federaal ministerie van Tewerkstelling en Arbeid, de dienst Vreemdelingenzaken en het federaal kabinet van Tewerkstelling en Arbeid. De taak van deze werkgroep bestaat erin een inventaris op te stellen van diverse interpretatieproblemen, lacunes, aanpassingen en gewenste wijzigingen ten aanzien van de bestaande teksten. Een eerste verslag van deze werkgroep zal worden voorgelegd op de eerstvolgende Adviesraad, die gepland is op 17 november aanstaande. Het ligt in de bedoeling van de Adviesraad om op basis van de conclusies van deze werkgroep voorstellen te formuleren aan de bevoegde federale minister van Tewerkstelling, mevrouw Laurette Onkelinx.

Met betrekking tot de voorwaarde gesteld in artikel 25, 4° van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 is het zo dat de vreemde au pair "een basiskennis moet bezitten van één van de drie nationale talen waarvan hij de kennis komt vervolmaken". Vermits overeenkomstig artikel 26, 2° deze taal dezelfde moet zijn als de omgangstaal van het gastgezin, zal dit voor Nederlandstalige gezinnen uiteraard het Nederlands zijn. Er wordt inderdaad nergens gepreciseerd hoe die basiskennis moet worden aangetoond.

Uit de betrokken bepaling dient wel te worden afgeleid dat deze basiskennis vooraf moet zijn verworven. In tegenstelling met wat de Vlaamse volksvertegenwoordiger stelt, is het evenwel niet zo dat door mijn diensten wordt gevraagd dat de taalkennis zou blijken uit een diploma HSO.

Krachtens artikel 25, 3° dient de au pair weliswaar te beschikken over een diploma dat als gelijkwaardig werd erkend aan het diploma hoger secundair onderwijs, doch de taalkennis moet niet noodzakelijk via *dit* diploma worden bewezen.

Door mijn diensten werd tot op heden enkel een formeel *attest* van een officiële onderwijsinstelling gevraagd waarin de basiskennis Nederlands wordt bevestigd. Dit biedt mijns inziens de meeste garanties voor een correcte en eenduidige toepassing van de au pair reglementering en het au pair statuut.

VERA DUA

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN LANDBOUW

Vraag nr. 7
van 10 september 1999
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Stort- en verbrandingsverbod – Afwijkingen

In het Jaarverslag 1998 van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) staat op bladzijde 31 te lezen dat de minister van Leefmilieu aan de exploitanten van stortplaatsen of verbrandingsinstallaties afwijkingen op stort- en verbrandingsverboden kan toestaan voor welbepaalde afvalstoffen.

1. Aan wie werd een dergelijke afwijking toegestaan ?
2. Om hoeveel afval ging het ?
3. Op welke basis werd de afwijking toegestaan ?

Antwoord

Ingevolge het Vlaams Reglement inzake Afvalvoorkoming en -beheer (Vlarea) zijn vanaf 1 juli 1998 verschillende stort- en verbrandingsverboden van kracht geworden. Meer bepaald geldt dit voor verschillende selectief ingezamelde afvalstoffen, namelijk oud papier en karton, groenafval, groente-, fruit- en tuinafval (GFT), glazen verpakkingen, metalen verpakkingen, kunststofflessen en kunststofverpakkingsafval en ten slotte drankverpakkingen. Voor al die selectief ingezamelde afvalstoffen geldt vanaf 1 juli 1998 zowel een stortverbod als een verbrandingsverbod. De bedoelde selectief ingezamelde afvalstoffen moeten worden verwerkt met het oog op de nuttige toepassing ervan.

Daarnaast is er ook een stortverbod van kracht geworden voor huishoudelijke afvalstoffen, met uitzondering van niet-recupereerbaar gesorteerd grof vuil en de afvalstoffen voortkomende uit het onderhoud door gemeentelijke diensten, en voor ongesorteerde bedrijfsafvalstoffen. De bedoelde afvalstoffen moeten, voorzover ze niet kunnen wor-

den verwerkt voor nuttige toepassing, bij voorkeur worden verbrand.

Aangezien er voor de verwerking, inzonderheid verbranding, van bepaalde afvalstoffen momenteel onvoldoende verwerkingscapaciteit beschikbaar is, is in Vlarea bepaald dat de Vlaamse minister van Leefmilieu, na advies van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM), aan de exploitanten van stortplaatsen of verbrandingsinstallaties op hun vraag individuele afwijkingen op de vermelde verboden kan toestaan voor welbepaalde afvalstoffen en voor een termijn van maximum twee jaar.

Ten gevolge van het ontbreken van voldoende verbrandingscapaciteit zijn voor huishoudelijke afvalstoffen en ongesorteerde bedrijfsafvalstoffen dan ook verschillende afwijkingsaanvragen ingediend. Voor de eerstgenoemde selectief ingezamelde afvalstoffen zijn geen afwijkingen aangevraagd.

Inzake huishoudelijke afvalstoffen

Een lijst van de afwijkingen inzake stortverboden verleend aan diverse stortplaatsexploitanten vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger als **bijlage**.

Aangezien Vlarea, van kracht vanaf 1 juni 1998, eveneens bepaalt dat voor huishoudelijke afvalstoffen minstens klein gevaarlijk afval (KGA), glasafval, papier en karton en grof vuil afzonderlijk moeten worden opgehaald en/of ingezameld, kon enkel een afwijking worden verleend voor huishoudelijke afvalstoffen waaruit het KGA, glasafval, papier en karton en grof vuil verwijderd zijn.

Voor het storten van grof huisvuil is geen afwijking verleend. Dat betekent dat vanaf 1 juli 1998 enkel nog gesorteerd niet-recupereerbaar grof huisvuil mag worden gestort. Volgens het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen wordt gesorteerd grof huisvuil gedefinieerd als grof huisvuil waaruit de herbruikbare goederen en de recycleerbare materiaalstromen zijn gesorteerd. De recupereerbare materiaalstromen bevatten minstens wit- en bruingoed, groenafval, papier en karton, metalen, textiel, inert afval, hout en autobanden. Dat betekent dat vanaf 1 juli 1998 enkel nog grof huisvuil kan worden gestort waaruit de vermelde herbruikbare goederen en de recupereerbare materiaalstromen zijn gesorteerd.

Inzake bedrijfsafvalstoffen

Door zes stortplaatsexploitanten werd een afwijking aangevraagd voor het verder storten van on-

gesorteerd bedrijfsafval na 1 juli 1998. Volgens het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen wordt gesorteerd bedrijfsafval gedefinieerd als bedrijfsafval waaruit de herbruikbare goederen en de recycleerbare materiaalstromen zijn gesorteerd. De recupereerbare materiaalstromen bevatten minstens wit- en bruingoed, groenafval, papier en karton, metalen, textiel, inert afval, hout, autobanden, groente-, fruit- en tuinafval, plantaardig organisch afval en glazen verpakkingen.

Aangezien Vlarea, van kracht vanaf 1 juni 1998, eveneens bepaalt dat voor bedrijfsafvalstoffen minstens glasafval en papier en karton afzonderlijk moeten worden opgehaald en/of ingezameld, kon enkel een afwijking worden verleend voor bedrijfsafvalstoffen waaruit glasafval en papier en karton verwijderd zijn.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 8 van 6 oktober 1999 van de heer JOHAN MALCORPS

Pcb-vernietigingsbeleid – Stand van zaken

Pcb's (polychloor bifenyl) behoren tot de groep van persistente organische pollutanten die via globale distillatie op wereldschaal verspreid raken en een toenemende bedreiging vormen voor mens en milieu. Zo is bijvoorbeeld de bioaccumulatie bekend van pcb's bovenaan de arctische voedselketen (bij eskimo's, ijsberen, ...).

Het is van belang dat Vlaanderen zich mee inschrijft in het voornemen van UNEP (United Nations Environmental Program) om binnen één generatie deze hardnekkige gifstoffen uit ons milieu te bannen. Krachtens de OSPAR-conventie (Convention for the Protection of the Marine Environment of the North-East Atlantic) moest de vernietiging van pcb's in ons land al eind dit jaar een feit zijn. Dit blijkt in de praktijk niet haalbaar. Maar in het kader van het pcb-vernietigingsbeleid in Vlaanderen (cf. Actie 31 van het Milieubeleidsplan) wil men wel zo snel mogelijk gaan.

In dit verband is het van belang zicht te krijgen op alle pcb-afvalstromen in het gewest en de wijze waarop ze kunnen worden beheerst en verwerkt op zo kort mogelijke tijd.

1. Hoeveel pcb-houdende transformatoren bevinden zich nog in het Vlaamse gewest ?

Hoeveel pcb-houdende condensatoren ?

In welke economische sectoren ?

Over welk gewicht aan transformatoren gaat het en over welk volume aan te verwerken pcb-olie ? Hoeveel transformatoren en transformatorolie zijn verontreinigd met pcb-resten (meer dan 50 ppm) ?

Hoeveel van deze transformatoren en pcb-olie worden nu reeds verwerkt (ontmanteling, zuivering en recyclage van de karkassen, verbranding van de pcb-olie of ander gecontamineerd pcb-afval) ? Wordt reiniging en "refilling" van pcb-houdende transformatoren toegestaan ?

2. In welke mate is er een sluitende inventaris van kleinere transformatoren (bv. in appartementsgebouwen) ?

In welke mate is er een sluitende controle op wat er gebeurt met oudere transformatoren bij afbraak van gebouwen, bij afbrekers/slopers, in de schrootsector ?

3. Hoe groot wordt het gewicht aan condensatoren en de hoeveelheid pcb-olie geschat in condensatoren van kleinere apparaten in Vlaanderen ?

Wat zijn de resultaten van de inventaris die de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) liet opmaken door een adviesbureau van de "niet onder controle gehouden en niet-geïdentificeerde pcb's" ?

Kan het schema meegedeeld worden dat door OVAM werd opgemaakt voor de inzameling en verwijdering van pcb-houdende onderdelen van wasmachines, TL-lampen en dergelijke (cf. Jaarverslag OVAM 1998, blz. 26) ?

4. In het pcb-verwijderingsplan in het Milieujaarprogramma 1999 is bepaald dat de grote transformatoren (van de elektriciteitsproductie) in principe worden afgebouwd tegen 2005.

Is daarvoor voldoende verwijderingscapaciteit aanwezig in Vlaanderen ? In welke mate kunnen de afwijkingen voorzien tot 2010 dit verwijderingsscenario doorkruisen ? Zijn er minimale doelstellingen bepaald ? Worden ook alternatieve verwijderingswijzen onderzocht dan enkel verbranding (ontsmetting of dehalogenatie, solventextractie, bioremediatie via bacteriën, ...) ?

5. M.b.t. de pcb-afvalstromen over de grenzen heen: hoeveel pcb-afvalolie (met een pcb-concentratie van respectievelijk kleiner dan 30 ppm, tussen 30 en 50 ppm, tussen 50 en 1000 ppm en groter dan 1000 ppm) gaat vanuit Vlaanderen naar Wallonië (de cementovens), naar Nederland (bv. Akzo), naar andere landen ?

Hoeveel pcb-afval wordt ingevoerd vanuit andere gewesten of landen naar Vlaanderen ? Waar wordt de pcb-afvalolie verwerkt: bij Indaver, BASF of elders ?

6. Is er zicht op de hoeveelheid met pcb's sterk gecontamineerde gronden ? Worden er achtergrondwaarden en saneringsnormen ingevoerd specifiek voor pcb's naar Nederlands en Duits voorbeeld ?

7. Is er zicht op de "normale" achtergrondwaarden aan pcb's in water, lucht en bodem in Vlaanderen ? Is het niet noodzakelijk de hoeveelheid pcb's in kaart te brengen die vrijkomt bij specifieke processen, bijvoorbeeld bij verbrandingsovens ?

Wordt in het kader van de aanpak van de dioxine-emissies in de toekomst een opdeling gemaakt tussen enerzijds dioxines/furanen en anderzijds vergelijkbare stoffen, maar met een eigen specificiteit, zoals hcb en pcb's ?

Aanvullend antwoord

Hierbij antwoord op subvraag 7 van voormelde schriftelijke vraag.

- a) Pcb's (polychloorbifenylen) worden door de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) niet op grote schaal gemeten in het oppervlaktewater in Vlaanderen. Deze verbindingen zijn immers minder goed oplosbaar in water. Als ze al aanwezig mochten zijn, komen zij in belangrijke mate geassocieerd aan partikels voor (de affiniteit voor zwevend stof stijgt met toenemende chloorsubstitutie). Er bestaan heel veel pcb's. Zij worden gerangschikt volgens de Ballschmitter-klassering, en doorgaans worden (minstens) de nrs. 28, 52, 101, 118, 135, 153 en 180 geanalyseerd.

De Vlaamse basiskwaliteitsnorm voor oppervlaktewater is als volgt bepaald in titel II van Vlarem : de mediaanwaarde van de som van de pcb-concentraties mag maximum 7 ng/l (ng : nanogram) zijn. Deze norm wordt op de onder-

zochte meetplaatsen nergens overschreden, omdat de pcb's meestal niet worden teruggevonden (meetresultaat onder de detectielimiet). Er komen evenwel sporadisch relatief hoge concentraties voor van enkele tientallen ng/l, en zeer uitzonderlijk zelfs van meer dan 100 ng/l.

In het Scheldesediment (waterbodem) worden doorgaans weinig pcb's aangetroffen. De hoogste concentraties worden gemeten voor pcb 138 en pcb 153, met maxima tussen 5 en 10 µg/kg in 1997 en 1999 (de Nederlandse "Vierde Nota Waterhuishouding" stelt 4 µg/kg per individuele pcb als maximum toelaatbaar risico voorop). Een beperkt aantal monsters van zwevend stof werd de afgelopen jaren door VMM geanalyseerd, onder meer op pcb's. De gemeten concentraties waren zeer uiteenlopend. Het meest met pcb's verontreinigde zwevende stoffen werden aangetroffen in de Schelde en de Rupel. In minder geïndustrialiseerde stroomgebieden (Mandel, Nete) zijn de concentraties zeer laag.

De VMM heeft in 1997 een meetprogramma naar dichloorvos en andere bestrijdingsmiddelen in het regenwater in Vlaanderen opgestart. De metingen worden uitgevoerd in Gent, in Oostende, in Kessel-Lo (stedelijke omgevingen), in de Blankaart (Woumen) nabij de Franse grens en landbouwgebied en in Bokrijk (natuurgebied). Afhankelijk van de geïncubeerde hoeveelheid regen wordt in deze stalen ook de aanwezigheid van pcb's nagegaan. De meetresultaten waren in 1998 voor alle monsters negatief, dit wil zeggen kleiner dan de detectielimiet van 5 ng/l. Ook in 1997 werden geen positieve waarden gevonden.

Pcb's zijn stabiele producten die in principe niet of slechts in zeer lage concentraties worden uitgestoten in de omgevingslucht. Daarom worden hun concentraties niet gemeten in de omgevingslucht.

Op basis van de beschikbare gegevens kunnen de "normale" achtergrondwaarden aan pcb's in de bodem als volgt worden geschat.

In Vlaanderen werden, in gebieden die weinig of niet menselijk werden beïnvloed voor de bovenste 10 cm van de bodem, volgende waarden gemeten :

- voor mono-, di-, tri-, tetra-pcb-isomeren : 1 µg/kg ds (microgram per kilogram droge bodem), dit is de detectielimiet,

- voor penta-pcb-isomeren : 15 µg/kg ds,
- voor hexa-pcb-isomeren : 35 µg/kg ds,
- voor hepta-pcb-isomeren : 15 µg/kg ds,
- voor octo-, nona-, deca-pcb-isomeren : 1 µg/kg ds of de detectielimiet.

Voor penta-, hexa- en hepta-pcb-isomeren zijn de resultaten gebaseerd op het 90 %-percentiel van de resultaten van de geanalyseerde stalen. De stalen werden genomen tussen juni 1992 en januari 1993 en resulteerden na opdeling van de monsters in 100 te analyseren stalen, afkomstig van 25 plaatsen verspreid over Vlaanderen.

Er werd geen correlatie gevonden met het organische stofgehalte van de bodem.

- b) Voor bedrijven is via het milieujaarverslag (titel II van Vlarem) op dit ogenblik niet in rapportering van pcb's voorzien. Door de Europese Commissie is dit ook niet opgenomen in de voorstellen in het kader van het Comité, artikel 19 van de richtlijn inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging (IPPC) met betrekking tot het opstellen van een geïntegreerde inventaris (lucht, water).

Het opstellen van een emissie-inventaris van pcb's door middel van emissiemetingen bij bijvoorbeeld verbrandingsovens is wellicht niet relevant. Er kan worden verondersteld dat bij lage dioxine-emissies, als resultaat van de toegepaste zuiveringstechnologie, ook de pcb-concentratie in de afgassen gering zal zijn. Dit werd bevestigd door de resultaten van gelijktijdige dioxinen- en pcb-metingen bij Indaver in 1999 uitgevoerd in opdracht van de afdeling Milieu-inspectie. De concentratie van elk van de zeven gemeten pcb-congeneren bedroeg minder dan 0,02 en 0,03 µg/Nm³ (detectielimiet) (Nm³ : normaal kubieke meter).

- c) Aanpak van hcb en pcb's als onderdeel van het beleid inzake dioxine-emissies zou als eerste stap het opstellen van een emissie-inventaris vereisen. Dit veronderstelt het meten van verschillende congenen van pcb's, naast deze van dioxines en furanen. Rekening houdende met de mogelijkheid van een uitbreiding naar andere dioxineachtigen, zoals gebromeerde en gemengd gehalogeneerde dioxines en furanen en hun congenen, zou een emissiemeting het bepalen van een zeer groot aantal chemische verbindingen inhouden. Hoewel deze informatie vanuit onderzoeksstandpunt heel waardevol

kan zijn, is het in het kader van monitoring en sanering meer belangrijk om zo snel en eenvoudig mogelijk de ernst van de emissie te bepalen, bijvoorbeeld door de meest representatieve en best traceerbare congener van het totaalpakket te meten en op basis hiervan via omrekeningsfactoren de totaalemisatie te bepalen. Discussies over de haalbaarheid van deze methode en de concrete invulling ervan zijn internationaal aan de orde in wetenschapskringen, maar het is op dit ogenblik niet mogelijk om op basis van de mij beschikbare gegevens hierover conclusies te trekken.

(Antwoord op subvragen 1-6 : zie Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 4 van 3 december 1999, blz. 184-186 – red.)

**Vraag nr. 11
van 12 oktober 1999
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN**

Kabinetten – Samenstelling

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden
Vraag nr. 8
van 12 oktober 1999
van de heer Christian Van Eyken
Blz. 314

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

**Vraag nr. 13
van 12 oktober 1999
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH**

Rendac Denderleeuw – Controle en sanering

Het vilbeluik Rendac in Denderleeuw heeft de laatste jaren al heel wat stof doen opwaaien omtrent stank- en roethinder die het bedrijf vooral in de regio rond Affligem veroorzaakt. Rendac deed de afgelopen jaren inspanningen om die hinder tot een minimum te beperken, maar sinds de recente dioxinecrisis nemen de klachten toe.

Al het slachtafval uit Vlaanderen wordt door Rendac verwerkt, wat heel wat overlast meebrengt voor de buurtbewoners. Ook wat de controle betreft, loopt er heel wat fout. Denken we maar aan het slib dat werd verwerkt in veevoeder. Nochtans bestaat er een saneringscommissie, met vertegenwoordigers van de omringende gemeentebesturen.

1. Welke instantie oefent de controle uit op de werkzaamheden van het bedrijf Rendac ?

2. Er bestaat een saneringscommissie met vertegenwoordigers van de omliggende gemeentebesturen.

Wat is de samenstelling en de taak van deze commissie ?

3. Sinds de dioxinecrisis zijn er heel wat klachten over stank- en roethinder die het bedrijf veroorzaakt.

Welke maatregelen werden er genomen om aan deze overlast een einde te ?

Antwoord

1. Voor het Vlaams Gewest wordt het toezicht op de toepassing van het milieuvergunningendecreet en zijn uitvoeringsbesluiten, alsmede op de naleving van de milieuvergunning, uitgeoefend door de toezichthoudende ambtenaren van de afdeling Milieu-inspectie van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) en de afdeling Preventie en Ambulante Gezondheidszorg van de administratie Gezondheidszorg (wat de gezondheidsaspecten betreft).

De toezichthoudende ambtenaren van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij houden toezicht op de aangelegenheden geregeld in het afvalstoffendecreet en de uitvoeringsbesluiten ervan, met uitzondering van de vergunningplichtige handelingen.

2. Bij besluit nr. 41011/4/A/2 van 10 november 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen werd in de voorwaarden met betrekking tot de sanering een begeleidingscommissie opgericht.

De samenstelling van deze commissie is als volgt :

- de exploitant ;
- het gemeentebestuur van Denderleeuw ;
- de bestendige deputatie van Oost-Vlaanderen (afdeling 82 – Milieuhygiëne) ;
- het Vlaams Gewest – afdeling Milieuvergunningen ;
- het Vlaams Gewest – afdeling Milieu-inspectie ;
- het Vlaams Gewest – afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen ;
- het Vlaams Gewest – afdeling Preventie en Ambulante Gezondheidszorg ;
- de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest ;
- de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) ;
- een vertegenwoordiger van de plaatselijke milieuorganisatie, aangewezen op voorstel van de Bond Beter Leefmilieu (BBL).

Bij ministerieel besluit nr. AMV/00001261/606 van 9 juni 1996 werd hieraan nog een vertegenwoordiger van elke in het bedrijf representatieve vakbondsorganisatie toegevoegd.

De taak van de begeleidingscommissie, die zesmaandelijks wordt samengeroepen, is het bespreken van een voortgangsrapport dat door de exploitant wordt voorgelegd. Dit voortgangsrapport dient een overzicht te bevatten van de gerealiseerde saneringsmaatregelen, de nog geplande en te plannen maatregelen, hun te verwachten effecten en de geplande tijdsschema's voor de realisatie.

3. Sedert juni 1999 tot heden, dit is tijdens de lopende opruiming van verdachte dierlijke producten in het kader van de dioxinecrisis, zijn er vier klachten van buurtbewoners geregistreerd door de afdeling Milieu-inspectie. Om milieuoverlast tijdens de opruimingsactie te voorkomen, heeft het bedrijf volgende maatregelen genomen : een derwijze planmatige aanvoer dat de afvalstoffen direct worden verwerkt zonder tussenopslag op het bedrijf, en de continue werking van een naverbrandingsinstallatie voor procesdampen om emissies bij storingen te ondervangen. Deze maatregelen zijn een aanvulling op het lopend saneringsprogramma. Het

betreft een vijfpuntenprogramma met vooropgestelde uitvoering tegen einde 1999. Het resultaat wordt gevolgd via een controleprogramma van de geurproblematiek, waarbij gedurende drie opeenvolgende jaren een geurstudie wordt voorgelegd aan de begeleidingscommissie. Op basis van de geurstudie wordt het saneringsprogramma aangevuld of bijgestuurd.

**Vraag nr. 15
van 14 oktober 1999
van de heer PIETER HUYBRECHTS**

Sluikstorten – Maatregelen

Het aantal sluikstorten neem spectaculair toe. Zo heeft de Mechelse politie tot eind augustus 1999 reeds 362 processen-verbaal (PV) voor sluikstorten geregistreerd. Voor 1998 bedroeg het totale aantal PV's 358.

Eén van de oorzaken van het sluikstorten zou de hoge prijs van de vuilzakken kunnen zijn.

1. Doet de toename van het aantal sluikstorten zich in gans Vlaanderen voor ?
2. Hoeveel PV's wegens sluikstorten werden de jongste vijf jaren opgemaakt ? In hoeveel gevallen werden correctionele dossiers tegen sluikstorters opgesteld ?
3. Welke preventieve maatregelen heeft de minister genomen om het sluikstorten zoveel mogelijk te ontmoedigen ?

Antwoord

1. De toename van het aantal sluikstorten in de regio Mechelen heeft vooral te maken met een grondigere controle door de bevoegde ambtenaren (politie).

Sinds het invoeren van een duurdere huisvuilzak in bepaalde gemeenten in het Vlaamse gewest, blijkt dat sommige burgers erg vindingrijk zijn om dat dure tarief te ontwijken (afvaltoerisme, sluikstorten, sluikverbranding). De burgers die wel bereid zijn om correct te betalen voor de inzameling van hun huishoudelijk afval zouden de dupe zijn indien er geen controle is op het ontwijkgedrag. Daarom wordt in vele gemeenten een streng beleid gevoerd inzake handhaving.

De gemeenten bepalen zelf hoe dit beleid te voeren.

2. De selectie van de PV's gebeurde op basis van het artikel 12 van het afvalstoffendecreet. Hieronder vallen sluikstorten, illegale opslag, achterlaten van afval, sluikverbranden, ... De Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) maakte 52 PV's op voor overtredingen tegen artikel 12 van het afvalstoffendecreet (lijst als **bijlage**).

Het gevolg van deze PV's was :

- 9 seponeringen,
 - 13 nog in onderzoek,
 - 4 vonnissen,
 - 26 waarvan nog geen stand van zaken bekend is.
3. Tot 1998 werden de recipiënten ter voorkoming van zwerfvuil gesubsidieerd door OVAM.

In het voorjaar van 1999 liep er een grootschalige campagne Vlaanderen Proper, waarbij de strijd tegen het zwerfvuil werd aangevat.

Ter ondersteuning van de gemeenten werd een bijkomende optie toegevoegd aan het gemeentelijk milieuconvenant. Op 16 maart 1999 keurde de Vlaamse regering optie 9 van het gemeentelijk milieuconvenant 1997-1999 goed. Gemeenten die deze nieuwe optie ondertekenen, kunnen aanspraak maken op een vergoeding van 200.000 frank per gemeente. OVAM stelde een handleiding op waarin vermeld staat wat de gemeenten minimaal moeten doen in het kader van optie 9. In oktober 1999 hebben reeds 81 gemeenten optie 9 ondertekend.

Andere lokale maatregelen worden op gemeentelijk niveau genomen. Zo hebben enkele steden (bijvoorbeeld Gent) al waste watchers in de straten lopen om het zwerfvuil tegen te gaan.

Zowel de grootschalige sensibiliseringscampagne als de ondersteuning via het convenant hebben niet het gewenste effect gehad en liggen op dit ogenblik ter discussie. Duidelijk is dat meer de kern van het probleem zal moeten worden aangepakt : het voorkomen van afval.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 16
van 18 oktober 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Kabinetsmedewerkers – Vrouwen

Zie :

Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke kansen

Vraag nr. 15

van 18 oktober 1999

van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen

Blz. 253

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

**Vraag nr. 17
van 18 oktober 1999
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH**

Waterzuiveringsstation Merchtem – Stand van zaken

In een brief van 2 september 1999 van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, administratie Ruimtelijke Ordening, wordt meegedeeld dat de Vlaamse regering op 25 mei van dit jaar besloten heeft tot een voorlopige vaststelling van het ontwerpplan tot gedeeltelijke wijziging van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse. Dit besluit houdt in dat wordt afgezien van de bouw van een waterzuiveringsstation voor 36.000 IE (inwonersequivalent) op Terlinden-Merchtem en dat wordt geopteerd voor de Hoge Wei in Merchtem.

1. Kan de minister een stand van zaken meedelen m.b.t. het waterzuiveringsstation in Merchtem, meer bepaald in verband met:

- de definitieve goedkeuring van de locatie,
- het verloop van de procedure,
- de aanvang en duur van de werken,

– de kostprijs van de werken ten laste van gemeente/Vlaams Gewest ?

2. Welke maatregelen worden er genomen om milieu- en geurhinder tot een minimum te beperken ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

Gecoördineerd antwoord

1. In het op 4 juni 1998 goedgekeurde technisch plan van de NV Aquafin voor de rioolwaterzuiveringsinstallatie (RWZI) Merchtem wordt de vestiging gepland aan Terlinden. Ingevolge de noodzakelijke gewestplanwijziging voor deze RWZI besliste de Vlaamse regering op 5 mei 1999 in een terrein te voorzien aan de Hoge Wei, rekening houdende met het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen.

De procedure voor deze gewestplanwijziging is momenteel lopende. Bij naleving van de wettelijk voorgeschreven termijnen – en zonder gebruikmaking van de wettelijk beschikbare mogelijkheden van termijnverlengingen – kan een definitieve goedkeuring van de gewestplanwijziging voor Halle-Vilvoorde-Asse op zijn vroegst in juni 2000 worden verwacht.

Het bondig verloop van de procedure, conform artikel 11 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, is als volgt :

- a) 25 mei 1999 : voorlopige vaststelling door de Vlaamse regering ;
- b) 25 oktober 1999 tot en met 23 december 1999 : openbaar onderzoek, georganiseerd door de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant ;
- c) periode van zestig dagen na het openbaar onderzoek voor advies door de betrokken gemeenten en de bestendige deputatie ;
- d) periode van zestig dagen waarin advies wordt uitgebracht door de Regionale Commissie van Advies (met verlengingsmogelijkheid van zestig dagen) ;
- e) definitieve vaststelling door de Vlaamse regering binnen een periode van zestig dagen

(met verlengingsmogelijkheid van zestig dagen) ;

f) bekendmaking in het Belgisch Staatsblad en inwerkingtreding vijftien dagen na bekendmaking.

Indien voor de Hoge Wei wordt geopteerd, zal door de NV Aquafin een nieuw technisch plan moeten worden opgemaakt voor deze RWZI. Ik schat dat in dat geval ongeveer drie jaar na de gewestplanwijziging met de werken kan worden gestart. De duur van de werken wordt geraamd op negentien maanden. De kostprijs van de werken is ten laste van het Vlaams Gewest en bedraagt circa 121 miljoen frank.

De gemeente Merchtem prefereert een RWZI aan Terlinden, maar verder van de bewoning dan voorgesteld door de NV Aquafin.

Tot zolang er geen duidelijkheid is over de plaats, wordt door de NV Aquafin aan het project niet voortgewerkt.

2. Met betrekking tot de geurhinder worden bij de opmaak van een technisch plan of een ontwerp van een RWZI een aantal principes toegepast waardoor geurhinder maximaal wordt voorkomen.

Als belangrijkste basisprincipes kunnen worden genoemd : (i) de lage slibbelasting van de RWZI waardoor de slibproductie wordt beperkt en het gevormde slib voldoende wordt gestabiliseerd, en (ii) de optimale positionering van de verschillende procesonderdelen op het perceel van de RWZI.

Daarnaast worden in bepaalde gevallen in het technisch plan bijkomende maatregelen opgenomen, met name afdekking van procesonderdelen in combinatie met ventilatie en biologische luchtbehandeling. Deze bijkomende maatregelen worden in principe enkel opgenomen indien op een afstand van minder dan vijftig meter meer dan twee geurgevoelige objecten zijn gelokaliseerd (woningen, scholen, ...). Deze regel was niet van toepassing voor de vestigingsplaats ter hoogte van Terlinden. Bij een gewijzigde locatie wordt dit opnieuw geëvalueerd.

Algemeen worden ook steeds voorzorgsmaatregelen genomen om de geluidsimpact te beperken. De belangrijkste voorzorgsmaatregel hierbij is opnieuw de optimale positionering van de verschillende procesonderdelen op het perceel

van de RWZI. Indien vereist, kan de geluidsemissie veroorzaakt door een RWZI worden gereduceerd door het plaatsen van afdekkingen of schermen ter hoogte van de procesonderdelen.

Om de visuele impact te reduceren, wordt de RWZI steeds omgeven door een groenscherm.

In de milieuvergunning kunnen deze bijkomende maatregelen worden opgelegd. De beslissing hierover valt dus pas op het ogenblik van het concrete project, dat in detail is omschreven in de milieuvergunningsaanvraag.

Vraag nr. 18
van 18 oktober 1999
van de heer JAN LOONES

Havenuitbouw Zeebrugge – Gebiedsbestemmingen

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden

Vraag

van 18 oktober 1999

van de heer Jan Loones

Blz. 223

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 19
van 20 oktober 1999
van de heer JOHAN MALCORPS

Afvalolie – Verwerking

1. In antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 21 van 7 oktober 1997 aan de toenmalige minister bevoegd voor Leefmilieu Theo Kelchtermans, gaf OVAM (Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest) volgende extrapolaties inzake de productie van afgewerkte olie in Vlaanderen voor het jaar 1995 : 134.989 ton "totaal afgewerkte olie", 67.812 ton "minerale en synthetische oliën en vetten", 15.003 ton "olie-

achtige tankresidu's en olieachtig slib", 32.854 ton "emulsies", 5.800 ton "afvaloliën afkomstig uit de scheepvaart" en 13.460 ton "andere". Tevens gaf men de hoeveelheden aan afgewerkte olie op die officieel waren gemeld. Hieruit bleek dat bijna de helft van de afgewerkte olie niet werd gemeld (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 6 van 15 december 1997, blz. 819 e.v. – red.*).

Kan de minister mij de meest actuele gegevens meedelen voor de betrokken categorieën, zowel wat de (geschatte) productie, als wat de melding betreft ?

2. Hoeveel van deze afvalolie wordt opgewerkt tot nieuwe brandstof ? Hoeveel wordt opnieuw geraffineerd ? Hoeveel afvalolie wordt verbrand in installaties voor industrieel afval ?

Wat zijn de meest actuele gegevens over de hoeveelheden Vlaamse afvalolie die worden verwerkt in Vlaanderen, in Wallonië, buiten België ? Hoeveel afvalolie van Waalse, Brusselse of buitenlandse oorsprong wordt verwerkt in Vlaanderen ?

3. Is er zicht op de hoeveelheid afvalolie die rechtstreeks door garagisten opnieuw als brandstof wordt gebruikt, of die door afvalolieophalers aan garages wordt geleverd ?

Wordt het gebruik van afvalolie als brandstof in garages voldoende gecontroleerd ? Wat met de samenstelling van de gebruikte afvalolie ? Wat met de emissies ?

Waarom wordt het stoken van afvalolie in garages niet geheel verboden ?

4. Is er zicht op de hoeveelheid afvalolie die nog door serristen wordt gebruikt in Vlaanderen ?

Waarom wordt ook deze toepassing niet definitief verboden ?

5. Heeft de minister, na kennisname van de BBT-studie (best beschikbare techniek) rond de verwerking van afgewerkte olie door VITO (Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek), initiatieven genomen om bepaalde verwerkingswijzen van afvalolie te stimuleren (bv. herraffineren van afvalolie) en andere veeleer te ontraden (bv. gebruik als secundaire brandstof) ?

Antwoord

1. De specifieke cijfergegevens die werden gevraagd, vereisen meer opzoekingswerk in de betrokken databanken. Door aanpassingswerken aan deze databanken met het oog op het jaar 2000 laten deze opzoekingsresultaten even op zich wachten.

Voor de overige vragen kan op basis van vroegere gegevens en een huidige algemene inschatting het volgende worden geantwoord.

2. De verwerking van afgewerkte olie in het Vlaamse gewest bestaat hoofdzakelijk uit het verbranden ervan in overeenkomstig Vlarem vergunde verbrandingsinstallaties voor afvalstoffen.

Behandelde afgewerkte olie kan ook als secundaire grondstof als brandstof worden gebruikt indien wordt voldaan aan de criteria van het Vlaams Reglement inzake Afvalvoorkoming en -beheer (Vlarea) en er hiervoor bovendien een gebruikscertificaat werd afgeleverd. Deze mogelijkheid is momenteel echter een louter theoretische verwerkingsmogelijkheid, daar er in de praktijk nog geen enkel gebruikscertificaat dienaangaande werd verleend.

Slechts een minuscule fractie van de geproduceerde afgewerkte olie wordt op een andere wijze verwerkt. Momenteel wordt binnen Vlaanderen nog geen afgewerkte olie opnieuw geraffineerd.

De cijfers over verwerking van Vlaamse olie in Wallonië en het buitenland (en omgekeerd) dienen nog verder te worden opgezocht in de al vermelde databanken.

3. Volgens de bepalingen van artikel 5.2.2.8.4. § 1 van titel II van Vlarem mag afgewerkte olie die ontstaat in een bedrijf, in het bedrijf zelf als brandstof worden aangewend in een daartoe geëigende en vergunde stookinstallatie, mits wordt voldaan aan de geldende voorwaarden voor de verbranding van afgewerkte olie.

Concreet betekent dit dat de afgewerkte olie die ontstaan is binnen het bedrijf zelf, door garagisten als brandstof kan worden gebruikt, mits deze afgewerkte olie voldoet aan de criteria bedoeld in artikel 4.2.5.1. van Vlarea.

Bovendien dient de verbrandingsinrichting vergund te zijn onder de rubriek 2.3.4.c) van titel I

van Vlarem. De emissiegrenswaarden waaraan moet worden voldaan voor installaties met een nominaal thermisch vermogen van minder dan 10 megawatt (MW), zijn bepaald in artikel 5.2.3.5.5 van titel II van Vlarem. Verbrandingsinstallaties met een nominaal thermisch vermogen van meer dan 10 MW moeten voldoen aan de emissiegrenswaarden voor verbrandingsinstallaties voor gevaarlijke afvalstoffen (artikel 5.2.3.2.4. van titel II van Vlarem).

Om de norm van het sedimentgehalte te allen tijde te respecteren, moet een decantatiesysteem of een filter worden gebruikt voordat de afgewerkte olie als brandstof wordt verbrand. Bovendien is het gebruik van afgewerkte olie als brandstof slechts toegelaten indien aan de hand van een analyseverslag, uitgevoerd door een hiervoor erkend laboratorium, vastgesteld is dat de afgewerkte olie wel degelijk aan de gestelde criteria qua samenstelling voldoet; deze analyse dient regelmatig en minstens één keer per jaar te worden uitgevoerd.

Ook garagisten vallen onder de jaarlijkse meldingsplicht. Indien zij de door hen geproduceerde afgewerkte olie zelf verbranden, dient dit eveneens kenbaar te worden gemaakt via de meldingsgegevens.

Afgewerkte olie ingezameld via erkende ophalers voor afgewerkte olie, dient te worden afgeleverd aan een vergunde inrichting voor het verwerken van afgewerkte olie en kan pas na behandeling van de afgewerkte olie als brandstof aan de garagisten worden geleverd.

Elke partij afgewerkte olie die voor gebruik als brandstof wordt geleverd, dient vergezeld te zijn van een attest waarin de vergunninghouder van de inrichting voor het behandelen van afgewerkte olie bevestigt dat de afgewerkte olie beantwoordt aan de vermelde criteria qua samenstelling, en kan worden verbrand in een daartoe geëigende en vergunde verbrandingsinstallatie. De criteria waarvan sprake, zijn de criteria bepaald volgens artikel 4.2.5.1. van Vlarea. Een dergelijke stookinstallatie dient conform titel I van Vlarem vergund te zijn onder de rubriek 2.3.4.c).

Het toezicht op de verbranding van afgewerkte olie bij garagisten gebeurt krachtens de bepalingen van titel I van Vlarem en is een bevoegdheid van de Milieu-inspectie en de gemeentelijke milieuableidaren. OVAM heeft geen gegevens inzake de controle op het gebruik van af-

gewerkte olie als brandstof in garages, ook niet aangaande de samenstelling van deze gebruikte afgewerkte olie en evenmin aangaande de emissies.

Aangezien de huidige reglementering (vergunningplicht, samenstellingsvereisten en emissienormen) reeds voldoende streng is, is er momenteel geen aanleiding om een algeheel verbod tot verbranden van afgewerkte olie bij garagisten uit te vaardigen.

4. Het aantal serristen dat nog afgewerkte olie verbrandt, is volgens de gegevens van de afdeling Milieu-inspectie zeer beperkt. Het voorbije jaar werden twintig serristen gecontroleerd, waarvan slechts één nog afgewerkte olie gebruikte als brandstof.

Vermits serristen afhankelijk zijn van vergunde verwerkers voor de levering van afgewerkte olie en deze verwerkers tot vandaag geen afgewerkte olie kunnen leveren die aan de samenstellingscriteria voldoet, is het gebruik van afgewerkte olie als brandstof bij de serristen bijna tot nul herleid.

5. In mijn opdracht wordt binnen OVAM momenteel gewerkt aan het ontwerp van milieubeleids-overeenkomst (MBO) inzake afgewerkte olie.

Deze overeenkomst beoogt, overeenkomstig het afvalstoffenbeleid van de Europese Unie en van het Vlaams Gewest, in de eerste plaats de bestaande situatie inzake het beheer van afvalolie te verbeteren door het stimuleren van preventie, alsmede de selectieve inzameling en de adequate verwerking van afvalolie, rekening houdende met de technische, economische en organisatorische mogelijkheden.

De uitvoering van deze overeenkomst dient er toe te leiden dat 100 % van de potentieel beschikbare hoeveelheid afvalolie wordt ingezameld. Voor het bepalen van de potentieel beschikbare hoeveelheid afvalolie wordt rekening gehouden met de hoeveelheid olie die op de markt werd gebracht en de verliezen die ontstaan door de consumptie van olie.

De ingezamelde afvalolie dient uitsluitend te worden verwerkt met toepassing van de beste beschikbare technieken. Met "beste beschikbare technieken" worden die technieken bedoeld die werden opgenomen in de BBT-studie "afgewerkte olie" van VITO. Deze technieken zullen

geregeld worden geëvalueerd in overleg met alle betrokken partijen.

Voorkeur wordt gegeven aan de regeneratie van afvalolie. In het bijzonder wordt ernaar gestreefd dat tegen uiterlijk 2004 minimaal 75 % van de ingezamelde hoeveelheid afvalolie wordt geregenereerd.

Dit ontwerp van MBO inzake afgewerkte olie zit momenteel in het stadium van bespreking met de betrokken sector. Het is de uiteindelijke bedoeling dat er na overleg met de volledige sector tegen eind dit jaar een consensus kan worden verkregen onder de diverse actoren, waarbij een tekst kan worden voorbereid die zowel binnen het Vlaams, het Waals als het Brussels Gewest kan worden aanvaard.

Vraag nr. 20
van 20 oktober 1999
van de heer JOHAN MALCORPS

Afgewerkte frituurvetten en -oliën – Verwerking

De laatste maanden is er ongerustheid gerezen over de inzameling en verwerking van afgewerkte frituurvetten en -oliën.

1. Hoeveel frituurvetten en -oliën werden de laatste jaren in Vlaanderen opgehaald? Via containerparken? Via ophalers bij restaurants en frituren?

Heeft men weet van de hoeveelheid gebruikte frituurvetten en -oliën die vrijkomen specifiek bij frituren? Stemt deze hoeveelheid overeen met de hoeveelheid die mag worden verwacht als alle frituur uitbaters de beste praktijk toepassen (bv. dagelijkse vervanging van het frietvet)?

Hoeveel afgewerkte frituurvetten komen als afval vrij in de voedingsindustrie (bv. chipsfabrieken)?

2. Hoeveel ophalers van frituurvetten en -oliën hebben ook een vergunning voor het ophalen van andere types van oliën of vetten?
3. Hoeveel van de afgewerkte frituurvetten en -oliën (opgesplitst per oorsprong) werd verwerkt als grondstof voor veevoer, vóór de dioxinecrisis? Hoeveel van de afgewerkte frituurvetten en -oliën had ook vóór de dioxinecrisis reeds een andere bestemming (herconditione-

ring en inzet in de oleochemie, afvalverbranding of inzet als secundaire brandstof in bijvoorbeeld de cementovens) ?

4. Wat is de situatie op dit ogenblik (na de dioxinecrisis) ? Kunnen bepaalde frituurvetten of -oliën (bv. afkomstig van de voedingsindustrie) nog worden verwerkt in veevoer : over welke hoeveelheid gaat het dan ?

Wat gebeurt er dan met de rest van de frituurvetten en oliën : hoeveel ervan zit nog gestockeerd ? Hoeveel werd reeds verwerkt en voor welke verwerkingswijze werd gekozen ?

Wat zijn de gevolgen voor de ophalers ? Heeft de minister reeds maatregelen genomen om terzake sturend op te treden ?

5. Werd of wordt ook onderzoek gedaan naar de BBT (beste beschikbare techniek) voor de verwerking van frituurvetten en -oliën ?

Zijn er hieromtrent al conclusies of tegen wanneer zijn die te verwachten ?

Werd ook hier terzake sturend opgetreden ?

Antwoord

1. Via containerparken werden volgende hoeveelheden frituurvetten en -oliën opgehaald (in kg) :

	containerparken	huis-aan-huis	wijkinzameling
1995	754.994	153.825	240.492
1996	1.017.972	170.341	250.213
1997	1.435.247	165.091	238.966
1998	1.587.304	114.293	212.845

De hoeveelheden gebruikte frituurvetten en -oliën die vrijkomen bij frituren en restaurants worden op 1.800.000 kg per maand geraamd, de hoeveelheid afgewerkte frituurvetten van de voedingsindustrie bedraagt 100.000 kg per maand en, zoals boven weergegeven, de hoeveelheid gebruikte frituurvetten en -oliën afkomstig van particulieren ongeveer 160.000 kg per maand.

2. De spijsoliën afkomstig van containerparken worden beschouwd als klein gevaarlijk afval (KGA), waardoor de ophaler een erkenning dient aan te vragen bij de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest

(OVAM), conform onderafdeling 5.1.2 van het Vlaams Reglement inzake Afvalvoorkoming en beheer (Vlarea).

Er zijn 106 ophalers bekend die bij containerparken afgewerkte olie mogen ophalen, 30 ophalers die gebruikte frituurvetten en -oliën mogen ophalen en 23 ophalers die beide mogen ophalen. Hierbij wil ik toch opmerken dat de grootste ophalers van frituurvetten en -oliën enkel voor het ophalen van frituurvetten en -oliën zijn erkend.

De ophalers van spijsoliën afkomstig van de voedingsindustrie, frituren en andere horecazaken worden conform Vlarea van rechtswege erkend. Uit de meldingsgegevens 1998 zijn bij OVAM 33 ophalers van frituurvetten en -oliën afkomstig van de voedingsindustrie, frituren en andere horecazaken bekend, waarin 7 erkende ophalers van afgewerkte olie zijn begrepen.

3. Ongeveer 1.400.000 kg frituurvetten en -oliën vóór de dioxinecrisis per maand naar de veevoeding, 600.000 kg naar de oleochemie.

Een zeer beperkte hoeveelheid werd verbrand met het oog op vernietiging.

4. Sinds het inwerking treden van het koninklijk besluit van 5 juni 1999 tot wijziging van het koninklijk besluit van 3 juni 1999 tot vaststelling van beschermde maatregelen met betrekking tot dioxineverontreiniging van voor dierlijke voeding bestemde dierlijke producten, is er geen enkel bedrijf dat spijsoliën afkomstig van containerparken, frituren of horecazaken nog in de dierlijke voeding mag verwerken. Spijsoliën afkomstig van de voedingsindustrie kunnen nog wel worden afgezet in de veevoedingsindustrie. Deze firma's zijn bij het federale ministerie van Middenstand en Landbouw bekend. Een deel van de opgehaalde frituurvetten en oliën gaat naar de oleochemie. Het merendeel (hoeveelheid onbekend) wordt echter momenteel gestockeerd. Afzetmogelijkheden, alternatieve verwerkingsmogelijkheden zoals verwerking tot biodiesel, vergisting, ... worden door de sector zelf gezocht in het buitenland. Momenteel is er één bedrijf dat in het kader van verordening 259/93/EG toelating heeft om zijn frituurvetten en -oliën af te zetten in het buitenland (rode procedure) voor gebruik in niet-dierenvoeding-toepassingen.

Om deze stroom te kunnen traceren, werd met betrekking tot export volgende procedure opgenomen (conform verordening 259/93) :

- voor frituurvetten van containerparken of huis-aan-huis-ophaling : oranjelijstprocedure (code AD 160) ;
- voor frituurvetten die rechtstreeks afkomstig zijn van de voedingsmiddelenindustrie : groenelijstprocedure (code GM 130) ;
- voor frituurvetten die niet rechtstreeks afkomstig zijn van de voedingsmiddelenindustrie : rodelijstprocedure ;
- voor mengsels geldt de strengste procedure van de samenstellende delen.

Met betrekking tot de rode- en oranjelijstprocedure betekent dit dat OVAM vooraf wordt geïnformeerd over het transport dat zal plaatsvinden (voormelding), alsook over de bestemming waar de afvalstof wordt verwerkt (nameling). Verscherpte controles, die OVAM laat uitvoeren in samenwerking met de rijkswacht, moeten de illegale afzet naar het buitenland voorkomen.

Voor minerale olie zijn de eerste stappen in de richting van een milieubeleedovereenkomst ondernomen. Ook voor gebruikte plantaardige en dierlijke oliën en vetten kan in die zin worden gedacht. Om tot een planmatige aanpak te kunnen komen rond het beheer ervan wordt een gefaseerde aanpak gevolgd, waarbij eerst een analyse wordt gemaakt van de huidige situatie (stand van zaken en aandachts- en knelpunten). Daarna kunnen de strategie en doelstellingen worden uitgestippeld. Tot slot zal worden bekeken hoe dit doel via de keuze van concrete acties en instrumenten kan worden bereikt.

5. Er wordt in 2000 een onderzoek opgestart naar verwerkings- en toepassingsmogelijkheden van gebruikte frituurvetten en -oliën.

Het doel is alternatieve verwerkings- en toepassingsmogelijkheden te onderzoeken voor gebruikte frituurvetten en -oliën afkomstig van containerparken en horeca, frituren, ... Naast een inventarisatie van hoeveelheden, dienen "non food" toepassingen te worden verkend met een analyse van hun technische en economische aspecten. Daarbij kan worden gedacht aan verwerking in de oleochemie of toepassingen als biodiesel. Het is belangrijk de randvoor-

waarden te definiëren voor de verschillende afzetgebieden (modaliteiten van inzameling, acceptatiecriteria, ...).

Het geheel moet uitmonden in een onderzoeksrapport dat, naast een inventaris van hoeveelheden en een analyse van mogelijkheden, eveneens aanbevelingen voor het beleid bevat. Daarna kan worden bekeken of specifieke wetgevendende initiatieven dienen te worden genomen.

Vraag nr. 21
van 20 oktober 1999
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Grondwaterwinning – Vergunning- en meetplicht

Voor het oppompen van grondwater zijn landbouw- en andere bedrijven aan een vergunning- of meldingsplicht onderworpen. Sedert 1 mei 1999 is de grondwatervergunning geïntegreerd in de milieuvergunning.

Volgens de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) zou ruim de helft van de grondwatergebruikers geen geldige vergunning hebben. Ook inzake de meetplicht vermoedt Aminal dat slechts een minderheid van de grondwatergebruikers daarmee in orde is.

Strengere sancties zijn er trouwens voor de bedrijven die deze verplichtingen negeren.

1. Op welke vaststellingen steunt Aminal zich om het vermoeden uit te spreken dat slechts de helft van de grondwatergebruikers over een geldige vergunning beschikt of aan de meetplicht voldoet ?

Werden terzake reeds steekproeven gedaan om overtreders op te sporen ?

Hoe wordt het negeren van de verplichtingen vastgesteld ? Worden hiervoor controleurs uitgestuurd ?

Hoeveel overtredingen van de vergunning- en meetplicht werden reeds opgetekend ?

2. Hoeveel aangiftes voor het oppompen van grondwater werden er ontvangen door Aminal in het voorbije kalenderjaar ?
3. Wat was de opbrengst van deze heffing en in 1998 ?

Heeft Aminal, afdeling Water reeds een raming kunnen maken van de gederfde inkomsten wegens het niet voldoen aan de vergunning- en heffingsplicht ?

4. Voor het berekenen van de heffing volgens een progressieve schaal wordt rekening gehouden met een sociaal-economische factor (CSE-factor), die verschilt volgens de bedrijfsactiviteit.

Geldt deze CSE-factor ook voor bedrijven die geen water oppompen, maar voor hun behoeften inzake water aangesloten zijn op het waterbedelingsnet ?

Antwoord

1. Het is in de praktijk onmogelijk om het aantal grondwaterwinningen zonder geldige vergunning exact te becijferen. Op basis van het grote verschil in aantal vergunningen tussen de gemeenten onderling en op basis van de ervaring van de ambtenaren van de afdeling Water, team Grondwaterheffingen, zou de helft van het totaal aantal grondwaterwinningen niet over een vergunning beschikken. Het gaat over een vermoeden en geen schatting.

Dat een groot aantal heffingsplichtigen niet voldoet aan de verplichte debietmeting, blijkt uit de ontvangen aangiftes. Steekproeven zijn nu lopende om het aantal onvergunde winningen beter te kunnen inschatten (in uitvoering van actie 68 van het Milieubeleidsplan).

Het negeren van de verplichtingen wordt vastgesteld door de met toezicht belaste ambtenaren (Milieu-inspectie, politiediensten, ...).

Door de Milieu-inspectie werden geen overtredingen op de vergunningplicht voor het onttrekken van grondwater vastgesteld sinds 1 mei 1999, datum waarop grondwaterwinningen in titel I van het Vlarem werden opgenomen als hinderlijke inrichting. Het aantal vaststellingen door andere politiediensten is mij niet bekend. Uit de aangiftes blijkt dat slechts 25 % van de meetplichtigen effectief meten.

2. Bij Aminal heeft men 12.149 aangiftes ontvangen in 1998.

Er worden nog steeds heffingsplichtigen opgespoord, enerzijds door de medewerking van de gemeenten te vragen (informatie aan de inwoners) en anderzijds door gerichte acties in sa-

menwerking met de afdeling Milieu-inspectie, waarbij sectoren systematisch worden doorgelicht en geïnspecteerd.

3. Voor het heffingsjaar 1998 is de opbrengst tot nu toe 546.288.722 frank ; voor het heffingsjaar 1999 is de opbrengst tot nu toe 518.170.020 frank. De totale opbrengst (nadat alle navorderingen, rechtzettingen, en dies meer uitgevoerd zullen zijn) wordt geraamd op 550 miljoen frank voor het heffingsjaar 1998 en 535 miljoen frank voor het heffingsjaar 1999.

Het niet voldoen aan de vergunningplicht heeft tot gevolg dat geen Vlarem-dossier-taks wordt betaald ; deze inkomstenderving is niet begroot. De inkomstenderving van de heffingsplicht wordt geraamd op 15 miljoen frank.

4. De CSE is enkel van toepassing op eigen grondwaterwinningen, en niet op het water van het waterbedelingsnet.

Vraag nr. 22 van 22 oktober 1999 van de heer DIRK DE COCK

Aanleg van wachtbekkens – Rioleringsproblemen

Door werkzaamheden aan wachtbekkens komt het soms voor dat de belendende rioolaansluitingen tijdelijk in greppels worden geloosd. Vaak kan het water in die greppels niet weglopen, zodat een stinkende en bij warm weer gistende brij ontstaat.

Zo ook in Lebbeke, waar de werken voor de aanleg van wachtbekkens al een heel eind opgeschoten zijn.

In de Eeksenstraat (ter hoogte van het station van Heizijde) doet zich echter een probleem voor. Een deel van de huizen had een rioolaansluiting in de waterloop aldaar. Vermits het wachtbekken bedoeld is om het overtollige water op te vangen dat via die beek wordt aangevoerd, heeft men terecht beslist dat dergelijk water zo weinig mogelijk vervuild mag zijn. Men heeft dan maar evenwijdig met de beek een greppel gegraven en daar mondt de rioolaansluiting van die huizen nu in uit. Het water uit die greppel kan niet weglopen en er ontstaat een stinkende en bij warm weer gistende brij.

De huidige toestand is een gevolg van de werken aan het wachtbekken en zou met name door een rioolsanering moeten worden rechtgezet. Bij de gemeente Lebbeke bevindt de Eeksenstraat zich

echter niet in de eerste of tweede fase van de riool-sanering.

1. Zijn er in Vlaanderen veel werkzaamheden aan wachtbekkens waar de rioolaansluitingen tijdelijk in greppels worden geloosd, die hierdoor zijn dichtgeslibd ?
2. Is het inderdaad zo dat het Vlaams Gewest, dat voor de werken aan de wachtbekkens opdrachtgever is, moet zorgen voor een aangepaste rioolaansluiting, aangezien het de veroorzaker is van de wijziging ?

Zo ja, werden daarvoor reeds initiatieven genomen ? Met welke timing ? Wat betekent dit concreet voor de situatie in Lebbeke ?

3. Hoe evalueert de minister deze problematiek ?

Antwoord

1. De administratie heeft geen kennis van rioolaansluitingen die tijdelijk worden geloosd in greppels die zijn dichtgeslibd door werkzaamheden aan wachtbekkens.
2. De bouw van wachtbekkens heeft in de eerste plaats tot doel om stroomafwaarts de kans op schade door overstromingen te minimaliseren. Bij de bouw van wachtbekkens op onbeveerbare waterlopen van de eerste categorie, wordt er steeds voor gezorgd dat de lokale waterafvoer kan behouden blijven, ook als het beekwater in tijden van wassen wordt geborgen in het wachtbekken.

Tijdens de planning en bouw van dergelijke wachtbekkens wordt men echter vaak geconfronteerd met slecht uitgebouwde rioleringen. Dit gebeurde ook bij de bouw van het wachtbekken aan het station Heizijde in Lebbeke.

Aan de Eekskestraat bevinden zich thans een veertiental woningen. Drie van deze woningen lozen voor de aanvang van de werken langs achter in de beek, elf woningen lozen hun afvalwater in een riool in de Eekskestraat. Even verder loost deze riool gewoon weer in de beek (Brabantse Beek).

In het ontwerp van het wachtbekken diende de beek te worden verlegd om het water te kunnen opstuwen bij vloed en ook om de betrokken woningen te beschermen tegen deze hoogwaterstanden. Tussen de oude loop van de beek en de

nieuwe loop is een dijk aangelegd. Het was de bedoeling om de oude loop van de beek te behouden, weliswaar minder diep, om aldus alle lozingen die erin terecht kwamen, in stand te kunnen houden. Deze oude loop komt afwaarts het wachtbekken opnieuw in de beek (september 1999).

Tijdens de uitvoering van deze werken (september 1999) heeft de afdeling Water van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) klachten opgevangen van de omwonenden via het gemeentebestuur. De klacht ging over stank die zou ontstaan ter hoogte van de lozingen van deze woningen in de oude loop, omdat het bovendebiet van de beek er niet meer door zou passeren.

Als gevolg van deze klacht heeft de afdeling Water beslist om, in verrekening, de afvalwaters van deze veertien woningen op te vangen in een buis en deze afvalwaters voorlopig te centraliseren naar de duiker van de Eekskestraat over de Brabantse Beek.

In een verdere toekomst dient de NV Aquafin of het gemeentebestuur dan verdere acties door te voeren, teneinde ervoor te zorgen dat deze afvalwaters uiteindelijk worden gezuiverd.

3. Uit het hierboven geschetste blijkt dat bij het ontwerp van wachtbekkens systematisch rekening wordt gehouden met de afvoer van lokaal (afval)water.

Moelijk te voorziene (tijdelijke) problemen ten gevolge van de afstemming op onaangepaste gemeentelijke riolering worden zo snel mogelijk verholpen.

Vraag nr. 23 van 26 oktober 1999 van de heer KRIS VAN DIJCK

Bedrijventerreinen Balen-Dessel-Mol – Sanering

Naar aanleiding van het voorstel van de Vlaamse regering om de regio Balen-Dessel-Mol op te nemen als een doelstellingen-2-gebied, wordt de mogelijkheid gecreëerd om hier industriezones uit te bouwen.

Aangezien in deze regio ook tal van vervuilde bedrijventerreinen liggen, waarvoor geen gewestplanningen noodzakelijk zijn maar wel sanering

nodig is, zou ik graag antwoord krijgen op de volgende vragen.

1. Wie is verantwoordelijk voor de sanering van de historisch vervuilde terreinen in deze streek? Ik denk aan de PRB- en Union Minièreterreinen.
2. Hoe ziet de minister de oprichting van de collectieve bodemsaneringsfondsen zoals vermeld in het regeerakkoord, en heeft de regering hiervoor al een timing uitgewerkt?
3. Zijn er reeds contacten gelegd met de privé-sector om deze fondsen mee te spijzen, zoals gesteld in het regeerakkoord?

Antwoord

1. De verantwoordelijkheid voor de sanering ligt bij de exploitant/eigenaar/gebruiker van de gronden waar de bodemverontreiniging tot stand kwam, tenzij deze kan aantonen dat hij niet saneringsplichtig is conform het bodemsaneringsdecreet. De verplichting geldt zowel voor de gronden waar de bodemverontreiniging tot stand kwam, als voor de gronden waar de verontreinigende stoffen zich hebben verspreid of waar de bodemverontreiniging schadelijke gevolgen heeft.

Concreet betekent dit voor de terreinen PRB in Balen/Lommel dat de eigenaar Balim NV saneringsplichtig is voor de verontreiniging tot standgekomen op dit terrein, en voor de vestiging van UM de exploitant Union Minière NV.

2. Zoals gesteld in het regeerakkoord zal de regering de oprichting van collectieve bodemsaneringsfondsen stimuleren. Deze taak zal worden gecoördineerd door de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM). Deze heeft hiertoe al enig voorbereidend studiewerk laten uitvoeren door de Universiteit Gent. In deze studie werden de mogelijkheden voor alternatieve financiering van bodemsanering uitgediept.

Onder andere met betrekking tot de sanering van benzinstations werd inmiddels een studiesyndicaat met de betrokken sector in het leven geroepen, voor de studie van de mogelijkheden voor de oprichting van een dergelijk bodemsaneringsfonds. Voor de andere sectoren is nog geen timing uitgewerkt.

3. Het uitwerken van deze fondsen wordt gecoördineerd door de OVAM. Deze zal ook contacten opnemen met de privé-sector om de praktische invulling van de fondsen uit te werken. Naast het bovenvermelde studiesyndicaat werd ook reeds een eerste contact gelegd met de BVB (Belgische Vereniging van Banken) om een aantal mogelijkheden voor alternatieve financiering mee te onderzoeken.

Zij zijn bereid om actief deel te nemen aan deze uitwerking.

Vraag nr. 24 van 28 oktober 1999 van de heer CARL DECALUWE

Milieuconvenants – Kortrijk-Roeselare-Tielt

Graag vernam ik de stand van zaken m.b.t. de milieuconvenants in de arrondissementen Kortrijk-Roeselare-Tielt.

1. Welke gemeenten uit die arrondissementen hebben geen milieuconvenant afgesloten en om welke redenen?
2. Welke gemeenten uit die arrondissementen voldoen reeds aan alle verplichtingen en sinds wanneer? Welke gemeenten voldoen nog niet aan alle verplichtingen en waarom?

Antwoord

1. In het arrondissement Kortrijk hebben alle gemeenten het milieuconvenant afgesloten.

In het arrondissement Roeselare heeft de gemeente Hooglede het milieuconvenant niet afgesloten en in het arrondissement Tielt hebben de gemeenten Dentergem, Ruiselede en Oostrozebeke het convenant niet afgesloten.

De reden waarom deze gemeenten het convenant niet hebben ondertekend, is mij niet bekend. Het ondertekenen van de basis en de opties van de convenant is vrijblijvend.

2. Daar de gegevens voor het beantwoorden van deze vraag verspreid zitten over de verschillende coördinatoren van het convenant, kan de gestelde termijn voor het beantwoorden van deze vraag niet worden gehaald.

Er zal een aanvullend antwoord worden bezorgd na coördinatie van de gevraagde informatie.

Vraag nr. 26
van 28 oktober 1999
van de heer CARL DECALUWE

Stadsrandbos Kortrijk – Stand van zaken

De realisatie van een stadsrandbos in Kortrijk staat opnieuw op de agenda. Uit mijn vraag om uitleg aan de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister bevoegd voor Ruimtelijke Ordening, blijkt dat de minister hieromtrent door eerstgenoemde werd aangesproken (*Handelingen Commissievergadering nr. 3 van 7 oktober 1999, blz. 6 – red.*).

1. Kan de minister mij, in aansluiting op mijn schriftelijke vraag nr. 204 van 13 maart 1998 (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 14 van 28 mei 1998, blz. 1970 – red.*), een overzicht geven van het aantal landbouwgronden (in ha) waarop reeds een optie tot aankoop is genomen? Wat is de geraamde kostprijs per ha?
2. Werden er reeds effectief gronden aangekocht door het Vlaams Gewest? Zo ja, met welke oppervlakte en tegen welke prijs?
3. Kan de minister mij een overzicht geven van de geraamde kostprijs van het project "stadsrandbos"?
4. Welke termijn heeft de minister vastgelegd om een stadsrandbos in Kortrijk te realiseren?

Antwoord

1. In tegenstelling tot de situatie begin 1998, zijn er opnieuw kredieten vrijgemaakt om gronden aan te kopen teneinde de kern van het stadsrandbos te realiseren.

Dit gebeurde door middel van een provisionele vastlegging voor een bedrag van 67.000.000 frank, waardoor er binnen een afgelijnd doelgebied op een soepele wijze binnen welomschreven prijsmarges kan worden aangekocht. In de eerste fase is een doelgebied van circa 160 ha aangewezen. Een tweede doelgebied van circa 80 ha is voorlopig nog in reserve gehouden. In de eerste plaats zal opnieuw contact worden gezocht met de eigenaars en pachters waarmee

reeds contacten bestonden naar aanleiding van de vastlegging van december 1996.

In afwachting van deze onderhandelingen is het niet aangewezen de raming van de grondwaarde kenbaar te maken.

2. In het toekomstig complex van het stadsrandbos zijn reeds diverse eigendommen van het Vlaams Gewest bebost. Tussen 1995 en 1999 werd door de afdeling Bos en Groen ± 14 ha beplant in de verkeerswisselaars, 3 ha in het Leiebos (Wevelgem) en 3 ha schermbos.

Er zijn nog geen gronden aangekocht van privépersonen. Volgens de laatste informatie zijn momenteel, via de commissaris van het Comité tot Aankoop van Onroerende Goederen, de onderhandelingen lopende.

3. Voor de totale inrichting van het kerngebied voorziet het Vlaams Gewest in volgende bedragen (in fr.).

Aankoop 200 ha, in der minne en volgens de gangbare grondprijzen, te bebossen en voor natuur in te richten gronden (zie vraag 1)	pro memorie
Aankoop boswachterswoning en materiaalberging	pro memorie
Bebossing 170 ha à 125.000 fr./ha	21.250.000
Aanleg 1,7 ha schermwallen	340.000
Aanleg 0,4 km schermen	6.000.000
Verbouwing boswachterswoning en materiaalberging	4.000.000
Aanleg 8,3 km wandel- en fietspaden	8.300.000
Aanleg parkeerplaats	2.000.000
Totaal	41.890.000

4. Ik heb aan de bevoegde diensten (afdeling Bos en Groen) opdracht gegeven een evaluatie te maken van de lopende projecten en mij aan de hand hiervan een concreet scenario voor de toekomstige bosuitbreiding en dus ook de stadsrandbossen voor te leggen. Aan de hand hiervan zal ik overleg plegen met de Inspectie van Financiën en de Vlaamse minister bevoegd voor Begroting om tot een concrete planning terzake te komen.

Ik stel immers vast dat de concrete realisatie van de projecten die door de vorige regering werden opgestart, juist spaak liepen door onvoldoende afstemming met genoemde instanties. Afhankelijk van de nog te maken afspraken zal ik een precieze termijn kunnen vastleggen voor de realisatie van de diverse projecten.

Deze afspraken zullen in de loop van de volgende weken worden gemaakt.

JOHAN SAUWENS

VLAAMS MINISTER
VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
AMBTENARENZAKEN EN SPORT

Vraag nr. 13
van 12 oktober 1999
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Kabinetten – Dienstvoertuigen

Vorig jaar heb ik via de pers vernomen dat de voertuigen van de ministeriële kabinetten zouden worden belast via het systeem geldend voor elk voertuig omdat deze voertuigen eveneens voor privé-doeleinden zouden worden gebruikt.

1. Over hoeveel en welke dienstvoertuigen beschikt het kabinet van de minister ?
2. Wat was de kostprijs van elk voertuig ?
Hoeveel bedragen de werkingskosten ?
3. Voor welke doeleinden worden deze voertuigen gebruikt ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Gecoördineerd antwoord

Minister	Voertuig	Jaar aankoop	Km-stand	Bedrag aankoop (fr.)	Werkingskosten	Gebruik
	Vraag 1			Vraag 2	Vraag 2	Vraag 3
P. Dewael	BMW 735ia	1998	55.000	Aankoop vorig kabinet	6	1
	BMW 525tds	1998	72.500	38.579/m leasing	6	2
	Ford Scorpio GLX	1995	115.000	33.275/m leasing	6	2
	Ford Scorpio Ghia	1996	145.000	Aankoop vorig kabinet	6	3
	BMW 318i	1992	183.000	Aankoop vorig kabinet	6	3
	Opel Astra	1999	32.000	460.121	6	3
	Ford Scorpio	1993	215.000	Aankoop vorig kabinet	6	5
	Peugeot 405	1991	245.000	Overname kab. Geens	6	5
S. Stevaert	Volvo S80	1999	Nieuw	Leasing	6	1
	BMW 520i	1996	160.000	Leasing	6	2
	Peugeot 806D	1998	62.000	Aankoop vorig kabinet	6	2
	Ford Mondeo TD	1993	150.000	Aankoop vorig kabinet	6	3
	Ford Mondeo TD	1996	90.000	Aankoop vorig kabinet	6	3
	Peugeot 306	1997	75.000	Aankoop vorig kabinet	6	3
	Ford Fiësta	1989	226.000	Aankoop vorig kabinet	6	4
M. Vogels	BMW 728i	1998	118.000	Aankoop vorig kabinet	100.000	1
	BMW 528d	1997	67.000	16.300/m leasing	0	2
	Mercedes 300d	1989	265.000	Aankoop vorig kabinet	50.000	4
	Peugeot 405d	1996	59.000	Aankoop vorig kabinet	40.000	4
	VW Polo	1995	54.000	Aankoop vorig kabinet	30.000	4
	3 kabinetsfietsen	1999			0	4

Minister	Voertuig	Jaar aankoop	Km-stand	Bedrag aankoop (fr.)	Werkingskosten	Gebruik
	Vraag 1			Vraag 2	Vraag 2	Vraag 3
B. Anciaux	BMW 740ila		340.000	Aankoop vorig kabinet		1
	BMW 525tds		250.000	Aankoop vorig kabinet		2
	Opel Omega 2.6		250.000	Aankoop vorig kabinet		3
	Opel Senator 3.0			Aankoop vorig kabinet	Totaal : 177.275	5
M. Vanderpoorten	BMW 735i			Aankoop vorig kabinet	6	1
	BMW 320i			Aankoop vorig kabinet	6	2
	Peugeot 405			Aankoop vorig kabinet	6	4
	Peugeot 205			Aankoop vorig kabinet	6	4
R. Landuyt	BMW 728i			Leasing		1
	BMW 525tds			Leas. 1 + 2 : 71.295/m		2
	Ford Mondeo			590.206	Totaal : 45.000/m	3
V. Dua	Voertuig minister			38.000/m huur	6	1
	Voertuig kab. chef			40.482/m leasing	6	2
	3 kab. voertuigen			Aankoop vorig kabinet	6	4
	2 kab. voertuigen			Aankoop vorig kabinet	0	5
J. Sauwens	BMW 740ia	1993	265.000	Aankoop vorig kabinet		1
	Audi A6	1999	4.000	40.710/m leasing		2
	Volvo S80	1999	7.500	39.531/m leasing		3
	Opel Omega 2.0	1990	415.600	Aankoop vorig kabinet		3
	Citroën AX	1989	157.000	Aankoop vorig kabinet	Totaal : 163.120	4
D. Van Mechelen	BMW 5	1995	154.000	Aankoop vorig kabinet		1
	Opel Vectra	1995	129.435	Aankoop vorig kabinet		2
	Peugeot 405			Bruikleen kab. Dewael	Totaal : 61.452	3

Toelichting gebruikte codes kolom 6 en 7

- 1 Deze voertuigen worden gebruikt door de minister voor al zijn/haar verplaatsingen
- 2 Deze voertuigen worden gebruikt door de kabinetschefs voor al zijn/haar verplaatsingen
- 3 Deze voertuigen worden gebruikt door de adjunct-kabinetschefs en de raadgevers voor dienststopdrachten en occasioneel persoonlijk gebruik
- 4 Deze voertuigen worden gebruikt door al de medewerkers voor dienststopdrachten
- 5 Deze wagens zijn niet meer rijvaardig en (zullen) worden overgedragen aan de Dienst Domeinen
- 6 Gezien de korte periode (3 maanden) sedert de installatie van de kabinetten is een specifiek overzicht van de gebruikte dienstkre-
dieten voor het wagenpark thans onmogelijk

**Vraag nr. 16
van 18 oktober 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

ging van de resoluties van de Wereldvrouwenconferentie die van 4 tot 14 september 1995 in Peking plaats had) ?

Jaarboek 1998 Algemene Zaken en Financiën – Gelijkekansenbeleid

De administratie Ambtenarenzaken gaf in haar Jaarverslag 1998 een degelijk overzicht over haar werking gedurende dat jaar. Zo gaf ze ook toelichting bij het "actieplan geïntegreerd gezondheidsbeleid".

1. Waarom wordt de term "geneesheren" gebruikt in plaats van het seksneutrale Nederlandse woord "arts" bij de bespreking van het "actieplan geïntegreerd gezondheidsbeleid" ?
2. Waarom worden bij gegevens in verband met personeel niet telkens het aantal m/v vermeld, conform de bedoeling van het Pekingdecreet (decreet van 13 mei 1997 houdende de opvol-

3. Is het niet expliciet vermelden van de resultaten van het kansenbeleid voor personen met een handicap, voor personen van allochtone origine en voor migranten een vergetelheid, of kregen deze thema's geen expliciete aandacht in 1998 bij de administratie Ambtenarenzaken ?
4. Welke dienst is verantwoordelijk voor het opvolgen van het gelijkekansenbeleid betreffende kansen en tewerkstelling van personen met een handicap, personen van allochtone origine en migranten bij de overheid ?

Antwoord

In het Jaarboek 1998 van het departement Algemene Zaken en Financiën (AZF) worden de blikvan-

gers van een jaar werken weergegeven. In die zin dient te worden begrepen dat niet de volledige uitgebreide werking wordt opgenomen. De zogenaamde "lopende zaken" worden in andere, meer uitgewerkte en gedetailleerde rapporten weergegeven.

1. Binnen de Vlaamse overheid wordt een seksenutraal taalgebruik nagestreefd. De administratie Ambtenarenzaken betreurt dat de term "geneesheren" aan haar aandacht is ontsnapt.

Zij neemt zich voor om in de toekomst nog nauwer toe te zien op correct taalgebruik.

2. Wegens lay-outtechnische redenen werd er geopteerd om algemene, niet naar sekse uitgesplitste cijfergegevens betreffende de interne werking van AZF weer te geven. In het uitgebreide personeelsrapport van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap worden voor alle cijfergegevens de man/vrouwverhoudingen weergegeven.

De administratie Administratieve Diensten, die dit dossier beheert, betreurt het dat de bedoeling van het Pekingdecreet hierdoor niet werd gerespecteerd en zal dit in de toekomst vermijden.

3. De reden dat de resultaten van het gelijkemansbeleid voor personen met een handicap voor personen van allochtone origine en migranten niet in het Jaarverslag 1998 Ambtenarenzaken werden opgenomen, ligt enerzijds in het feit dat de dienst Emancipatiezaken voor deze beide materies aparte, meer uitgebreide positieve-actieplannen opmaakt en anderzijds in het feit dat deze materie ruimer is dan het departementale.
4. De beslissing van de Vlaamse regering van 12 maart 1999 geeft aan de opdrachthoudster Emancipatiezaken ook de opdracht betreffende het doelgroepenbeleid.

Daaruit volgt dat de dienst Emancipatiezaken het gelijkemansbeleid inzake tewerkstelling bij de overheid van personen met een handicap, personen van allochtone origine en migranten volgt. De uiteindelijke uitvoering van het personeelsbeleid ligt bij de departementale personeelsdiensten.

Vraag nr. 18
van 20 oktober 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Voeren – Gemeentelijke steun aan Franstalige school

Met mijn schriftelijke vraag nr. 64 van 25 februari 1999 vroeg ik toenmalig minister Leo Peeters of het kwijtschelden van huurgeld en het ter beschikking stellen van gemeentepersoneel voor de Franstalige privé-school in Voeren wettelijk kunnen en of er eventueel maatregelen werden getroffen. De minister antwoordde dat hij de gouverneur van Limburg had gevraagd een onderzoek in te stellen en hem de resultaten daarvan mee te delen (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 11, blz. 1351 – red.*).

Werd dit onderzoek inmiddels afgerond ?

Zo ja, beschikt de minister over de resultaten ervan ?

Antwoord

De gouverneur van de provincie Limburg deelt mij mee dat het besluit van 16 juni 1998 van de gemeenteraad van Voeren betreffende de vrijstelling van huur tot het einde der werken aan de VZW die de school in Sint-Martens-Voeren huurt, conform de wettelijke bepalingen genomen werd, niet in strijd was met het algemeen belang en geen schending inhield van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Er werd hiertegen bij het ambt van de gouverneur ook geen klacht ingediend.

De beslissing met betrekking tot het ter beschikking stellen van gemeentepersoneel om het schoolmeubilair te verhuizen ten gevolge van renovatiewerken aan het patrimonium van de gemeente, dateert van juni 1998.

Er werd geen klacht tegen ingediend en evenmin werden er specifieke toezichtsmaatregelen genomen.

De vraag omtrent de toelaatbaarheid van het ter beschikking stellen aan een VZW van personeel door het gemeentebestuur is complex. Recentelijk

werd hierover nog standpunt ingenomen door de federale vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid (Kamer Van Volksvertegenwoordigers, Bulletin Vragen en Antwoorden nr. 3 van 18 oktober 1999, vraag nr. 6 van 9 september 1999 van de heer Jo Vandeurzen, blz. 255).

Vraag nr. 19
van 22 oktober 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Ministerie Vlaamse Gemeenschap – Klantvriendelijkheid

Aan de klantvriendelijkheid van de administratie kan nog heel wat worden geschaafd.

1. Waarom worden op het briefpapier van de verschillende departementen de kantooruren niet vermeld, zodat de burgers weten wanneer ze best telefonisch contact opnemen met de diensten ?
2. Al te vaak hoort men ook klachten over telefoons die niet worden opgenomen.

Beschikken alle departementen over een antwoordapparaat waarop bijvoorbeeld na sluitingstijd de kantooruren worden meegedeeld ?

Antwoord

1. Voor alle afdelingen van het ministerie geldt de regel dat ze bereikbaar dienen te zijn tijdens de zogenaamde "servicetijd", van 8.30 uur tot 12.30 uur en van 13.15 uur tot 17 uur. Dit betekent dat telefoonoproepen tijdens de normale kantooruren – van 9 uur tot 17 uur – worden beantwoord.

Wat de Vlaamse Infolijn betreft, die een belangrijk deel van de oproepen van de burger ontvangt, zijn de openingsuren (elke werkdag van 9 uur tot 19 uur) via de media bekendgemaakt; het nummer van de Infolijn en de openingsuren worden telkens vermeld in de publicaties van de Vlaamse overheid bestemd voor een groot publiek.

2. Het onderzoek dat de afdeling Communicatie en Ontvangst in 1998 ondernam, bevestigt geenszins het archetypische beeld van de onbereikbare overheid. Het onderzoek wees uit dat de telefonische dienstverlening over het alge-

meen meer dan behoorlijk was, zeker in vergelijking met gelijkaardige organisaties.

Op het ogenblik is het reeds zo dat bij de belangrijkste telefooncentrales van de Vlaamse overheid de telefoonoproepen na kantoortijd worden doorgeschakeld met een antwoordapparaat, waarop de openingsuren worden meegedeeld.

De meeste ambtenaren in Brussel (een 4.500-tal) zijn aangesloten op een gemeenschappelijke telefooncentrale. Daar neemt tussen 17 uur en 19 uur de Vlaamse Infolijn de oproepen naar de telefooncentrale over en helpt de mensen verder. Na 19 uur worden de oproepen doorgeschakeld naar een antwoordapparaat waarop de openingsuren worden meegedeeld.

Vraag nr. 20
van 22 oktober 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Voeren – Inschrijvingen op kiezerslijsten

Zoals de minister onlangs zelf in Voeren kon vernemen, tracht het gemeentebestuur van Voeren Nederlandse ingezetenen te ontmoedigen om zich op de kiezerslijsten in te schrijven. Ambtenaren van de gemeente weigeren – op last van het college – een ontvangstbewijs af te leveren wanneer de aanvraag wordt ingediend. De controle van de kiesbevoegdheidsvoorwaarden van de aanvragers door het college van burgemeester en schepenen laat op zich wachten, ondanks het feit dat dit gemakkelijk is na te gaan.

De federale minister van Binnenlandse Zaken beperkt zich ertoe om de betrokken richtlijnen te bevestigen en te preciseren.

Welke stappen heeft de minister ondernomen om die manifeste pogingen van de bestuursmeerderheid in Voeren om de kiesverrichtingen te manipuleren, tegen te gaan ?

Antwoord

Naar aanleiding van een gelijkaardige vraag van de heer Huub Broers, schepen van Voeren, blijkt uit het onderzoek van de gouverneur van Limburg dat het zou gaan om een eenmalige aanvraag van een inwoner van Nederlandse nationaliteit en dat, om allerlei weinig plausibele redenen, het in het ministerieel besluit van 25 mei 1999 (Belgische Staatsblad van 3 juni 1999) voorgeschreven ont-

vangstbewijs van de aanvraag niet onmiddellijk werd afgeleverd overeenkomstig de ministeriële omzendbrief van 25 mei 1999 (BS 3 juni 1999).

De gouverneur maande het gemeentebestuur dan ook aan om steeds het voorgeschreven ontvangstbewijs onmiddellijk af te leveren. Dit is enkel een administratieve formaliteit die niets zegt over de rechtsgeldigheid van de aanvraag waarover het college van burgemeester en schepenen moet beslissen.

Het college van burgemeester en schepenen heeft over de reeds ingediende aanvragen nog geen enkele beslissing genomen. De ingediende aanvragen zijn trouwens nog niet voorgelegd aan het college. Op zich is dit niet afwijkend ten opzichte van andere gemeenten : die bundelen ook de aanvragen, daar de lijst van de gemeenteraadskiezers pas op 1 augustus 2000 dient te worden opgesteld.

De gouverneur van de provincie Limburg zal evenwel de gemeente Voeren bijzonder volgen. Zij zal er op toezien dat deze aanvragen in ieder geval tijdig voor beslissing aan het college van burgemeester en schepenen worden voorgelegd.

In een mondelinge vraag in de Kamer van Volksvertegenwoordigers kondigde de federale minister van Binnenlandse Zaken een initiatief aan om de omzendbrief te verduidelijken in de geest van het ministerieel besluit (Kamer van Volksvertegenwoordigers, Handelingen C4 van 28 september 1999, blz. 23). In het kader van de uitoefening van het toezicht heb ik de federale minister aan de problematiek herinnerd bij brief van 18 oktober 1999.

Vraag nr. 22
van 26 oktober 1999
van de heer CHRIS VANDENBROEKE

Provincie West-Vlaanderen – Belasting op hoofdverblijfplaats

In de provincie West-Vlaanderen wordt er voor het hebben van een hoofdverblijfplaats in de provincie belasting geheven.

Elke burger van de Europese Unie (EU) is echter verplicht een wettelijke hoofdverblijfplaats te hebben. Deze aanslag kan mijns inziens worden gelijkgesteld met een heffing van belasting op het dragen van een familienaam.

1. Is het gepast en wettelijk verantwoord dat de provincie een belasting heft op iets wat wettelijk

verplicht is, namelijk het hebben van een hoofdverblijfplaats ?

Op grond van welke wet is de bestendige deputatie bevoegd om op het hebben van een hoofdverblijfplaats in haar provincie belasting te heffen ?

2. Welke maatregelen heeft de minister eventueel genomen ?

Antwoord

Het is niet correct te stellen dat de provincie West-Vlaanderen een belasting heft op het hebben van een hoofdverblijfplaats.

Waarschijnlijk heeft de Vlaamse volksvertegenwoordiger het wel over de algemene provinciebelasting. Deze is bedoeld tot dekking van de provinciale uitgaven en is verschuldigd door de gezinnen, met dien verstande dat onder "gezin" wordt verstaan zowel de personen die gewoonlijk alleen leven, als twee of meer personen die samenleven. Daaraan is inderdaad nog toegevoegd dat het gaat om gezinnen die hun hoofdverblijfplaats hebben in de provincie West-Vlaanderen. Deze toevoeging is echter niet meer dan een verduidelijking om de belastingschuldige op een juiste manier te benoemen : bedoeld zijn immers alleen de gezinnen die gewoonlijk in de provincie gevestigd zijn, dus met uitzondering van tijdelijke verblijven in vakantiewoningen, kost- of ziekenhuizen en dergelijke.

Het heffen van deze en andere provinciebelastingen is gebaseerd op het principe van de fiscale autonomie, zoals dat gegarandeerd is door artikel 170, § 3 van de Grondwet.

Derhalve ben ik van mening dat er geen maatregelen nodig zijn.

Vraag nr. 23
van 28 oktober 1999
van de heer LEO PEETERS

Gemeenteraadszittingen – Frequentie

Het is uitermate belangrijk dat de lokale democratie optimaal functioneert en dat de verkozen en verantwoordelijke mandatarissen optimale kansen krijgen om bij het beleid te worden betrokken. Al te vaak stelt men immers vast dat de gemeenteraadsleden nog onvoldoende worden betrokken en dat men zelfs niet het vereiste aantal gemeentera-

den organiseert. Artikel 85 van de Nieuwe Gemeentewet bepaalt nochtans dat de gemeenteraad minstens tienmaal per jaar dient te vergaderen.

1. Kan de minister een overzicht verstrekken van het aantal gemeenteraadszittingen per Vlaamse gemeente voor het jaar 1998 ?
2. Welke initiatieven werden er reeds overwogen om dit te stimuleren ?
3. Welke maatregelen werden er reeds genomen ten opzichte van de besturen die dit vereiste aantal niet halen ?

Antwoord

Ik heb de gouverneurs van de vijf Vlaamse provincies verzocht een onderzoek te willen instellen naar het aantal gemeenteraadszittingen dat in de loop van het jaar 1998 in de verschillende Vlaamse steden en gemeenten werd gehouden.

Ik zal, na ontvangst van de resultaten van het onderzoek van de gouverneurs, de Vlaamse volksvertegenwoordiger hiervan in een aanvullend antwoord in kennis stellen.

Vraag nr. 31 van 16 november 1999 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Adviesraden – Vrouwen

Tegen 1 januari 2000 moeten alle Vlaamse adviesraden minstens één derde leden van elk geslacht tellen, zo niet worden hun adviezen waardeloos voor de Vlaamse regering.

Alleen de verantwoordelijke minister beschikt over het nodige gezag om voor zijn/haar diensten eventueel een actieplan op te zetten. Nagaan welke plaatsen nog in te vullen zijn, het brede publiek en de betrokken sector informeren over de aard van de "vacature", een beroep doen op databanken zoals de Pluspuntbank, ... zijn hiervoor allicht noodzakelijke stappen.

1. Welke adviesraden die onder de verantwoordelijkheid van de minister vallen, voldoen nog niet aan het decreet ?
2. Hoe en wanneer heeft de minister tijdens haar/zijn ambtsperiode de adviesorganen die (on)rechtstreeks voor haar/zijn beleid belang-

rijk zijn, reeds gestimuleerd om de éénderegel uitvoerbaar te maken ?

3. Heeft hij/zij stimuli gegeven om hiervoor een concreet actieplan op te stellen ? Zo ja, wanneer moet dit klaar zijn ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

DIRK VAN MECHELEN

VLAAMS MINISTER
VAN ECONOMIE, RUIMTELIJKE ORDENING
EN MEDIA

Vraag nr. 10 van 18 oktober 1999 van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Waterzuiveringsstation Merchtem – Stand van zaken

Zie :
Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw
Vraag nr. 17
van 18 oktober 1999
van de heer Etienne Van Vaerenbergh
Blz. 287

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.

Vraag nr. 13 van 20 oktober 1999 van de heer FILIP DEWINTER

Tweede spoorontsluiting Antwerpse haven – Traject

Naar aanleiding van de beslissing om de Antwerpse haven van een tweede spoorontsluiting te voorzien, dient een traject voor deze tweede goederenlijn te worden vastgelegd. De Vlaamse regering

heeft nog geen definitief besluit genomen omtrent het uiteindelijke traject van deze nieuwe goederenspoorlijn.

Teneinde het traject definitief vast te leggen, dient ook het gewestplan te worden gewijzigd.

1. Wanneer wordt deze gewestplanwijziging uitgevoerd ?
2. Voor wanneer is de uitvoering van de werken gepland ?
3. Werd reeds een pre-MER-haikbaarheidsstudie (milieueffectrapport) door TUC Rail uitgevoerd omtrent het tracé ?
4. Voor wanneer is het MER gepland ?

Antwoord

1. De herziening van het gewestplan voor het traject van de tweede spoorontsluiting voor de Antwerpse haven kan worden opgestart na een beslissing van de Vlaamse regering over de juiste tracering en de wijze van uitvoering als bovengrondse of ondergrondse variant.
2. De NMBS plant met de werken op het terrein te starten in 2003.

Deze startdatum is weliswaar afhankelijk van de nog te doorlopen juridisch-administratieve procedures inzake gewestplanwijziging, MER-procedure en bouwaanvraag.

3. Recentelijk is het ruimtelijk en milieuonderzoek voor de tweede spoorontsluiting van de haven van Antwerpen en de A102 in opdracht van TUC Rail gefinaliseerd, zoals dat werd gevraagd bij de beslissing van de Vlaamse regering van januari 1998.

In dit ruimtelijk en milieuonderzoek is voortgewerkt op de studieresultaten van de "haalbaarheidsstudie tweede spoorontsluiting van de Antwerpse haven van 1996".

4. Na een beslissing van de Vlaamse regering over de juiste tracering en de wijze van uitvoering als bovengrondse of ondergrondse variant kan de MER-procedure worden opgestart, al dan niet gelijklopend met de gewestplanwijziging.

Vraag nr. 14 van 22 oktober 1999 van de heer CARL DECALUWE

Subsidiëring bedrijventerreinen – West-Vlaanderen

Het besluit van de Vlaamse regering van 27 januari 1998 regelt de subsidiëring van bedrijventerreinen, wetenschapsparken, bedrijvencentra, incubatie- en innovatiecentra, spin-off centra en doorgangsbouwen. Daarmee worden de diverse bestaande regelingen in één besluit gegroepeerd. Dit laat toe om een meer uniforme regeling toe te passen.

Tegelijk wordt de bestaande regeling verruimd. In de eerste plaats kunnen voortaan ook de gemeentelijke en private initiatieven worden ondersteund. Dit moet toelaten om toeleveringszones te creëren. Dergelijke zones bevinden zich meestal op de terreinen van het bedrijf dat de producten afneemt.

1. Kan de minister mij, in aansluiting op mijn schriftelijke vraag nr. 86 van 18 maart 1998 (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 13 van 12 mei 1998, blz. 1754 e.v. – red.*), een overzicht geven van de bedrijventerreinen (oppervlakte, middelen en instantie) die in 1998 en in 1999 in West-Vlaanderen werden gesubsidieerd ?
2. Hoeveel en welke dossiers werden geweigerd en wat waren de criteria voor het afkeuren of goedkeuren ?
3. Hoeveel en welke dossiers wachten nog op goed- of afkeuring en welk bedrag vertegenwoordigt dit ?

Antwoord

1. In de loop van 1998 en 1999 werden in West-Vlaanderen een aantal bedrijventerreinen gesubsidieerd. In de tabel als **bijlage** wordt een gedetailleerd overzicht gegeven van de goedgekeurde dossiers, respectievelijk in 1998 en 1999.

In 1998 werden 13 dossiers goedgekeurd, voor een totaal bedrag van 247.124.254 frank.

In 1999 werden tot op heden reeds 15 dossiers goedgekeurd, voor een totaal bedrag van 170.200.407 frank.

In de laatste kolom wordt aangegeven op basis van welk subsidiebesluit van de Vlaamse rege-

ring (opgenomen criteria) elk dossier werd goedgekeurd.

2. Er werd geen enkel dossier geweigerd.

De nieuw goedgekeurde dossiers voldeden alle aan de criteria opgenomen in het besluit van de Vlaamse regering van 16 juni 1998 tot regeling van de toekenningsvoorwaarden, de subsidiepercentages en het beheer van de bedrijventereinen en bedrijfsgebouwen.

3. Momenteel zijn nog 4 dossiers in onderzoek voor een totaal eventueel toe te kennen subsidiebedrag van 130.942.564 frank. In bovenvermelde tabel vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger de details.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 15
van 22 oktober 1999
van de heer CARL DECALUWE**

Planschadevorderingen – Stand van zaken

1. Kan de minister mij, in aansluiting op mijn schriftelijke vraag nr. 103 van 14 december 1998 (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 8 van 12 februari 1999, blz. 1042 – red.*) een overzicht geven van de uitbetaalde planschade voor de jaren 1998 en 1999 en opgesplitst naar provincie ?
2. Hoeveel dossiers zijn er momenteel verwickeld in een gerechtprocedure en welke timing wordt vooropgesteld om een uitspraak hierin te verkrijgen ?
3. Wat is de budgettaire impact van deze dossiers ?

Antwoord

1. Overzicht van de uitbetaalde planschade (in fr.).

1998 – Bedrag	Naam + Gemeente
5.441.852	Coucher – Kapellen
2.714.274	NV Belbourg – Sint-Genesius-Rode
1.302.320	Eerdekens – Hasselt
385.000	De Kinder – Merchtem
6.735.320	De Meyers – Merchtem/Brussegem
10.775.634	Reyntjens – Koksijde
27.354.400	

1999 – Bedrag	Naam + Gemeente
8.500.000	NV Coges – Overijse
3.939.364	Martens Kamiel – Lanaken
2.285.929	Verdoodt – Ternat
14.725.293	

Overzicht opgesplitst per provincie

	1998	1999
Antwerpen	5.441.852	
Vlaams-Brabant	9.834.594	10.785.929
Oost-Vlaanderen		
West-Vlaanderen	10.775.634	
Limburg	1.302.320	3.939.364

2. Er zijn momenteel ongeveer 800 dossiers verwickeld in gerechtprocedures.

Van de hangende dossiers zijn er een vijftigtal waarin binnen twee jaar een eindveroordeling zal worden uitgesproken.

De andere dossiers zijn nog ver van een eindveroordeling verwijderd, aangezien de deskundige zijn verslag nog niet heeft neergelegd.

3. Voor de nog hangende dossiers kan worden verwacht dat het komende jaar ongeveer 100.000.000 frank zal moeten betaald worden.

Geregeld wordt echter vastgesteld dat textieldossiers door het IWT niet in aanmerking worden genomen.

**Vraag nr. 16
van 28 oktober 1999
van de heer CARL DECALUWE**

IWT – Textieldossiers

Het IWT (Vlaams Instituut voor de Bevordering van het Wetenschappelijk Technologisch Onderzoek in de Industrie) ontvangt dikwijls vanuit de textielsector dossiers in verband met productieontwikkeling en toepassing van nieuwe technologieën. Daarbij wordt een directe relatie gezocht tussen het onderzoek en de toepasbaarheid daarvan in het productieproces.

1. Kan de minister mij een overzicht geven van de ingediende dossiers voor de periode van 1997-1999 en het aantal daarvan goedgekeurde dossiers (met bedragen) ?

2. Wat was de motivering van de administratie voor het afkeuren van de verschillende textieldossiers ?

Antwoord

1. Overzicht van de ingediende textieldossiers vanaf januari 1997 tot en met 15 november 1999 :

Kader/programma	Aantal ingediende textieldossiers	Aantal goedgekeurde dossiers	Aantal niet goedgekeurde dossiers	Aantal dossiers nog in behandeling	Aanvaarde begroting (x 1.000 fr.)	Toegekende steun (x 1.000 fr.)
Autonome onderzoeksprojecten	27	24	1	2	434.515	179.529
Eureka-projecten	0	0	0	0	0	0
MKB-projecten	6	5	0	1	25.020	15.417
KIV-projecten	3	3	0	0	6.171	6.171
STWW-projecten	3	0	3	0	0	0
HOBU-fonds	4	1	3	0	8.956	8.956
Collectieve onderzoeksprojecten	9	8	1	0	171.700	(*) 36.935
Technologische adviseerdiensten	15	7	2	6	48.922	(*) 34.495
Totaal	67	48	10	9	695.284	281.503

(*) Het betreft hier enkel het Vlaams aandeel

De onderzoeksprojecten ingediend in het kader van de autonome functie van het IWT, evenals deze in de adviserende functie van het IWT (Eureka, MKB, KIV, STWW, HOBU-fonds) zijn inhoudelijk zeer verscheiden van aard en afkomstig uit diverse deelsectoren van de textielnijverheid.

Centexbel is het collectief onderzoekscentrum (wet-de Grootte) voor de textielnijverheid, dat op jaarlijkse basis een aantal aanvragen (collectieve onderzoeksprojecten) kan indienen voor onderzoek dat rechtstreeks relevant is voor de textielsector in al zijn facetten. De noden van de textielindustrie vaststellen, evenals de transfer verzorgen van de onderzoeksresultaten naar de industrie toe, behoren tot de taken van de technologische adviseerdiensten van het centrum. Zowel de collectieve onderzoeksprojecten als de technologische adviseerdiensten worden gesubsidieerd door de drie gewesten en de federale overheid.

MKB : midden- en kleinbedrijf

KIV : KMO-innovatie Vlaanderen

STWW : Strategische Technologieën voor Welvaart en Welzijn

HOBU : hoger onderwijs buiten de universiteit

Uit bovenstaande tabel kan men het globale goedkeuringspercentage voor textieldossiers bepalen als de verhouding van het aantal goedgekeurde dossiers (48) tot het aantal behandelde dossiers (58). Dit levert een percentage op van 82,8 %, te vergelijken met het globale slaagpercentage berekend voor alle IWT-dossiers in 1997 van 63,4 % en in 1998 van 76,6 % (cf. IWT-activiteitenverslagen 1997 en 1998).

Indien men de vergelijking beperkt tot de autonome functie van het IWT, waarin bedrijven op eigen initiatief projectvoorstellen vrijelijk kunnen indienen en waarin zich tot op heden nog geen budgettaire beperkingen voordoen die het slaagpercentage negatief kunnen beïnvloeden zoals in de programma's in de adviserende functie (bv. HOBU, STWW, ...), komt men tot de volgende resultaten. In 1997 bedroeg het slaagpercentage voor de dossiers in de autonome functie 81,7 % (156 positieve versus 35 negatieve beslissingen), in 1998 was dit 86,7 % (150 versus 35). Het slaagpercentage specifiek voor de textieldossiers bedraagt 96,0 % (24 positieve versus 1 negatieve beslissing).

Deze cijfers illustreren duidelijk dat er geen reden is om aan te nemen dat het IWT de textieldossiers stelselmatig minder in aanmerking laat komen voor steun dan de andere dossiers. De cijfers bewijzen zelfs veeleer het tegendeel, wat echter ook niet geïnterpreteerd mag worden als zouden de textieldossiers een specifieke voorkeursbehandeling genieten bij het IWT. Elk dossier wordt, zoals in onderstaande paragraaf beschreven, op gelijke basis door het IWT behandeld.

2. Elke projectaanvraag wordt door het IWT geëvalueerd conform de artikels 8 e.v. van het FIOV-besluit van 23 oktober 1991 (FIOV : Fonds voor Industrieel Onderzoek in Vlaanderen). Nadat de aanvraag volledig verklaard is, wordt tijdens een bezoek ter plaatse van een adviseur van het IWT de projectaanvraag in al zijn facetten grondig besproken met de aanvrager, teneinde het projectvoorstel in een zo optimaal mogelijke vorm naar het college van deskundigen te brengen. Tevens vindt een doorlichting van het bedrijf plaats betreffende zijn financiële draagkracht om het eigen aandeel in de projectkosten te financieren. Vervolgens stelt de raad van bestuur van het IWT een college van externe deskundigen aan dat een advies formuleert betreffende de kwaliteit van het projectvoorstel. Op basis van het dossier en het advies van dit college van deskundigen, beslist of adviseert de

raad van bestuur en bepaalt de raad de omvang en de aard van de tegemoetkoming, evenals de bijzondere voorwaarden en modaliteiten ervan. Hierbij hanteert de raad van bestuur de evaluatiecriteria zoals vermeld in het FIOV-besluit (artikel 12 voor industrieel basisonderzoek, artikel 13 voor prototypeonderzoek).

Concreet gaat het hier om de volgende criteria :

voor een industrieel basisonderzoeksproject :

- de stand van de publiek beschikbare kennis ;
- de originaliteit en creativiteit van het voorgestelde wetenschappelijke onderzoek ;
- de wetenschappelijke en technische expertise van de aanvrager en de onderzoeksploeg ;
- de haalbaarheid van het project binnen de vooropgestelde periode ;
- de kwaliteit en de organisatie van de samenwerking tussen de universitaire en industriële partners ;
- de mogelijkheden tot industriële valorisatie op termijn ;
- de technische, economische, ecologische en sociale voordelen verbonden aan het project ;
- de aansluiting bij de inhoudelijke en sociaal-economische prioriteiten van het beleid van de minister-president ;
- de relevantie van het onderzoek ten opzichte van het productgamma en/of de onderzoeksactiviteiten van de onderneming ;
- de financiële capaciteit van de aanvrager.

voor een prototypeproject :

- het innoverend karakter van het eindproduct ;
- de technische, wetenschappelijke en financiële geschiktheid van de aanvrager ;
- de technische, economische, ecologische en sociale voordelen verbonden aan het project ;
- de omvang van het technisch en commercieel risico ;

- de mogelijkheden tot commercialisering ;
- de rentabiliteit en de werkgelegenheid die uit de industrialisering en de commercialisering kunnen voortvloeien ;
- de wijze van terugbetaling van eerder onder het stelsel van terugvorderbare voorschotten verleende hulp ;
- de synergie met andere projecten.

Voor de STWW-, MKB-, KIV- en HOB- fondsprojecttypes bestaan er specifieke hiervan afgeleide en bijkomende selectiecriteria waaraan een projectvoorstel globaal moet voldoen om voor steun in aanmerking te komen.

Voor elk van de onder punt 1 vermelde afgekeurde projecten werd een overwegend negatief tot negatief advies geformuleerd door het college van externe deskundigen. De globale hoofdreden voor deze negatieve adviezen was dat het aspect onderzoek en/of ontwikkeling onvoldoende aan bod kwam in elk van deze dossiers en dat de graad van innovatie zeer beperkt of onbestaande was. In specifieke gevallen was bijkomend het voorgestelde werkprogramma van zeer bedenkelijk lage kwaliteit en/of werd onvoldoende technische expertise vastgesteld om het project succesvol te kunnen uitvoeren.

Vraag nr. 18
van 4 november 1999
van de heer CARL DECALUWE

Afwijkende BPA's – Aard en aantal

1. Kan de minister mij, in aansluiting op mijn schriftelijke vraag nr. 217 van 11 februari 1997 (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 12 van 21 maart 1997, blz. 1073 – red.*), een overzicht geven van het aantal afwijkende bijzondere plannen van aanleg (BPA) die werden ingediend voor de periode 1998-1999, opgesplitst naar provincie en oppervlakte ?
2. Wat was de aard van de respectieve wijzigingen : huisvesting, industriegebied, groene BPA's, en wat was de respectieve oppervlakte van de wijzigingen ?
3. Hoeveel van de ingediende BPA's werden in 1998-1999 goedgekeurd, opgesplitst naar provincie en oppervlakte ?

Antwoord

De afdeling Ruimtelijke Planning maakt een GIS-datalaag (Geografisch Informatiesysteem) aan die de contouren van alle BPA's bevat, ingetekend op topografische kaarten op schaal 1/10000, en die de afwijkende bestemmingen ten opzichte van het gewestplan afbakent. Het gedeelte van deze dataset dat de BPA-contouren bevat, is op dit moment geactualiseerd tot op heden en wordt vanaf nu systematisch up-to-date gehouden. Op het einde van 1999 wordt dit bestand verspreid via de cd-rom naar alle gemeenten, zodat ze het als hulpmiddel kunnen gebruiken voor de opmaak van hun plannen- en vergunningenregister, dat ze geacht worden op te stellen volgens het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening. De laag met afwijkende bestemmingen wordt herwerkt omdat de interpretatie niet altijd op een systematische manier is gebeurd. Men stelde een nieuwe methodiek op om afwijkingen van het gewestplan op een meer ruimtelijke overweging te identificeren. Er is ondertussen gestart met de herinterpretatie van de afwijkende BPA's van na 1 januari 1994 (dit is referentiedatum ruimteboekhouding Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen).

Omdat er aan een nieuwe methodiek voor de interpretatie van afwijkingen werd gewerkt en omdat er prioriteit werd gegeven aan de invoer van de BPA-contouren en de actualisering van het gewestplan, werden voor de jaren 1998 en 1999 de afwijkende bestemmingen nog niet in de betrokken GIS-datalaag geïnventariseerd. Bijgevolg kan er momenteel voor deze BPA's nog geen informatie worden gegeven over de aard en de oppervlakte van de afwijkingen van het gewestplan. Er kunnen wel cijfers worden gegeven over de aantallen BPA's.

De onderstaande tabel geeft de aantallen weer van de BPA's die per provincie werden ingediend en goedgekeurd, en die waarin de afwijkingen moeten worden geïnterpreteerd.

Provincie	Aantal BPA's ingediend vanaf 1/1/1998	Aantal BPA's van goedkeuring onthouden	Aantal BPA's vanaf 1/1/1998 die afwijken van het gewestplan
West-Vlaanderen	104	7	47
Oost-Vlaanderen	36	0	26
Antwerpen	33	1	27
Limburg	40	1	17
Vlaams-Brabant	26	1	17
Totaal	239	10	154

Naar aanleiding van deze parlementaire vraag werd toch een inventarisatie opgestart van de gevallen die afwijken, weliswaar nog volgens de oude methodiek. Deze taak kan tegen het einde van het jaar worden voltooid en zal een idee geven over de aard en de oppervlakte van de afwijkende bestemmingen vanaf 1 januari 1998. Op dat moment kunnen deze meer gedetailleerde cijfers aan de Vlaamse volksvertegenwoordiger worden bezorgd.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn

PATRICK DEWAELE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN,
BEGROTING, BUITENLANDS BELEID
EN EUROPESE AANGELEGENHEDEN

**Vraag nr. 3
van 30 september 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Europees KONVER-programma – Stand van zaken

In het kader van de ondersteuning van gebieden die getroffen zijn door de omschakeling van de militaire sector, bestaat het Europese programma Konver.

Lokale besturen, gemeentelijke en intergemeentelijke instellingen in de vermelde arrondissementen

kunnen het initiatief nemen om hiervoor projecten in te dienen.

1. Welke lokale besturen, gemeentelijke of intergemeentelijke instellingen, namen reeds het initiatief om een project in te dienen? Wanneer deden ze dit?

Werd het voorgestelde project goedgekeurd door het toezichtscomité van de Europese Unie?

Werd het reeds uitgevoerd?

Welk budget werd hiervoor uitgetrokken?

2. Zijn er andere dan bovenvermelde initiatiefnemers mogelijk? Zo ja, zijn reeds initiatieven ingediend en met welk resultaat?

Antwoord

1. Het Konver-programma loopt van 1995 tot einde 1999. Alle projecten zijn tijdens deze periode ingediend.

Vier gemeentelijke of intergemeentelijke besturen hebben als promotor gefungeerd. Samen dienden zij zeven projecten in. Deze zijn vervolgens goedgekeurd door het bevoegd comité van toezicht, wat de toekenning van EFRO-steun (Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling) impliceert.

Hieronder volgt een lijst van de ingediende projecten van deze promotoren.

Promotor	Project	Datum indiening
1. West-Vlaamse Intercommunale voor Economische Expansie en Reconversie (WIER)	Reconversie van de kazerne in Damme-Sijsele	26 september 1996
2. Gemeente Jabbeke	Reconversie van het militaire domein in Jabbeke	25 september 1996
3. West-Vlaamse Intercommunale voor Economische Expansie en Reconversie (WIER)	Bedrijventerrein Den Arend 1/Sint-Elooi in Zedelgem	23 maart 1998
4. Intercommunale Opbouwwerk Kempen (IOK)	Multifunctioneel doorgangsgebouw Hoogstraten II	20 april 1998
5. Intercommunale Opbouwwerk Kempen (IOK)	Transportzone Hoogstraten-Meer	20 april 1998
6. Intercommunale Opbouwwerk Kempen (IOK)	KMO-zone "De Meiren" in Rijkevorsel	20 april 1998
7. Stad Sint-Truiden	Ontwikkeling van het militair domein	29 september 1998

Geen enkel van de goedgekeurde Konver-projecten is intussen volledig uitgevoerd. De volgende vier initiatieven zijn in uitvoering :

- bedrijventerrein Den Arend 1/Sint-Elooi IV in Zedelgem,
- transportzone in Hoogstraten-Meer,
- KMO-zone "De Meiren" in Rijkevorsel,
- uitvoering van een oriënterend bodemonderzoek en voorafgaande situering van niet-ontpofte vliegtuigbommen op de terreinen van de voormalige vliegbasis in Sint-Truiden (Brustem).

Voor deze projecten samen is EFRO-steun ten bedrage van 49.008.500 frank toegekend. Het totale budget EFRO-middelen beschikbaar voor de Konver-projecten bedraagt 244.720.045 frank. Dit is reeds volledig vastgelegd.

In onderstaande tabel staat de kostprijs per project en de EFRO-bijdrage. De cofinanciering voor deze projecten in uitvoering, is telkens door de promotor zelf ingebracht. Dit is niet altijd zo. Voor bepaalde projecten in voorbereiding is soms ook in een cofinanciering namens het Vlaams Gewest voorzien.

Project	Totale kostprijs	EFRO-toegewezen	Cofinanciering
1. Bedrijventerrein Den Arend 1/Sint-Elooi IV in Zedelgem	77.495.147	23.248.544	WIER
2. Transportzone in Hoogstraten – Meer	45.000.000	13.500.000	IOK
3. KMO-zone "De Meiren" in Rijkevorsel	5.000.000	1.500.000	Idem
4. Oriënterend bodemonderzoek en situering niet ontplofte vliegtuigbommen vliegbasis Sint-Truiden	26.899.889	10.759.956	OVAM

3. In principe is iedereen gemachtigd om projecten in te dienen, wanneer deze inhoudelijk voldoen aan de prioritaire doelstellingen van het Konver-programma.

De hoofdprioriteit van dit programma is de herbestemming van de militaire domeinen met het oog op het verbeteren van de economische infrastructuur, de creatie van werkgelegenheid en de milieusanering in gebieden die aangetast zijn door militaire activiteiten.

Buiten de gemeentelijke en intergemeentelijke promotoren zijn er de volgende initiatiefnemers.

Promotor	Project	Goedgekeurd	Goedgekeurd reservelijst
1. NV Blairon	Vlaams Innovatiecentrum Blairon	X	
2. NV Multifunctioneel Bedrijvencentrum Tienen	Multifunctioneel Bedrijvencentrum Tienen	X	
3. NV Bedrijvencentrum Leuven	1. Uitbreiding van het doorgroeicentrum in Leuven	X	X
	2. Modernisering van het bedrijvencentrum		X
4. OVAM	Uitvoering oriënterend bodemonderzoek en situering niet ontplofte vliegtuigbommen vliegbasis Sint-Truiden	X	
5. GOM Vlaams-Brabant	Reconversieproject Vlaams-Brabant	X	X
6. Provincie Antwerpen via ESA	Centrum voor Mens- en Milieuvriendelijk Wonen		X

(ESA : Economisch Studiebureau Antwerpen)

De projectvoorstellen, voorgedragen door gemeentelijke, intergemeentelijke of andere promotoren, zijn door het bevoegd comité van toezicht in chronologische volgorde van indiening goedgekeurd.

Bepaalde projecten of delen van projecten zijn opgenomen op een reservelijst (cf. laatste kolom tabel). Deze projecten zijn ingediend op het ogenblik dat alle EFRO-middelen reeds waren vastgelegd. De reservelijst is aangelegd omdat deze projecten enerzijds voldoen aan de criteria van het Konver-programma en omdat men zich anderzijds heeft willen voorbereiden op de vervanging van effectief goedgekeurde projecten indien deze niet aan de Konver-termijnen kunnen voldoen (gunning uiterlijk op 31 december 1999 en uitvoering van de werken uiterlijk op 31 december 2001). De vermelding op deze lijst houdt bijgevolg een goedkeuring en EFRO-toekenning "onder voorbehoud" in.

Ten slotte wil ik volledigheidshalve opmerken dat deze reservelijst geen verband houdt met het type van promotor : ook een gemeentelijke (de gemeente Jabbeke) en intergemeentelijke promotor (WIER) zijn voor een projectdeel of zelfs een volledig project opgenomen op deze reservelijst.

Vraag nr. 7
van 6 oktober 1999
van de heer ANDRE MOREAU

Onroerende voorheffing – Berekening

In opdracht van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap werden door CIPAL (Centrum voor Informatie Provincies Antwerpen en Limburg), Belastingdienst voor Vlaanderen, de persoonsgegevens verzameld met het oog op de inning van de onroerende voorheffing.

Dezer dagen werden de aanslagbiljetten verzonden aan de belastingplichtigen. Bij onderzoek van diverse aanslagbiljetten heb ik vastgesteld dat er fouten geslopen zijn in de berekening van het te betalen bedrag. Deze fout komt voor indien de belastingplichtige recht heeft op toegepaste vermindering voor hetzij bescheiden woning, hetzij kinderen met recht op kinderbijslag en/of gehandicapte gezinsleden of grootoorlogsverminkte.

1. Is de minister-president op de hoogte van de foutieve berekeningen en de eventuele gevolgen ervan voor de eigenaars ?

2. Welke fout in het computerprogramma ligt aan de basis van deze foutieve berekening ?
3. Neemt de Vlaamse Gemeenschap de verantwoordelijkheid voor deze fout, of wordt de verantwoordelijkheid gelegd bij de firma die de berekeningen diende uit te voeren in opdracht van de Vlaamse Gemeenschap ?
4. Werd de bevolking geïnformeerd omtrent de eventuele verkeerde berekening van het aanslagbiljet en werd meegedeeld langs welke weg men zijn bezwaar kan kenbaar maken aan de Belastingdienst voor Vlaanderen ?
5. De dossiers die niet aangepast zijn vóór de uiterste betaaldatum, waardoor de belastingplichtige te veel dient te betalen, worden nadien verbeterd en het te veel betaalde bedrag, vermeerderd met 7 % rente, wordt teruggestort aan de belastingplichtige.

Wanneer gebeurt deze terugbetaling en hoeveel kost deze rente aan de Vlaamse Gemeenschap ?

6. De foutieve berekening heeft ook gevolgen voor de provincies en de gemeenten.

Werden deze besturen ook ingelicht over deze foutieve berekening ?

Antwoord

1. Op mijn vraag heeft de afdeling Financieel Management (onderdeel van de administratie Budgettering, Accounting en Financieel Management) recentelijk een nota opgemaakt betreffende de inning van de onroerende voorheffing door de Vlaamse Gemeenschap.

Naast een laatste stand van zaken met betrekking tot de op heden verstuurd aanslagen en de bezwaren die hierop reeds werden ingediend, werd hierin ook een overzicht gegeven van de verschillende probleemsectoren, met vermelding van de oorzaken, de potentiële grootte van de problemen en de wijze alsmede de timing van de aanpak ervan.

2. Tot op heden werden er 2.295.714 aanslagen verstuurd. Voor deze aanslagen werden er reeds 55.313 bezwaren ingediend. Dit aantal lag in de lijn van de verwachtingen.

Uiteraard reageren de tienduizenden niet die een automatische belastingsverlaging hebben

gekregen. Bij de belastingplichtigen die wel reageren, dient een onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds zij die terecht een grote aanslag kregen vanwege bijvoorbeeld de invoering van de nieuwe reglementering of de correcte toepassing van de bestaande regelgeving, en anderzijds de belastingplichtigen die ten onrechte werden benadeeld. De bezwaarschriften van de eerste groep zullen als ongegrond worden afgewezen, de foutieve berekeningen die de oorzaak zijn van de benadeling van de tweede groep zullen worden rechtgezet.

Een van de oorzaken die mee aan de basis ligt van die benadeling is het feit dat *de bestanden van het Rijksregister niet volledig overeenstemmen met die van het Kadaster*. Waar bijvoorbeeld het Kadaster een busnummer vermeldt bij een adres, gebeurt het dat in het Rijksregister dit busnummer ontbreekt, of op een plaats is ingebracht die niet wordt weergegeven in de tapes die het Rijksregister aflevert. Vermits de "matching" van de gegevens op het niveau van het adres gebeurt, wordt enkel aan de adressen die volledig overeenstemmen een vermindering gekoppeld. Deze fout werd onderkend bij de versturing van de eerste aanslagen en zal worden opgelost via de behandeling van de bezwaarschriften. Daarnaast onderzoekt de Vlaamse Gemeenschap, in een constructieve dialoog met het Rijksregister, in hoeverre dit probleem ten gronde kan worden opgelost. Immers, het is deze oorzaak die aan de basis ligt van het merendeel van de foutief berekende aanslagen.

Hoe dan ook zal, uitgaande van de behandelde bezwaarschriften, een inventaris worden aangelegd van de vastgestelde problemen. Dankzij deze inventaris, die jaarlijks zal worden geactualiseerd, zullen verkeerde aanslagen in de toekomst worden vermeden.

Een andere fout betreft de *leggers met meerdere kadastrale inkomens* (KI), waarbij in de beginfase slechts één KI werd opgenomen in de aanslag. Momenteel is men volop bezig met de ontwikkeling van bijkomende programmatie waarmee de juiste gegevens kunnen worden geselecteerd. De verzending van de gecorrigeerde aanslagen zal eind november gebeuren.

Deze fout kan als een echte programmatiefout worden bestempeld, net zoals de foutieve aanslagen (in het totaal 3.644) die werden verstuurd in de gemeenten Koersel, Kortenaken en

Steenokkerzeel. Bij deze laatste werd het postnummer niet of verkeerd gekoppeld.

3. De verantwoordelijkheid voor de slechte koppeling tussen de bestanden van het Rijksregister en het kadaster kan noch bij de Vlaamse Gemeenschap, noch bij Cipal worden gelegd. Het gaat hier immers om een onvermijdbare fout als gevolg van de koppeling van twee niet-uniforme bestanden. Dat éénzelfde goed twee verschillende adresaanduidingen heeft, is natuurlijk bevreemdend, maar door de gescheiden origine (de ene vanuit een fiscaal kadasterbestand, de andere vanuit gegevens van de burgerlijke stand) historisch verklaarbaar. De historische verklaarbaarheid van de talrijke afwijkingen mag natuurlijk geen alibi zijn om voor de toekomst niet te streven naar een perfecte consistentie van deze gegevens.

Van bepaalde foutieve berekeningen moet de oorzaak, en dus ook de verantwoordelijkheid, wel bij Cipal worden gelegd, met name de foutieve aanslagen voor de leggers met meerdere KI's en de foutieve aanslagen in de gemeenten Koersel, Kortenaken en Steenokkerzeel. Cipal zal deze problemen zelf en op eigen kosten moeten oplossen.

4. Alle belastingplichtigen kregen samen met hun aanslagbiljet een brochure toegestuurd. Hierin wordt in zeer duidelijke bewoordingen uitgelegd wat onroerende voorheffing is, hoe ze wordt berekend, wie recht heeft op een vermindering, hoe je die verminderingen krijgt en waar je terecht kan met bezwaren.

Binnen Cipal werd er tevens een soort van call center opgericht, met een tiental telefonisten die luisteren naar de talrijke vragen en/of verzuchtingen, trachten een antwoord te geven of de nodige uitleg te verschaffen en de belastingplichtigen indien mogelijk doorverwijzen naar de juiste instantie.

Verder werd onmiddellijk na het vaststellen van de foutieve aanslagen in de gemeenten Koersel, Kortenaken en Steenokkerzeel een brief verstuurd waarin werd gewezen op de fout en het feit dat de verkeerde aanslag zal worden rechtgezet. Ook voor de categorie van foutieve aanslagen betreffende de leggers met meerdere KI's is men volop bezig de correcte aanslagbiljetten te versturen. Zoals gesteld, worden de kosten ervan exclusief door Cipal gedragen.

5. Volgens de wet van 15 maart 1999 betreffende de beslechting van fiscale verschillen wordt de administratie geacht binnen een termijn van zes maanden een gemotiveerd antwoord te geven op een bezwaarschrift. Bij overschrijding van de termijn heeft de belastingplichtige het recht om zich tot de rechtbank te wenden. De terugbetaling van het eventueel te veel betaalde bedrag, vermeerderd met de moratoriumrente, zal zo spoedig mogelijk na de afhandeling van dit bezwaar gebeuren.

Zoals reeds eerder werd vermeld, zijn er belastingplichtigen wier benadeling een gevolg is van de wijzigingen in de wetgeving. Aan hen zal dus niets moeten worden terugbetaald.

De correcte becijfering van de kostprijs van de moratoriumintresten kan slechts worden gegeven nadat alle bezwaren zijn afgehandeld. Dit is momenteel zelfs bij benadering niet in te schatten gelet op het, vermoedelijk belangrijk, aantal onterechte bezwaren.

6. De provincies en gemeenten zijn informeel op de hoogte van de foutieve berekeningen en de mogelijke gevolgen hiervan.

In de protocols die in de loop van dit jaar met de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) en de Vereniging van Vlaamse Provincies (VVP) werden afgesloten, werd bepaald

dat de ontvangsten die ten onrechte werden doorgestort, worden afgehouden van latere stortingen. Dit in tegenstelling tot vroeger, toen het federale ministerie van Financiën het geld van hun rekening afboekte.

De ten onrechte gestorte opcentiemen ingevolge de niet-toegekende verminderingen behoren duidelijk tot bovenvermelde categorie van ontvangsten. Hiervoor zal dus de uiteengezette regeling gelden.

Vraag nr. 8
van 12 oktober 1999
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Kabinetten – Samenstelling

1. Hoeveel medewerkers telt het kabinet van de minister per niveau ?
2. Wat is de indeling van de medewerkers volgens hun opleiding ?
3. Hoeveel medewerkers komen uit privé-ondernemingen, overheidsbesturen of andere ?
4. Wat is de indeling van de medewerkers volgens de arrondissementen waar ze wonen ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

1. Samenstelling van de kabinetmedewerkers per niveau										
	Kb. Dewael	Kb. Stevaert	Kb. Vogels	Kb. Anciaux	Kb. Vanderpoorten	Kb. Landuyt	Kb. Dua	Kb. Sauwens	Kb. Van Mechelen	
Niveau A	16	19	15	16	14	10	12	11	13	
Niveau B	12	4	6	10	8	4	6	6	15	
Niveau C	5	14	12	7	11	9	5	2	2	
Niveau D	5	7	3	11	4	7	5	3	9	
Niveau E	10	6	8	1	1	2	1	5		
	48	50	44	45	38	32	29	27	39	
2. Voor de indeling van de medewerkers volgens hun opleiding verwijs ik naar het antwoord op vraag 1.										
	Niveau A : universitair onderwijs									
	Niveau B : deskundigen, hoger onderwijs buiten de universiteit									
	Niveau C : medewerkers, hoger middelbaar onderwijs									
3. Indeling medewerkers : privé-ondernemingen/overheidsbesturen										
Privé of andere	28	24	38	34	15	18	16	15	14	
Overheidsbesturen	20	26	6	11	23	14	13	12	25	
4. Indeling volgens arrondissement										
Antwerpen	3	1	18	3	3	3	4		12	
Brugge	2		2	2	1	12				
Brussel-Hoofdstad	2	1	3	13	2			1		
Halle-Vilvoorde	4	4	5	10	4	5	3		13	
Dendermonde	2	4	2		1	1	2	1		
Gent	5	5	1	3	4	4	7	6	2	
Hasselt	4	10		3	1		2	2		
Kortrijk	4	1		1		2		1	2	
Leuven	1	6	3	5	5	1	4	3	2	
Mechelen	1	1	4	1	7		1	3	2	
Oudenaarde	1		1							
Tongeren	7	3	1	1				8	2	
Maaseik	1	1							2	
Aalst	9	10	2	2	5	1	4	1	3	
Eeklo	1		1		1					
Oostende	1		1		1					
Turnhout	1	1	1							
St.-Niklaas	1		1	1	1	1	1		1	
Roeselare		1		1	1	1	1			
Tielt				1	1					
Diksmuide				1	1			1		
Rijssel (Frankrijk)										1
Nijvel										
	48	50	44	45	38	32	29	27	39	

MIEKE VOGELS

VLAAMS MINISTER
VAN WELZIJN, GEZONDHEID
EN GELIJKE KANSEN

Vraag nr. 7
van 6 oktober 1999
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Thuiszorg – Parallele initiatieven

In Vlaanderen bestaan naast elkaar en los van elkaar de samenwerkingsinitiatieven thuiszorg (SIT) en de palliatieve netwerken. De praktijk leert dat de zorgverstrekkers die meewerken aan de SIT's meestal dezelfde zijn als die welke meewerken in de palliatieve netwerken.

Naar organisatie en erkenningsvoorwaarden (bv. een afzonderlijke VZW voor elke activiteit) lijkt een opsplitsing dan ook vrij onnatuurlijk. Ook naar zinvolle besteding van de tijd van zorgverstrekkers lijkt het organiseren van twee afzonderlijke vergaderingen voor problematieken waarrond dezelfde gezondheidswerkers actief zijn, nogal verspilling van die kostbare tijd te zijn.

Eenzelfde redenering geldt voor het lokaal gezondheidsoverleg (LOGO). Wel moet worden toegegeven dat hier meestal meer mensen rond de tafel zitten dan bij de SIT's en de palliatieve netwerken.

1. Waarom laat men twee organisaties naast elkaar werken, wanneer men vaststelt dat men bezig is met dezelfde problematiek, met name de zorgsituatie rond één patiënt, en met dezelfde zorgverstrekkers, en dat een derde organisatie in het verlengde werkt van de twee andere ?
2. Werde reeds overwogen om minstens de SIT's en de palliatieve netwerken samen te smelten tot één organisme, waardoor gezondheidswerkers efficiënter kunnen werken ?
3. Wordt het door het samenvoegen van de bestaande middelen niet mogelijk tot een degelijke basisfinanciering te komen voor deze organisaties, terwijl deze vandaag duidelijk ontbreekt ?

Antwoord

1. SIT's, palliatieve netwerken en LOGO's zijn drie organisaties die nogal sterk van elkaar *verschillen*, zowel qua doelgroep, qua samenstelling

als qua opdracht (aspect van de gezondheidszorg) (zie tabel).

Gemeenschappelijk aan de drie organisatievormen is dat zij alle drie een VZW (moeten) zijn en dat de eerste lijn in alle drie vertegenwoordigd is. Mogelijk gemeenschappelijk is het geografische gebied. Dit laatste wordt trouwens zo veel mogelijk bevorderd door de administratie, maar uiteindelijk is elke organisatie vrij om zelf de grootte te kiezen die zij het meest opportuun acht.

De opsplitsing in drie organisaties is historisch gegroeid en is een gevolg van de bovenvermelde verschillen.

2. Het zo maar *samenvoegen* van SIT's en palliatieve netwerken is niet zo eenvoudig als het misschien lijkt. De gemeenschappelijke kenmerken zijn immers niet zo groot, zoals bovenvermeld. Zo hebben palliatieve netwerken een specifieke werking gericht op zowel intra- als extramurale zorgverlening. Bovendien moeten de palliatieve netwerken als "palliatief samenwerkingsverband" beantwoorden aan federale wetgeving die helemaal losstaat van de SIT's. Tot slot kan worden vermeld dat de grote dynamiek van de palliatieve netwerken een gevolg is van de beperking van de doelgroep tot die van de palliatieve patiënten.

Uiteraard ben ik er voorstander van dat SIT en palliatief netwerk zoveel mogelijk samenwerken. In de praktijk gebeurt dit ook.

Wanneer bijvoorbeeld een teamvergadering rond een palliatieve patiënt in de thuiszorg wordt georganiseerd, is het evident dat dit door het SIT kan worden georganiseerd en dat de leden van de palliatieve thuiszorgequipe hierbij kunnen aanwezig zijn, samen met de andere hulpverleners van de thuiszorg. Bovendien komt het zorgplan dat hierbij wordt opgesteld in aanmerking voor het te behalen SIT-quotum inzake zorgplannen.

3. Het gewoon samenvoegen van de *bestaande middelen* zal de basisfinanciering niet echt verbeteren, vermits het om een loutere optelling gaat van bovendien verschillende zaken. Wel is er nood aan een bredere ondersteuning van de thuisgezondheidszorg, zowel voor palliatieve patiënten als voor zwaar zorgbehoevenden.

Tegelijk zal, wanneer de beoogde mentaliteitsverandering inzake palliatieve zorg er zal zijn en

wanneer de kennis inzake palliatieve zorg gemeengoed zal geworden zijn, er minder nood zijn aan een categoriale structuur zoals de palliatieve netwerken, en kan worden verwacht dat hun deskundigheid geïntegreerd is in de werking van de intra- en extramurale zorgverlening.

4. Mettertijd ligt het wel in mijn bedoeling om op regionaal niveau de *netwerkvorming* aan te moedigen en te versterken.

Zo zal de zorgbehoevende op een naadloze manier een beroep kunnen doen op die zorgen welke hij nodig heeft. Deze netwerkvorming gaat dan verder dan palliatieve zorg en thuiszorg alleen. Ook diverse opvangvormen en eerstelijnszorg, ziekenhuisopname, LOGO's, ouderenzorg, bijzondere jeugdzorg, gehandicaptenzorg en andere zullen bij de netwerken dienen te worden betrokken.

	SIT	Palliatief netwerk	LOGO
Doelgroep	Zwaar zorgbehoevenden in de thuiszorg	Alle palliatieve patiënten zowel in de thuiszorg en RVT's als in ziekenhuizen en palliatieve eenheden	Alle bewoners van een bepaald geografisch gebied
Leden	Huisartsen, verpleegkundigen, maatschappelijk werk, gezins- en bejaardenhulp en andere actoren in de thuisgezondheidszorg, ook mantelzorgers	Intra- en extramurale gezondheidsorganisaties	Extramurale gezondheidsorganisaties zoals arbeidsgeneeskunde, Kind en Gezin, schoolartsen en bovendien de provincies, gemeenten en hun gezondheidsraden
Aspect van de gezondheidszorg	Cure & care (curatie en verzorging)	Palliatie	Preventie
Organisatievorm	VZW	VZW	VZW
Eerste lijn vertegenwoordigd	Ja	Ja	Ja
Geografisch gebied	Bij voorkeur identiek	Bij voorkeur identiek	Bij voorkeur identiek
Takenpakket algemeen	via coördinator bekendmaken van thuisgezondheidszorg en samenwerking aanmoedigen	Kennis bevorderen inzake palliatieve zorg en samenwerking op alle en tussen alle echelons aanmoedigen	Gezondheidspromotie en ziektepreventie bevorderen op alle echelons
Takenpakket specifiek naar doelgroep	ondersteuning thuisgezondheidszorg via teamvergaderingen georganiseerd door zorgbemiddelaar	Ondersteuning via deskundigen en vrijwilligers	Vooraf acties rond de vijf gezondheidsdoelstellingen van de Vlaamse Gemeenschap

RVT : rust- en verzorgingstehuis

Vraag nr. 9
van 8 oktober 1999
van de heer JAN LOONES

Kerosinevervuiling luchthaven Oostende – Volksgezondheid

De milieuproblemen rond de Oostendse luchthaven blijken zich hoe langer hoe meer te manifesteren. Zo zou, naar verluidt, de kerosine-uitstoot door de zware cargovliegtuigen erger zijn dan vermoed en zware gevolgen hebben voor de gezondheid van de omwonenden.

Volgens de overheid zouden er geen statistische bewijzen zijn voor de verontreiniging en het nadelig effect daarvan op de omwonenden. Nochtans stelt een neus-, keel-, en oorspecialist wonende in de omgeving van de Oostendse luchthaven, in zijn praktijk een verontrustende toename vast van luchtwegeninfecties en zeldzame tumoren (De Zeewacht van 1 oktober 1999). De arts staat trouwens niet alleen met zijn bevindingen; alle geneesheren in zijn domein stellen een sterke toename van allergieën vast.

De toxische kerosineconcentraties zijn bij piekmomenten, zoals na het warmdraaien en opstijgen van de zware cargovliegtuigen, zeer hoog en worden, naargelang de klimatologische omstandigheden, soms tot diep in de binnenstad waargenomen. Meer dan de helft van de Oostendse bevolking ondervindt aldus hinder van de kerosine-uitstoot. Daarbij komt dat door de aanwezigheid van een groot aantal scholen nabij de luchthaven vooral jonge kinderen, waarvan bekend is dat hun immuunsysteem vaak nog onrijp is en door herhaalde luchtwegeninfecties soms ook verzwakt, een extra kwetsbare groep vormen.

De nadelige effecten op de gezondheid van lange blootstelling aan kerosinebestanddelen (kerosinemengsels bevatten stoffen die, volgens medische literatuur, kankerverwekkende eigenschappen bezitten) nopen dan ook tot uiterste voorzichtigheid en maatregelen terzake, temeer daar er geen alternatief is voor de lucht die men inademt en de bevolking zich dus amper kan wapenen tegen dit probleem.

1. Is de minister op de hoogte van de ernstige gezondheidsproblemen die reeds werden waargenomen bij de omwonenden van de Oostendse luchthaven, als gevolg van de kerosineverontreiniging?

2. Is de minister op de hoogte van het feit dat dit probleem zich verder dreigt uit te breiden, tot zelfs voor de Oostendse bevolking die ver van de luchthaven woont?
3. Werd er door de overheid reeds een onderzoek verricht naar de invloed van kerosineuitstoot op de volksgezondheid?
4. Werden er ooit metingen uitgevoerd in verband met de kerosine-uitstoot? Op welke tijdstippen? Met welke resultaten?
5. Wat heeft de minister eventueel reeds ondernomen om ervoor te zorgen dat er maatregelen worden genomen ter bescherming van de gezondheid van de mensen die in de omgeving van de Oostendse luchthaven en zelfs ver daarbuiten wonen?

Antwoord

De vraag of de bevolking rond de Oostendse luchthaven gezondheidsrisico's loopt, moet worden gesitueerd in het ruimer kader van klachten wegens onder andere geluidsoverlast, stankhinder door "kerosine", beschadiging van eigendommen door laagvliegende toestellen met wegrukken van dakpannen, gevoel van onveiligheid met onderhuidse vrees voor vliegtuigcrashes.

Aan deze milieuproblematiek, die ruimer is dan de loutere gezondheidsaspecten, wordt ruimschoots aandacht geschonken door het stadsbestuur, de provinciale overheid en de Vlaamse overheid.

Deze omvattende problematiek heeft ook aanleiding gegeven tot de oprichting, enkele jaren geleden, van het actiecomité Wiloo (Werkgroep Info Luchthaven Oostende en Omgeving), dat de klachten van de omwonenden bundelt en hun belangen wil verdedigen. Een belangrijke spreekbuis van de werkgroep is een neus-, keel- en oorarts die in de omgeving van de luchthaven woont.

Hoewel de betrokken arts volgens de vraag en volgens een artikel in De Zeewacht van 1 oktober 1999 in zijn praktijk een verontrustende toename van luchtweginfecties en zeldzame tumoren vaststelt, wordt hij hierin niet bijgetreden door zijn collega's.

Vooreerst moet ik in dat verband aanstippen dat de personen die op de luchthaven werken jaarlijks door een arbeidsgeneeskundige dienst worden onderzocht. Dit geldt voor alle brandweerlieden,

agenten, luchthaveninspectie, onderhoudspersoneel en elektriciens werkzaam op de luchthaven, alsook voor het personeel van Belgavia. De Vlaamse gezondheidsinspecteur voor West-Vlaanderen heeft de arbeidsgeneesheren ondervraagd over de resultaten van deze jaarlijkse onderzoeken en hieruit blijkt dat noch het klinisch onderzoek, noch het jaarlijks bloedonderzoek bij al deze mensen enig teken van ziekte of intoxicatie aan het licht brengt.

Teneinde een duidelijker beeld te krijgen van de mening van het medisch korps over de eventuele gezondheidsrisico's bij de bevolking rond de luchthaven, werd in oktober 1999 door de Vlaamse Gezondheidsinspectie telefonisch via een vragenlijst de mening gevraagd van elf huisartsen en elf specialisten in Oostende en de wijk Mariakerke. Bij de specialisten waren er drie neus-, keel- en oorartsen en vier longartsen-internisten. Er was één huisarts bij uit Middelkerke.

De 22 geraadpleegde artsen vinden dat er wel uitgesproken hinder is uitgaande van de luchthaven, vooral geluidshinder. De kerosinegeurhinder wordt door acht artsen vermeld. Geen van de artsen vermeldde fysische gezondheidsrisico's door kerosine.

Deze toetsing van het milieuziekte-clustersignaal suggereert dat geluids- en geurhinder reëel zijn rond de Oostendse luchthaven, doch dat de gezondheidsrisico's globaal veel minder alarmerend zijn dan door het persartikel wordt gesuggereerd.

De piekmissie van zogenaamde kerosine – in feite gaat het niet om kerosine, maar om de verbrandingsproducten ervan – die bij het starten van vliegtuigen soms als een wolk door de omgevende woonwijk trekt, vormt een bron van de klachten. Het zou nuttig zijn de resulterende immissies te bepalen op hun potentieel toxische componenten. Ik draag mijn diensten op om in samenwerking met de bevoegde technische diensten, met name de Vlaamse Milieumaatschappij en de Milieu-inspectie, na te gaan in hoeverre dergelijke luchtanalyses kunnen worden uitgevoerd.

Na conformverklaring van het milieueffectrapport (MER) is recentelijk de bouwaanvraag ingediend voor de bouw van een ILS (Instrument Landing System) bij het begin van de westelijke zijde (baan 8) van de bestaande landingsbaan. Na uitvoering van deze werken omstreeks eind 2000, zal de hinder beduidend afnemen voor de bewoners van de wijk Stene, omdat het landen en opstijgen in de

omgekeerde richting als routine zal kunnen gebeuren.

BERT ANCIAUX

VLAAMS MINISTER
VAN CULTUUR, JEUGD,
STEDELIJK BELEID, HUISVESTING
EN BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 5 van 13 september 1999 van de heer JAN LOONES

Elektrische voertuigen – Beleid

Het gebruik van elektrische voertuigen wordt steeds actiever gepromoot bij overheid, bedrijven en particulieren.

In alle regeringsverklaringen heeft de kwaliteit van het leven een prominente plaats gekregen. Ook het Vlaams regeerakkoord heeft de kwaliteit van het leven als leidmotief. Mobiliteit en de kwaliteit van het leven zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Het Vlaamse mobiliteitsplan wil niet enkel oplossingen brengen voor de mobiliteit, maar ook voor de milieuhinder door het verkeer, zodat de leefbaarheid van steden en dorpen toeneemt.

Het gebruik van elektrische voertuigen – die hun nut al hebben bewezen in andere landen, zoals Italië, Frankrijk, Zwitserland en Finland – komt heel goed tegemoet aan deze doelstellingen. Een overheid die zelf het voorbeeld geeft, kan op waardering rekenen van de burger. De Vlaamse overheid mag hierin niet achterblijven.

1. Welke plaats heeft de promotie van elektrische voertuigen (wagens, scooters, bestelwagens) in het beleid in het kader van het werken aan een meer leefbare omgeving ?
2. Heeft de minister reeds overwogen om elektrische voertuigen te doen gebruiken binnen de diensten van zijn/haar departement ?
3. Heeft de minister reeds overwogen om elektrische voertuigen te doen gebruiken binnen de diensten van zijn/haar kabinet ?

4. Welke concrete initiatieven heeft hij/zij genomen of gepland om het gebruik van elektrische voertuigen te bevorderen ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Zaken, Ambtenarenzaken en Sport.

(Gecoördineerd antwoord : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 3 van 19 november 1999, blz. 114 – red.)

Vraag nr. 11 van 7 oktober 1999 van de heer JACKY MAES

Permanente campingbewoning – Begeleidingsplan Bredene

Uitbaters van een openluchtrecreatief terrein met permanente bewoning kunnen via de wijziging van het kampeerdecreet van 13 april 1999 nu toch een vergunning verkrijgen, op voorwaarde dat zij hun terrein in orde brengen met de nieuwe kampeerreggeving en op voorwaarde dat de gemeente een gemeentelijk begeleidingsplan tot afbouw van de permanente bewoning ter goedkeuring voorlegt aan de Vlaamse regering. De Vlaamse regering dient elk gemeentelijk begeleidingsplan afzonderlijk goed te keuren.

Het begeleidingsplan van de gemeente Bredene werd reeds begin '99 door het schepencollege en de gemeenteraad goedgekeurd en door de Interdisciplinaire Technische Werkgroep Wonen op Campings (ITWC), na onderzoek, begin juli '99 gunstig beoordeeld. Het begeleidingsplan van de gemeente Bredene werd dus met een gunstig advies van de ITWC ter goedkeuring voorgelegd aan de nieuwe Vlaamse regering. Negen maanden na indiening heeft de Vlaamse regering nog steeds geen beslissing genomen.

Wat is de stand van zaken in bovenvermelde gelegenheid ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme.

(Gecoördineerd antwoord : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 4 van 3 december 1999, blz. 177 – red.)

MARLEEN VANDERPOORTEN

VLAAMS MINISTER
VAN ONDERWIJS EN VORMING

Vraag nr. 14 van 14 oktober 1999 van de heer PIETER HUYBRECHTS

Valse diploma's – Maatregelen

Wie geïnteresseerd is in een vals universitair diploma, kan via Internet de nodige informatie krijgen. Voor amper 5.000 frank kan men zich een niet van het origineel te onderscheiden diploma aanschaffen.

Welke maatregelen werden er reeds genomen om diploma's te beschermen tegen namaak ?

Antwoord

Inzake de handel in valse diploma's moeten wij twee tendensen onderscheiden.

Het is inderdaad zo dat verschillende dubieuze organisaties op het Internet diploma's te koop aanbieden. Het standpunt terzake van de overheid is eenvoudig : dergelijke diploma's kunnen niet worden erkend, noch gelijkaardig verklaard aan de wel erkende diploma's. Eenieder die zich een dergelijk diploma aanschafft, weet trouwens heel goed dat het om illegale documenten gaat en dat deze geen enkele waarde hebben. Overigens zijn deze diploma's wel degelijk van de originelen te onderscheiden : een controle door de erkende uitreikers van diploma's volstaat om een vervalsing aan het licht te brengen.

Van een andere aard zijn de commerciële aanbiedingen die welbepaalde buitenlandse universiteiten via tussenpersonen op het Internet publiceren. Hier gaat het om diploma's die inderdaad niet te onderscheiden zijn van een origineel, alleen reeds

omdat de betrokken instellingen (meestal in de Verenigde Staten gevestigd) ook officieel diploma's uitreiken aan reguliere studenten. In dat geval komt het erop aan te bewijzen dat de houder van een diploma ook daadwerkelijk een opleiding heeft genoten en niet via de betaling van een (soms aanzienlijke) som geld een diploma verkreeg. Deze controle is uiteraard veel moeilijker uit te voeren. Anderzijds moet het publiek hoe dan ook het vertrouwen in de overheid kunnen bewaren. Daarom zal ik drie acties ondernemen.

- Verstrekken van algemene informatie en het brede publiek (studenten en werkgevers) waarschuwen voor de dubieuze praktijken van buitenlandse universiteiten in België waarbij diploma's als het ware te koop worden aangeboden : het moet voor iedereen duidelijk zijn dat deze diploma's geen enkele waarde hebben en nooit kunnen worden erkend.

Het strenge nazicht en de controle op de buitenlandse diploma's in het kader van erkenningsprocedures zullen onverkort gehandhaafd blijven.

- Via het departement Onderwijs zal ik bij de bevoegde overheden en accrediteringsorganisaties in de Verenigde Staten nagaan in hoeverre deze instanties op de hoogte zijn van de Europese praktijken van de betrokken universiteiten, in voorkomend geval in hoeverre de initiatieven van deze universiteiten wel legaal zijn.
- Versterken van de informatiecapaciteit van de administratie, zodat deze in staat is om in geval van twijfel correcte informatie te verstrekken aan potentiële studenten.

De administratie kan eventueel een lijst samenstellen van de geaccrediteerde, in voorkomend geval erkende universitaire instellingen in de Verenigde Staten. Deze lijst zou in geval van twijfel ook voor het publiek toegankelijk zijn.

Vraag nr. 15
van 14 oktober 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Leerlingenvervoer Vlaamse Rand – COCOF-initiatief

In het Beknopt Verslag van de zitting van 17 juli 1999 van de Commission Communautaire Française (Cocof) lees ik : "un effort particulier à égale-ment été fait pour transporter les enfants de la pé-

riphérie bruxelloise (...)". Het betreft hier het ophalen van schoolkinderen in de Vlaams-Brabantse gordel ten behoeve van het Franstalig onderwijs in Brussel.

Is de minister op de hoogte van deze gang van zaken ? Is het niet zo dat dergelijke praktijken wettelijk niet toelaatbaar zijn ?

Heeft de minister hiertegen al enige maatregel genomen of stappen gezet ?

Antwoord

De Vlaamse volksvertegenwoordiger attendeert mij op een zinsnede uit het Beknopt Verslag van de Cocof die gewag maakt van de organisatie van leerlingenvervoer vanuit het Vlaamse gewest naar Franstalige scholen in Brussel. Voor alle duidelijkheid wil ik opmerken dat deze zinsnede slechts een miniem onderdeel vormde van een discussie die fundamenteel de kwaliteit van het leerlingenvervoer in het buitengewoon onderwijs betrof.

Een gelijkaardige vraag werd op 27 oktober 1997 door de heer Karim Van Overmeire voorgelegd aan voormalig minister van Onderwijs Luc Van den Bossche. De heer Van Overmeire wees toen op het feit dat in de faciliteitengemeente Ronse Vlaamse leerlingen worden opgehaald door Waalse bussen. Mijn voorganger stelde toen dat, gelet op het territorialiteitsbeginsel neergelegd in artikel 127 van de Grondwet, de bestuurshandelingen van de Franse Gemeenschapscommissie die voorzien in ritten op het grondgebied van gemeenten in het Nederlandse taalgebied, mogelijk juridisch betwistbaar zijn.

Persoonlijk vind ik dit een vrij strikte interpretatie. Ook al kan de normgeving op het leerlingenvervoer de draagwijdte *ratione loci* van de algemene onderwijsbevoegdheid niet overschrijden, dan toch lijkt het organiseren van een traject over Nederlandstalig grondgebied naar een Franstalige school me geen directe aantasting van het territorialiteitsprincipe. Ik wil hierbij nog opmerken dat bepaalde trajecten van het leerlingenvervoer georganiseerd door de Vlaamse Gemeenschap in de taalgrensstreek ook over Franstalig grondgebied lopen.

De ganse discussie verliest binnenkort echter zijn zin, aangezien mijn collega Steve Stevaert van plan is om het systeem van machtigingen voor het leerlingenvervoer af te schaffen. Elke rechtspersoon – of die nu privaat- of publiekrechtelijk van aard is – kan dan in het vervolg leerlingenvervoer organise-

ren ; het leerlingenvervoer wordt onderhevig aan de marktwerking.

Het lijkt me niettemin raadzaam om overleg te plegen met de Cocof aangaande het leerlingenvervoer op Nederlandstalig grondgebied. Hierbij verwijs ik naar het antwoord van mijn collega Bert Anciaux op de vraag om uitleg van de heer Sven Gatz van 26 oktober 1999 (*Handelingen C19 van 26 oktober 1999, blz. 1 – red.*).

RENAAT LANDUYT

VLAAMS MINISTER
VAN WERKGELEGENHEID EN TOERISME

Vraag nr. 4
van 6 oktober 1999
van de heer JACKY MAES

Decreet openlucht recreatieve verblijven – Afwijkingsaanvragen

Bij een aantal gemeentebesturen bestaat er onduidelijkheid over het toepassingsgebied van het decreet van 3 maart 1993 houdende het statuut van de terreinen voor openlucht recreatieve verblijven in verband met de weekendverblijfparken. Deze parken verschillen immers naar eigendomssituatie, naar wijze van uitbaten en naar heffing van belasting op een tweede verblijf, met een camping. De vraag is dan ook of de vakantieparken met 100 % vaste constructies onder het decreet vallen.

Toerisme Vlaanderen heeft aan de gemeenten daarover het volgende meegedeeld:

"Enkel wanneer een terrein werd gerealiseerd met een verkavelings- of weekendverblijfparkvergunning overeenkomstig de wet op de stedenbouw en wanneer de percelen aan verschillende eigenaars toehoren of via een langdurig huurcontract verhuurd zijn, er op elk perceel slechts één openlucht-recreatief verblijf staat en er geen gemeenschappelijke exploitatie, uitbating of gebruik van het terrein bestaat dat wijst op een toeristische exploitatie, tenzij een minimale vorm van medebeheer overeenkomstig de wet op de medeïgendom (door een syndicus), kan Toerisme Vlaanderen akkoord gaan dat een terrein niet vergunningsplichtig is overeenkomstig het decreet van 3 maart 1993 houdende het statuut van de terreinen voor openlucht recreatieve verblijven. In een dergelijk geval gaat het dan om een verzameling van individuele eigendommen of gehuurde percelen waarop tel-

kens slechts één verblijf staat en waar voor het overige geen bijzondere gemeenschappelijke voorzieningen zoals winkel, cafetaria, e.d. op voorkomen."

Eigenaars of beheerders van terreinen die menen dat hun terrein niet onder toepassing valt van het kampeerdecreet, dienen dit aan Toerisme Vlaanderen mee te delen en de bewijsstukken hiervoor te leveren.

1. Zijn de verenigingen van medeëigenaars op de hoogte gebracht van deze regelgeving tot mogelijke afwijking van het kampeerdecreet ?
2. Hoeveel aanvragen tot afwijking werden tot op heden reeds ingediend ?
3. Hoeveel aanvragen tot afwijking werden door Toerisme Vlaanderen effectief toegestaan ?

Antwoord

Het decreet van 3 maart 1993 houdende het statuut van de terreinen voor openlucht recreatieve verblijven en de bijbehorende uitvoeringsbesluiten bevat geen afwijkingsbepalingen. Er is enkel bepaald in artikel 3, § 2 van het decreet en artikel 2 van het exploitatiebesluit voor welke terreinen voor openlucht recreatieve verblijven er geen vergunning wordt vereist. Het betreft hier terreinen waarop gedurende maximum 75 dagen per jaar wordt gekampeerd door georganiseerde groepen kampeersers die onder toezicht van één of meer begeleiders staan. Het probleem waarnaar de Vlaamse volksvertegenwoordiger verwijst, behelst een interpretatie van de definities en het toepassingsgebied van het kampeerdecreet.

In artikel 1 van het exploitatiebesluit van 23 februari 1995 wordt het begrip "vakantieparken" gedefinieerd. Vakantieparken zijn terreinen waarop uitsluitend openlucht recreatieve verblijven staan zoals chalets, bungalows, huisjes, paviljoenen of iedere andere verblijfsvorm die niet ontworpen is om als vaste woonplaats te dienen of niet als dusdanig wordt gebruikt en waarvoor een bouwvergunning vereist is. Terreinen voor openlucht recreatieve verblijven met 100 % vaste constructies beantwoorden aan deze definitie en vallen aldus onder toepassing van het kampeerdecreet.

In het kader van de uitvoering van het nieuwe kampeerdecreet heeft Toerisme Vlaanderen in 1995 de natuurlijke of rechtspersonen verzocht om een nieuwe vergunning aan te vragen. Deze mai-

ling geschiedde op basis van een lijst van kampeerterreinen in Vlaanderen die in 1992 door middel van een bevraging bij de gemeenten waar dergelijke terreinen gelegen zijn, werd opgesteld. Naar aanleiding van de problematiek van de permanente bewoning werd in 1998 een geactualiseerde lijst opgemaakt, dit via de aanmaak van een nieuwe inventaris van de terreinen voor openluchtrecreatieve terreinen in Vlaanderen. Deze inventaris werd samengesteld door een studiebureau. De verkregen inventarisgegevens werden vervolgens door een projectteam van Toerisme Vlaanderen gecontroleerd bij de gemeenten en waar nodig verbeterd.

Een aantal terreineigenaars, uitbaters en/of terrein-gebruikers trekken in twijfel of hun terrein wel onder toepassing valt van het nieuwe kampeerdecreet. Tevens werd naar aanleiding van een informatievergadering voor de lokale besturen betreffende de permanente bewoning op terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven, georganiseerd door de provincie West-Vlaanderen op 30 maart jongstleden in Brugge-Sint-Andries, vastgesteld dat er bij een aantal gemeentebesturen m.b.t. de bestaande weekendverblijfparken onduidelijkheid was over het toepassingsgebied van het decreet van 3 maart 1993 houdende het statuut van de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven.

Weekendverblijfparken zijn terreinen die normaal werden opgericht met een stedenbouwkundige vergunning, afgeleverd overeenkomstig de bepalingen van de koninklijke besluiten (KB) op de weekendverblijfparken. Zij beantwoorden aan de definitie van een terrein voor openluchtrecreatieve verblijven, zoals bepaald door artikel 2, § 2 van het decreet van 3 maart 1993 houdende statuut van de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven, namelijk ieder terrein waarop ten minste drie verblijven staan of kunnen staan zoals bedoeld in het decreet, en dat ingericht is met het oog op of bestemd voor openluchtrecreatief verblijven.

Samen met deze definitie dient tevens het toepassingsgebied van het decreet in acht te worden genomen om vast te stellen of een terrein effectief wordt gevat door de nieuwe kampeerreggeving. Om hierover meer duidelijkheid te verschaffen, werd door Toerisme Vlaanderen volgend standpunt ingenomen en meegedeeld aan de betrokken gemeenten.

Het toepassingsgebied van het decreet van 3 maart 1993 houdende statuut van de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven wordt bepaald door ar-

tikel 3, § 1 en bevat een zeer algemene omschrijving.

Dit artikel luidt als volgt :

"Artikel 3, § 1 : Niemand mag zonder vergunning een terrein zoals bedoeld in artikel 2 exploiteren, laten exploiteren, gebruiken of laten gebruiken. Het geciteerde artikel 2 omvat twee verblijfsvormen, namelijk verplaatsbare, waarvoor geen bouwvergunning vereist is en vaste, waarvoor wel een bouwvergunning vereist is".

Belangrijk in deze omschrijving zijn de begrippen "exploiteren en gebruiken". "Exploiteren van een terrein" slaat op het gebruiken van een terrein om er voordeel uit te halen, het winstgevend te maken ; "gebruiken van een terrein" slaat op het geregeld bezigen, benutten of aanwenden van een terrein zonder er noodzakelijkerwijs voordeel uit te halen.

Het decreet houdende statuut van de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven beoogt het reglementeren van dergelijke terreinen in zeer brede zin, met als doel een kwaliteitsverbetering en een betere en objectievere informatie aan de gebruiker te bewerkstelligen, dit ter algemene opwaardering en omwille van de kwalitatieve uitbouw van het Vlaams toeristisch kampeerproduct.

De definiëring van het toepassingsgebied bevat geen verwijzing naar de verschillende vormen van eigendomssituatie, zodat er op dit punt dient vanuit te worden gegaan dat het decreet, ongeacht de eigendomssituatie, van toepassing is.

Verder wordt in artikel 1, 10° van het exploitatiebesluit gesteld dat terreinen waarop uitsluitend vaste constructies voorkomen, moeten worden vergund. Zij moeten worden gecatalogeerd onder de benaming "vakantiepark". Artikel 3, 13° stelt : "de verblijven van de vakantieparken moeten bovendien beantwoorden, naargelang van het geval, aan de bepalingen van het KB van 30 oktober 1973 betreffende de weekendverblijfparken of van het KB van 31 december 1975 betreffende de weekendverblijfparken in de kustgemeenten".

Bij de vergunning en categorie-indeling moeten de vakantieparken (100 % vaste constructies) – dus ook weekendverblijfparken – voldoen aan de laagste comfortnormen. Deze categorie-indeling werd vastgelegd bij ministerieel besluit. Deze normering is, wat de minimumnormen betreft, afgestemd op hetgeen in het KB van 30 oktober 1973 en het KB van 31 december 1975 betreffende de weekendver-

blijfparken is vastgelegd. Op die manier zullen er geen tegenstrijdigheden ontstaan.

Wat de brandveiligheid betreft, is het bijgevolg ook duidelijk dat alle vergunningplichtige terreinen per 31 december 1997 brandveilig moesten zijn. De exploitanten of gebruikers kunnen afwijkingen op deze normering krijgen via de speciaal daartoe bestemde procedure. Hierbij kan rekening worden gehouden met de specificiteit van elk terrein, voortvloeiend uit de bepalingen opgenomen in de betrokken verkavelingsvergunning of weekendverblijfparkvergunning.

Het begrip "toeristisch bedrijf" wordt niet vermeld, doch omschreven of gedefinieerd in het decreet van 3 maart 1993 houdende statuut van de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven. Ook in de parlementaire teksten betreffende dit decreet wordt hierover geen uitspraak gedaan. Wel kan uit de parlementaire teksten worden afgeleid dat het de intentie van de wetgever was en is om alle terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven te vatten, dit ongeacht de wijze waarop ze worden uitgebaat, de eigendomssituatie en het feit of er al dan niet een belasting op tweede verblijven wordt geheven.

In zijn advies van 12 augustus 1991 betreffende dit decreet wees de Raad van State op de zeer algemene omschrijving van de onder toepassing van het ontworpen decreet vallende terreinen en de mogelijke problemen die hieruit kunnen voortvloeien.

Enkel indien een terrein werd gerealiseerd met een verkavelings- of weekendverblijfparkvergunning overeenkomstig de wet op de stedenbouw, de percelen aan verschillende eigenaars toehoren of via een langdurig (meer dan één jaar) huurcontract verhuurd zijn, er op elk perceel slechts één openluchtrecreatief verblijf staat en er geen gemeenschappelijke exploitatie, uitbating of gebruik van het terrein bestaat die wijst op een toeristische exploitatie, tenzij een minimale vorm van medebeheer overeenkomstig de wet op de medeïgendom door een syndicus, kan er worden aanvaard dat een terrein niet vergunningplichtig is overeenkomstig het decreet van 3 maart 1993 houdende statuut van de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven. In een dergelijk geval gaat het dan om een verzameling van individuele eigendommen of gehuurde percelen waarop telkens slechts één verblijf staat en waarop voor het overige geen bijzondere gemeenschappelijke voorzieningen zoals winkel, cafetaria en dergelijke voorkomen.

Aan de hand van officiële stukken, zoals afgeleverde bouw- en verkavelingsvergunningen, eigendomsakten, gebruiksovereenkomsten en dergelijke kan worden nagegaan welk statuut aan een bepaald terrein kan worden gegeven.

Hierbij dienen ten minste volgende vragen te worden onderzocht.

- Werd het terrein opgericht met een verkavelingsvergunning of een vergunning als weekendverblijfpark overeenkomstig de KB's op de weekendverblijfparken? Zo ja, werden deze vergunningen nageleefd?
- Werden de verblijven opgericht met een bouwvergunning?
- Wat is de eigendomssituatie van het terrein, de percelen en de verblijven?
- Worden de percelen rechtstreeks door de grondeigenaar verhuurd aan particulieren, of geschiedt dit via tussenpersonen?
- Wat is de duur en de aard van deze verhuring?
- Worden de verblijven op week- of maandbasis verhuurd aan toeristen door bemiddeling van derden (verhuurkantoren, syndicus, terreinuitbater, ...)?

Eigenaars of beheerders van terreinen die menen dat hun terrein niet onder toepassing valt van het nieuwe kampeerdecreet en die door Toerisme Vlaanderen werden aangeschreven met het verzoek een vergunning aan te vragen, dienen dit aan Toerisme Vlaanderen mee te delen en hierbij de bovenvermelde verantwoordingsstukken te voegen. Vervolgens zullen de diensten van Toerisme Vlaanderen een plaatsbezoek afleggen ter controle van de ontvangen gegevens. Nadien volgt dan de officiële mededeling door Toerisme Vlaanderen waarin wordt meegedeeld of een bepaald terrein al dan niet valt onder toepassing van het nieuwe kampeerdecreet.

Alleszins zal Toerisme Vlaanderen aan de eigenaars, uitbaters en/of gebruikers van dergelijke terreinen een ondertekende verklaring vragen waarin wordt bevestigd dat er geen toeristische exploitatie is.

VERA DUA

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN LANDBOUW

Vraag nr. 14
van 14 oktober 1999
van de heer JOHAN DE ROO

Grondwaterwinning – Vergunningplicht

Om de kwaliteit en kwantiteit van onze grondwatervoorraden in stand te houden, legt de overheid diverse regels en verplichtingen op aan landbouw- en andere bedrijven die grondwater oppompen. Sinds 1 mei 1999 is de grondwatervergunning geïntegreerd in de milieuvergunning.

Omdat men vermoedens heeft dat ruim de helft van de grondwatergebruikers geen geldige vergunning heeft, zou ik de minister graag volgende vragen stellen.

1. Heeft de minister initiatieven genomen om het aantal grondwatergebruikers aan deze vergunning- of meldingsplicht te onderwerpen en zo ja, welke ?
2. Wat zijn de sancties voor een niet-geldige vergunning ?
3. Wat is de opbrengst van de grondwaterheffing ?
4. Over hoeveel heffingsplichtigen gaat het hier ?
5. Wordt een herziening van dit heffingsstelsel in het vooruitzicht gesteld en zo ja, in welke zin ?

Antwoord

1. Uit de aanhef van de vraag leid ik af dat wordt gevraagd welke initiatieven zijn genomen om de volledige naleving van de meldings- of vergunningplicht voor grondwaterwinningen na te streven. Daaronder reken ik zowel de communicatie-initiatieven om deze verplichting aan het publiek bekend te maken, als de opsporing van de niet of niet volledig vergunde winningen.

De vergunningplicht voor het winnen van grondwater bestaat reeds sinds 1947. Sindsdien is de wetgeving een aantal keren aangepast. Sinds 1 mei 1999 werd het onttrekken van grondwater opgenomen als ingedeelde inrichting in titel I van Vlarem.

Er zijn sinds de goedkeuring geregeld acties geweest om de exploitanten te wijzen op de vergunningplicht. Deze acties worden geregeld herhaald en bestaan uit informatie via folders, brochures, informatievergaderingen in samenwerking met de beroepsfederaties, Vlaams Economisch Verbond (VEV), Boerenbond, ministerie van Landbouw en dergelijke. De federaties en belangengroepen nemen ook geregeld de informatie over de vergunningplicht over in hun publicaties. Ook via de gemeentes wordt informatie verspreid naar de doelgroepen. Het informeren over de vergunningplicht is eigenlijk een continue activiteit sinds het ontstaan ervan. Ook met de federatie van de boorbedrijven is er geregeld overleg geweest, aangezien zij dikwijls als eerste worden aangesproken bij de aanleg van grondwaterwinningen.

De betrokkenen behoren dus te weten dat de meeste grondwaterwinningen vergunningplichtig zijn.

De inspectiediensten van het Vlaams Gewest letten ook steeds op de aanwezigheid van eventuele illegale winningen van grondwater. Niet alle gemeentelijke politiediensten zijn hier echter ondanks hun bevoegdheid terzake even actief.

2. Onder "niet-geldige vergunning" begrijp ik de niet vergunde of onvolledig vergunde grondwaterwinningen.

Het toezicht en de handhaving met betrekking tot deze niet of onvolledig vergunde winningen is sinds de integratie in de milieuvergunningsreglementering gebaseerd op titel I van Vlarem. Conform artikel 65, § 1 van deze titel I kan de burgemeester de activiteiten doen stopzetten van een vergunningplichtige inrichting die zonder vergunning wordt geëxploiteerd. Volgens § 4 van hetzelfde artikel kan dezelfde dwangmaatregel worden genomen door de toezichthoudende ambtenaren indien de burgemeester niet of onvolkomen optreedt. Voor overtredingen op de meldings- en vergunningplicht gelden de strafbepalingen vervat in artikel 39 van het milieuvergunningendecreet van 28 juni 1985.

3. Voor het heffingsjaar 1998 is de opbrengst tot nu toe 546.288.722 frank ; voor het heffingsjaar 1999 is de opbrengst tot nu toe 518.170.020 frank. De totale opbrengst (nadat alle navorderingen, rechtzettingen en dergelijk uitgevoerd zullen zijn) wordt geraamd op 550 miljoen frank

voor het heffingsjaar 1998 en 535 miljoen frank voor het heffingsjaar 1999.

Het niet voldoen aan de vergunningplicht heeft tot gevolg dat geen Vlaremdossiertaks wordt betaald, maar deze inkomstenderving is niet groot. De inkomstenderving van de heffingsplicht wordt geraamd op 15 miljoen frank.

4. Bij de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) heeft men 12.149 aangiftes ontvangen in 1998.

Er worden nog steeds heffingsplichtigen opgespoord, enerzijds door de medewerking van de gemeenten te vragen (informatie aan de inwoners) en anderzijds door gerichte acties in samenwerking met de afdeling Milieu-inspectie, waarbij sectoren systematisch worden doorge-licht en geïnspecteerd.

5. In het regeerakkoord wordt ingegaan op een verantwoord gebruik van ons hoogwaardig grondwater.

Het instrument van de heffingen zal daarin een belangrijke rol blijven spelen. Er is opdracht gegeven aan de bevoegde administratie om een stand van zaken op te maken over de geplande afbouw van de sociaal-economische correctiefactoren en, mede op basis van de adviezen van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) en de Milieu- en Natuurraad Vlaanderen (MINA-raad), voorstellen te doen om het regulerend effect van de grondwaterheffing te optimaliseren, waarbij rekening zal worden gehouden met de kwetsbaarheid van de watervoevende laag, de kwaliteit van het opgepompte grondwater en het rationeel gebruik ervan.

**II. VRAGEN WAARVAN
DE REGLEMENTAIRE TERMIJN
VERSTREKEN IS EN WAAROP
NOG NIET WERD GEANTWOORD*
(Reglement artikel 81, 6)**

PATRICK DEWAELE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN,
BEGROTING, BUITENLANDS BELEID
EN EUROPESE AANGELEGENHEDEN

**Vraag nr. 14
van 20 oktober 1999
van de heer FRANCIS VERMEIREN**

Inning kijk- en luistergeld – CIPAL

Door de vorige Vlaamse regering werd de inning van het kijk- en luistergeld uitbesteed aan de intercommunale CIPAL (Centrum voor Informatica Provincies Antwerpen en Limburg). Deze intercommunale heeft een aantal contractuelen aangeworven met slechts een beperkte opleiding. Bovendien kampen die mensen met een grote werkonzekerheid.

Met de inning van het luistergeld voor autoradio's door deze intercommunale loopt het kennelijk fout. Zeer vele autobezitters klagen erover dat zij toch belastingen moeten betalen en aanmaningen en deurwaarders op hen worden afgestuurd, ook wanneer zij geen radio aan boord hebben.

* datum van afsluiting : 30/11

1. Kan de inning van belastingen door een intercommunale in die omstandigheden nog worden voortgezet ?
2. Op welke basis werd de intercommunale Cipal door de vroegere Vlaamse regering aangewezen om die inning te verzekeren ?
3. Werd voor de inning een aanbesteding uitgeschreven ? Hoeveel en welke andere instellingen hebben zich kandidaat gesteld voor de inning van het kijk- en luistergeld ?
4. Welke gemeenten maken deel uit van de intercommunale Cipal ? Wie zijn de leden van de raad van bestuur van Cipal ?
5. Waarom wordt, op grond van de binnengekomen klachten, niet overgegaan tot een evaluatie van de manier waarop thans het kijk- en luistergeld wordt geïnd door Cipal ?

Nu wordt de overheid blijkbaar met de vinger gewezen, hoewel zij niet rechtstreeks verantwoordelijk is voor de door de diensten van de intercommunale begane vergissingen.

Vraag nr. 15
van 22 oktober 1999
van de heer CARL DECALUWE

Omzetting Europese regelgeving – Stand van zaken

Een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie legt grote dwangsommen op aan lidstaten die niet tijdig de Europese wetgeving omzetten in hun eigen wetgeving.

1. Kan de minister-president mij, in aansluiting op mijn schriftelijke vraag nr. 59 van 2 december 1997 (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 9 van 13 februari 1998, blz. 1183 – red.*), een overzicht geven van de EG-richtlijnen (of -verdragen) die tot het bevoegdheidspakket van het Vlaams Gewest en de Vlaamse Gemeenschap behoren en die nog dienen te worden omgezet in decreten of besluiten ?
2. Kan de minister-president mij ook een overzicht geven van de richtlijnen die moesten worden

omgezet en waarvan de termijn tot omzetting reeds is overschreden ?

3. Wat is de oorzaak van het overschrijden van de termijn die door de Europese Unie werd vastgesteld ?

BERT ANCIAUX

VLAAMS MINISTER
 VAN CULTUUR, JEUGD,
 STEDELIJK BELEID, HUISVESTING
 EN BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 24
van 22 oktober 1999
van mevrouw HILDE DE LOBEL

Steun aan "onafhankelijke boekhandels" – Ministeriële uitspraak

Naar aanleiding van de heropening van de boekhandel "De Groene Waterman" in Antwerpen, op 2 oktober 1999, verklaarde de minister (luidens persberichten) : "zijn kabinet opdracht te hebben gegeven om te werken aan een manier om de onafhankelijke boekhandels in Vlaanderen te ondersteunen", en hij sprak daarbij van "een kostbare onafhankelijkheid in letteren".

Deze en andere uitlatingen in de gelegenheidstoespraak van de minister doen vermoeden dat hij nog geen duidelijk beeld heeft van de aard en de omvang van een dergelijke ondersteuning, maar wel degelijk van de doelgroep.

1. Wat wordt bedoeld met "onafhankelijke boekhandels" ?
2. Heeft de minister een zuiver bedrijfsmatige onafhankelijkheid op het oog, in de zin van niet behorend tot een grote keten ? Of bedoeld hij veeleer een niet-commerciële, maar dan wel een "literaire", "politieke", "levensbeschouwelijke", of nog een ander soort onafhankelijkheid ?
3. Volgens welke criteria wordt de bedoelde "onafhankelijkheid" gemeten ?

REGISTER

Nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
P. DEWAEL, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden				
3	30.09.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Europees KONVER-programma – Stand van zaken</i>	309
7	06.10.1999	A. Moreau	<i>Onroerende voorheffing – Berekening</i>	312
8	12.10.1999	C. Van Eyken	<i>Kabinetten – Samenstelling</i>	314
△	–	J. Loones	<i>Havenuitbouw Zeebrugge – Gebiedsbestemmingen</i>	223
△	13	F. Vermeiren	<i>Kasteel Beaulieu (Machelen) – Restauratie</i>	226
○	14	F. Vermeiren	<i>Inning kijk- en luistergeld – CIPAL</i>	326
○	15	C. Decaluwe	<i>Omzetting Europese regelgeving – Stand van zaken</i>	327
16	28.10.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Bevoegdheden – Dringende medische hulp</i>	227
23	04.11.1999	L. Caluwé	<i>Belgisch-Nederlandse conferentie – Betrokkenheid</i>	228
S. STEVAERT, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie				
22	12.10.1999	D. Ramoudt	<i>Loodswezen Oostende – Vacatures</i>	228
23	12.10.1999	J. Coens	<i>N9 Maalse Steenweg Brugge – Onderhoud</i>	229
24	12.10.1999	D. Ramoudt	<i>N318 Middelkerke – Wegdek</i>	230
25	12.10.1999	C. Van Eyken	<i>Kabinetten – Samenstelling</i>	230
26	12.10.1999	C. Van Eyken	<i>Kabinetten – Dienstvoertuigen</i>	231
28	12.10.1999	J. De Meyer	<i>Zwarte punten – Sint-Niklaas-Dendermonde</i>	231
29	12.10.1999	J. De Meyer	<i>N41 St.-Niklaas-Aalst – Verkeersveiligheid</i>	235
30	14.10.1999	P. Hostekint	<i>N37 Ruiselede – Verlichting</i>	236
32	14.10.1999	V. Declercq	<i>Havens Antwerpen en Zeebrugge – Uitdieping</i>	236
34	14.10.1999	E. Van Vaerenbergh	<i>Onteigeningen brug Kampenhout-Sas – Sociale begeleiding</i>	237
35	18.10.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Kabinetsmedewerkers – Vrouwen</i>	238
36	18.10.1999	J. Loones	<i>Havenuitbouw Zeebrugge – Gebiedsbestemmingen</i>	238
37	18.10.1999	D. De Cock	<i>Geplande loskade Temse – Gebiedsbestemmingen</i>	238
38	20.10.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Wegenwerken N16 – Signalisatie (2)</i>	239
39	20.10.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>N16 Mechelen – St.-Niklaas – Kruispunten</i>	239
40	20.10.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Zeekanaal Brussel-Schelde – Modernisering</i>	240
41	22.10.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Leerlingenvervoer Franstalige Gemeenschap in Ronse – Machtiging</i> . . .	240
42	22.10.1999	C. Decaluwe	<i>De Lijn – Vandalisme</i>	241

43	22.10.1999	J. Penris	<i>Verkeersveiligheid Mortsel – Maatregelen</i>	241
44	22.10.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Dienstregelingen De Lijn – Overleg met gebruikers</i>	242
45	28.10.1999	C. Decaluwe	<i>Gemeenten met lage openbaarvervoerfrequentie – Stand van zaken</i>	243
47	28.10.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Onteigeningen voor fietspaden – Procedure</i>	244
48	28.10.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>"Achter de Statie" Tongeren – Verkeersveiligheid</i>	244
52	03.11.1999	V Declercq	<i>Luchthaven Oostende – Concessieprocedure</i>	245
54	03.11.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>N79 Maastrichtersteenweg Tongeren – Verkeersveiligheid</i>	246
55	04.11.1999	J. Penris	<i>IJzeren Rijn – Nederlandse persberichten</i>	247
56	04.11.1999	E. Van Vaerenbergh	<i>Ring Asse – Stand van zaken</i>	247
58	08.11.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Rotonde Romeinse Kassei Tongeren – Zebepad</i>	248
60	09.11.1999	G. Vanleenhove	<i>Luchthaven Oostende – Instrument Landing System</i>	249
62	09.11.1999	M. Keulen	<i>De Lijn – Verkeersovertredingen en boetes</i>	250

M. VOGELS, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen

	7	06.10.1999	P. Ceysens	<i>Thuiszorg – Parallele initiatieven</i>	316
	9	08.10.1999	J. Loones	<i>Kerosinevervuiling luchthaven Oostende – Volksgezondheid</i>	318
	12	14.10.1999	R. Van Den Heuvel	<i>Centra algemeen welzijnswerk – Programmatie</i>	251
	13	14.10.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>SIF+-gemeenten – Overdracht van middelen</i>	251
	14	14.10.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Kinderopvang – Erkende opleidingen</i>	252
△	15	18.10.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Kabinetsmedewerkers – Vrouwen</i>	253
	16	18.10.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Opvang asielkinderen – Overheidssteun</i>	255
	17	18.10.1999	P. Ceysens	<i>Kind en Gezin – Experiment opvoedingsondersteuning</i>	256
	18	22.10.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Armoedebeleid – Uitvoering samenwerkingsakkoord</i>	257
	21	26.10.1999	L. Peeters	<i>Diabetici – Discriminatie</i>	258
	22	28.10.1999	C. Decaluwe	<i>Vlaams Fonds – Provinciale evaluatiecommissies</i>	259

B. ANCIAUX, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Stedelijk Beleid, Huisvesting en Brusselse Aangelegenheden

	5	13.09.1999	J. Loones	<i>Elektrische voertuigen – Beleid</i>	319
	11	07.10.1999	J. Maes	<i>Permanente campingbewoning – Begeleidingsplan Bredene</i>	320
	14	12.10.1999	C. Van Eyken	<i>Kabinetten – Dienstvoertuigen</i>	260
	15	12.10.1999	J. Loones	<i>Jazzstudio Antwerpen – Subsidiëring</i>	260
	16	14.10.1999	D. De Cock	<i>Woningkwaliteit – Dendermonde en Sint-Niklaas</i>	261
	17	14.10.1999	L. Caluwe	<i>Nederlands in het bedrijfsleven – Code</i>	262
△	18	14.10.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>SIF+-gemeenten – Overdracht van middelen</i>	262
	19	14.10.1999	P. Huybrechts	<i>Voorkooprecht – Vlaamse Rand</i>	265
	21	20.10.1999	L. Peeters	<i>Gemeentelijke jeugdwerkbeleidsplannen – Stand van zaken</i>	266

22	22.10.1999	C. Decaluwe	<i>Sociale huursector – Huurachterstallen</i>	267
23	22.10.1999	C. Decaluwe	<i>Sociale woningbouw – Kortrijk-Roeselare-Tielt</i>	272
○ 24	22.10.1999	H. De Lobel	<i>Steun aan "onafhankelijke boekhandels" – Ministeriële uitspraak</i>	327
25	22.10.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Armoedebeleid – Ouderenbeleid SIF+-gemeenten</i>	274

M. VANDERPOORTEN, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming

13	12.10.1999	J. Loones	<i>Jazzstudio Antwerpen – Subsidiëring</i>	278
14	14.10.1999	P. Huybrechts	<i>Valse diploma's – Maatregelen</i>	320
15	14.10.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Leerlingenvervoer Vlaamse Rand – COCOF-initiatief</i>	321
17	20.10.1999	J. Loones	<i>Visserijonderwijs – Aantrekkingskracht</i>	279

R. LANDUYT, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme

4	06.10.1999	J. Maes	<i>Decreet openluchtrecreatieve verblijven – Afwijkingsaanvragen</i>	322
9	14.10.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vreemde werknemers – Au pair taalstudenten</i>	280

V. DUA, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw

7	10.09.1999	C. Van Eyken	<i>Stort- en verbrandingsverbod – Afwijkingen</i>	281
8	06.10.1999	J. Malcorps	<i>Pcb-vernietigingsbeleid – Stand van zaken</i>	282
11	12.10.1999	C. Van Eyken	<i>Kabinetten – Samenstelling</i>	285
13	12.10.1999	E. Van Vaerenbergh	<i>Rendac Denderleeuw – Controle en sanering</i>	285
14	14.10.1999	J. De Roo	<i>Grondwaterwinning – Vergunningplicht</i>	325
15	14.10.1999	P. Huybrechts	<i>Sluikstorten – Maatregelen</i>	286
16	18.10.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Kabinetsmedewerkers – Vrouwen</i>	287
17	18.10.1999	E. Van Vaerenbergh	<i>Waterzuiveringsstation Merchtem – Stand van zaken</i>	287
18	18.10.1999	J. Loones	<i>Havenuitbouw Zeebrugge – Gebiedsbestemmingen</i>	289
19	20.10.1999	J. Malcorps	<i>Afvalolie – Verwerking</i>	289
20	20.10.1999	J. Malcorps	<i>Afgewerkte frituurvetten en -oliën – Verwerking</i>	291
21	20.10.1999	F. Vermeiren	<i>Grondwaterwinning – Vergunning- en meetplicht</i>	293
22	22.10.1999	D. De Cock	<i>Aanleg van wachtbekkens – Rioleringsproblemen</i>	294
23	26.10.1999	K. Van Dijck	<i>Bedrijventerreinen Balen-Dessel-Mol – Sanering</i>	295
24	28.10.1999	C. Decaluwe	<i>Milieuconvenants – Kortrijk-Roeselare-Tielt</i>	296
26	28.10.1999	C. Decaluwe	<i>Stadsrandbos Kortrijk – Stand van zaken</i>	297

J. SAUWENS, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport

13	12.10.1999	C. Van Eyken	<i>Kabinetten – Dienstvoertuigen</i>	298
----	------------	---------------------	--	-----

16	18.10.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Jaarboek 1998 Algemene Zaken en Financiën – Gelijkekansenbeleid ...</i>	299
18	20.10.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Voeren – Gemeentelijke steun aan Franstalige school</i>	300
19	22.10.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Ministerie Vlaamse Gemeenschap – Klantvriendelijkheid</i>	301
20	22.10.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Voeren – Inschrijvingen op kiezerslijsten</i>	301
22	26.10.1999	C. Vandebroeke	<i>Provincie West-Vlaanderen – Belasting op hoofdverblijfplaats</i>	302
23	28.10.1999	L. Peeters	<i>Gemeenteraadszittingen – Frequentie</i>	302
31	16.11.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Adviesraden – Vrouwen</i>	303

D. VAN MECHELEN, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media

10	18.10.1999	E. Van Vaerenbergh	<i>Waterzuiveringsstation Merchtem – Stand van zaken</i>	303
13	20.10.1999	F. Dewinter	<i>Tweede spoorontsluiting Antwerpse haven – Traject</i>	303
14	22.10.1999	C. Decaluwe	<i>Subsidiëring bedrijventerreinen – West-Vlaanderen</i>	304
15	22.10.1999	C. Decaluwe	<i>Planschadevorderingen – Stand van zaken</i>	305
16	28.10.1999	C. Decaluwe	<i>IWT – Textieldossiers</i>	306
18	04.11.1999	C. Decaluwe	<i>Afwijkende BPA's – Aard en aantal</i>	308